

Vadim Zeland

TRANSURFING

Prostranstvo varijanti

aruna

svetski bestseler

1.

VAŽNO UPOZORENJE!

Materijal je namenjen ličnoj upotrebi!

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se objavljivati, postavljati na internetu ili deliti s drugima bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

VADIM ZELAND

TRANSURFING REALNOSTI

PROSTRANSTVO

VARIJANTI

KNJIGA 1.

Beograd, oktobar 2018.

Naslov originala:

Трансерфинг реальности.

ступень 1: Пространство вариантов

© ОАО Издательская группа «Весь», 2005.

Copyright Serbiya © Aruna, 2018.

Prevod s ruskog: Slobodanka K. Vanjkevič

Izdavač: ARUNA, Beograd

Lektura: Aleksandar Dramićanin

Ilustracije: Natalija Ivanova

Plasman i distribucija: 064/15–77–045

Sva prava zadržana.

Nijedan deo ove knjige ne može se umnožavati ni u kakvoj formi,
bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika autorskih prava.

Predgovor

Dragi čitaoc,

Vi, kao i svi drugi ljudi, svakako želite da živite komforno, u blagostanju, bez bolesti i stresova. Međutim, život se drugačije odvija i bacaka vas kao papirnati brodić u uzburkanoj bujici. U potrazi za srećom isprobali ste već veliki broj poznatih metoda. Da li ste uspjeli da dobijete ono što želite u okvirima tradicionalnog pogleda na svet?

U ovoj knjizi će biti reči o vrlo čudnim i neobičnim stvarima. One će vas toliko šokirati da ćete teško moći da poverujete u njih. Ali vaša vera i nije potrebna. U ovoj knjizi vam se navode metodi pomoću kojih možete sve sami da proverite. A tada će se i srušiti vaš dosadašnji pogled na svet.

Transurfing je moćna tehnika koja vam, sa uobičajene tačke gledišta, daje sposobnost da činite nemoguće, tj. da upravljate sudbinom onako kako vi želite. Međutim, u njemu neće biti sadržana nikakva čuda. Naprotiv, očekuje vas nešto mnogo više. Predstoji vam da se uverite u to kako je nepoznata stvarnost daleko čudesnija od bilo kakve mistike.

Postoji veliki broj knjiga koje uče o tome kako postići uspeh, kako biti bogat, srećan. Perspektive su primamljive jer nema onog koji to ne želi. Međutim, kad otvorimo jednu od takvih knjiga, u njima se nalaze neke vežbe, meditacije, rad na sebi. Odmah nas obuzme seta. Život je ionako neprestani ispit, a ponovo nam se nudi da se napregnemo i da nešto cedimo iz sebe.

Uveravaju vas da ste nesavršeni i da se zbog toga morate pro-meniti, jer u suprotnom nemate čemu da se nadate. Možda niste sasvim zadovoljni sobom, ali, u dubini duše, uopšte ne želite da se menjate. I to je ispravno. Ne verujte nikome ko vam kaže da ste nesavršeni. Ko može da zna kakav bi neko trebalo da bude? Nije potrebno menjati sebe. Rešenje se uopšte ne nalazi tamo gde ga vi tražite.

Nećemo se baviti vežbama, meditacijama i samoispitivanjima. Transurfing nije nov metod samousavršavanja, već principijelno drugačiji način razmišljanja i delovanja s ciljem da dostignete ono što želite. Ne da tome težite, već da ga dobijete. I da ne menjate sebe, već da se vratite sebi.

Svi mi u životu mnogo grešimo, a zatim maštamo o tome kako bi bilo sjajno da se vratimo u prošlost i sve ispravimo. Ne obećavam vam „rezervisanu kartu za detinjstvo“, ali greške se mogu ispraviti, pri čemu će to ličiti na povratak u prošlost. Čak će to najverovatnije i biti „napred u prošlost“. Smisao ovih reči će vam biti jasan tek na kraju knjige. Nigde niste mogli da čujete ili pročitate o onome što nameravam da vam saopštim. Zato, pripremite se za iznenađenja, koliko neverovatna toliko i prijatna.

1. Model varijanti

SNOVI SE NE OSTVARUJU

U ovom poglavlju je predstavljen teorijski uvod u *Transurfing*. Konceptualna osnova *Transurfinga* je model varijanti, odnosno fundamentalno nov pogled na uređenje sveta. Čovek ne zna da nije potrebno ničemu da teži, već mu ono što želi samo pristize. Kako je tako nešto moguće?

Šum jutarnjih zvezda

Probudio me je lavež psa iz susedstva. Miski stvor me stalno budi. Kako ga mrzim! Zašto moraju da me bude zvuci koje proizvodi ta odvratna žgadija? Moram da izađem u šetnju, da se smirim i nekako potisnem jaku želju da zapalim susedovu kuću. Kakav pas, takav i gazda. U mom životu vazda gmižu neki gadovi i trude se da me dotuku. Nervozno se oblačim. Ponovo sam negde zaturio papuče. Gde ste, podli izrodi? Kad vas pronađem, baciću vas u smeće!

Napolju je maglovito i vlažno. Koračao sam klizavom stazom kroz mračnu Šumu. Lišće je skoro potpuno otpalo i ogolilo siva stabla polumrtvog drveća. Zašto živim usred ove mračne močvare? Vadim cigaretu. Ne puši mi se, ali stara navika mi go-vori da treba. Treba? Otkad je to cigareta za mene postala obavezna? Da, prilično je odvratno pušiti ujutro, na prazan želudac. U veselom društvu je cigareta nekada pričinjavala zadovoljstvo, bila neki simbol mode, slobode i stila. Ali, proslava se završila i nastupila je kišna i siva svakodnevnica prepuna lokvi blatnjavih problema. I svaki problem nekoliko puta preživakavaš s cigaretom u ustima, govoreći sebi: ispušiću cigaretu, udahnuti i opet zaroniti u ovu odvratnu rutinu.

Dim cigarete mi je ušao u oči i na minut sam ih prekrio rukama kao uvređeno dete. Kako mi je sve dosadilo. I tog trenutka, bukvalno kao potvrda moje misli, savijena grana breze me je podlo udarila po licu. Đubre! U besu sam slomio granu i zavitlao je daleko. Zakačila se na neko drvo, ljuljajući i poskakujući poput klovna, kao da demonstrira svu

moju nemoć da bilo šta promenim na ovom svetu. Potišteno sam se uputio dalje.

Svaki put kad sam pokušavao da se borim sa svetom, on je isprva popuštao, dajući mi nadu, a potom bi me dobro raspalio po nosu. Jedino u filmu junaci idu ka cilju, rušeći sve pred sobom. U stvarnosti je drugačije. Život je sličan ruletu. U početku dobiješ jednom, dvaput, triput. Umišljaš da si pobednik i već ti se čini da ti je ceo svet u džepu, ali na kraju uvek ostaneš gubitnik. Ti si samo praznična guska, koju tove da bi je potom ispekli i pojeli uz zvuke vesele muzike i smeha. Pogrešio si, nije tvoj praznik. Pogrešio si...

Batrgajući se u tim mračnim mislima, stigao sam do obale mora. Talasići su zlobno grizli peščanu obalu. More je na mene neprijateljski usmeravalo vlažnu hladnoću. Pozamašni galebovi su lenjo hodali obalom i kljucali neku trulež. U očima im je bila hladna i crna praznina. U njima kao da se odražavao svet oko mene – bile su isto tako hladne i neprijateljske.

Neki beskućnik je sakupljao prazne flaše na obali. Gubi se odavde, kretenu prljavi, želim da budem sam! Ne. Izgleda da se uputio baš ka meni – sigurno s namerom da nešto iskamči. Bolje da pođem kući. Nigde nema mira. Kako sam umoran. Taj umor me uvek prati, čak i kad se odmaram. Živim, a kao da robijam zatvorsku kaznu. Deluje mi da se uskoro sve mora promeniti, da će početi nova etapa i da ću onda biti drugačiji – moći ću da se radujem životu. Ali sve je to daleka budućnost. Za sada je moj život tužna robija. Čekam, ali budućnost ipak ne stiže. Sada ću, kao i obično, pojesti bezukusan doručak i krenuti na svoj dosadni posao, gde ću ponovo iz sebe istiskivati rezultate koji su potrebni nekom drugom, ali ne i meni. Još jedan dan napornog i besmislenog života...

Probudio me je šum jutarnjih zvezda. Kakav sam to melanholičan san sanjao? Kao da mi se vratio delić prethodnog ži-vota. Dobro je da je sve bio samo san. Sa olakšanjem sam se protegnuo, kao što radi moj mačor. Evo ga, lenčuga, leži, razvlači se i samo ušima pokazuje da je svestan mog prisustva. Diži se, brkata njuško! Hoćeš li sa mnom u šetnju? Naručio sam sunčan dan i uputio se ka moru.

Staza je vodila kroz šumu i šum jutarnjih zvezda se postepeno razlegao u višeglasni hor ptičjeg sveta. Naročito se tamo u grmlju neko trudio: „Hrana! Hrana! „Oh, evo ga, nesrećnik. Mala pernata loptice, kako ti uopšte uspeva da tako glasno vrištiš? Začuđujuće, nikad mi nije palo na pamet da ptice imaju potpuno različite glasove, ali nijedan od njih nije

u neskladu sa horom, pa uvek nastaje tako harmonična simfonija, koju ne može da odsvira nijedan orkestar virtuozna.

Sunčevi zraci su se probijali između krošnji drveća. To magično pozadinsko osvetljenje je oživelo prostornu dubinu i bogatstvo boja, pretvarajući šumu u čudesni hologram. Staza me je bezbedno odvela do mora. Smaragdni talasi su se došaptavali s toplim vetrom. Obala je izgledala beskrajna i pusta, ali ja sam se osećao prijatno i spokojno, kao da je ovaj prenaseljeni svet samo za mene odvojio usamljeni kutak. Neki misle da je okolno prostranstvo iluzija koju sami stvaramo. Ali ne, nemam toliko samopouzdanja da bih tvrdio da je sva ova lepota samo plod moje percepcije.

Još uvek pod teškim utiscima posle sna, prisećao sam se svog prethodnog života, koji je, zapravo, bio tako tužan i beznadežan. Vrlo često, kao i mnogi drugi, pokušavao sam da od sveta tražim ono što mi on navodno duguje. Međutim, svet mi je uzvrćao okretanjem leđa. Savetnici, koji su mudrost stekli iskustvom, govorili su mi da se svet neće predati, već da ga tre-ba osvojiti. Stoga sam pokušao da se borim s njim, ali nisam ništa postigao, već sam iscrpeo svoje snage. Savetnici su i tad imali spreman odgovor za mene: ti si loš. Prvo se promeni, a zatim traži nešto od sveta. Pokušao sam da se borim sa sobom, ali ispostavilo se da je to još teže.

Međutim, jednom sam sanjao kako sam se obreo u rezervatu prirode. Okruživala me je neopisiva lepota. Koraćao sam i divio se svoj toj veličanstvenosti. Uto se pojavio ljutiti starac sede brade. Shvatio sam da je on bio Čuvar rezervata. Čuteći je motrio na mene. Krenuo sam prema njemu i samo što sam otvorio usta da nešto kažem, grubo me je prekinuo. Ledenim glasom mi je rekao da ništa ne želi da sluša, te kako je već umoran od hirovitih i nezajažljivih posetilaca koji su vazda nezadovoljni i koji stalno nešto zahtevaju. Preglasni su i iza sebe ostavljaju gomile smeća. S razumevanjem sam klimnuo glavom i uputio se dalje.

Prelepa priroda rezervata me je prosto ošamutila. Zašto nikada ranije nisam posetio ovo mesto? Kao općinjen sam hodao bez određenog cilja i zurio na sve strane. Savršenstvo prirode koja me je okruživala bilo je nemoguće dostojno izraziti bilo kakvim rećima. Zato mi je u glavi vladala neka zadivljujuća praznina.

Uskoro se preda mnom opet pojavio Čuvar. Grub izraz njegova lica je malo

smekšao. Rukom mi je pokazao da ga pratim. Popeli smo se na vrh zelenog brega i preda mnom je pukao pogled na dolinu zapanjujuće lepote. Tamo se nalazilo neko naselje. Minijaturne kuće su bile ušuškane u zelenilo i cveće, kao da su bile ilustracija za neku čarobnu bajku. Ta slika bi mogla da se po-smat-ra s nežnošću kad se ne bi osetilo da nekako nije stvarna. U meni se pojavila bojazan da tako nešto može da postoji samo u snu. Upitno sam pogledao Čuvara, ali se on samo osmehnuo sebi u bradu, kao da želi da kaže: „To još nije sve!

Spuštali smo se u dolinu kad sam shvatio da se ne sećam kako sam dospao u rezervat. Želeo sam da dobijem bar neko objašnjenje od starca. Čini mi se da sam napravio neprijatnu opasku kako je sigurno dobro onima koji mogu da priušte sebi da žive u takvoj lepoti. Na to je on ljutito odbrusio: „A ko ti brani da budeš među njima?“

Zavrteo sam izlizanu ploču o tome kako ne može svako da se rodi u luksuzu i da niko ne može da kontroliše svoju sudbinu. Čuvar nije obratio pažnju na moje reči nego mi je uzvratio: „U tome i jeste stvar, da je svaki čovek slobodan da izabere bilo kakvu sudbinu. Jedina sloboda koju imamo je sloboda izbora. Svako može da izabere sve što želi“.

Takvo rasuđivanje se nikako nije uklapalo u moje predstave o životu i ja sam mu se usprotivio. Ali Čuvar nije hteo ni da me sluša: „Glupane! Ti imaš pravo izbora, ali ga ne koristiš. Jednostavno ne shvataš šta znači – izabrati“. To je neka besmislica, nisam odustajao. Kako mogu da odaberem sve što poželim? Može se pomisliti da je u ovom svetu sve dopušteno. I odjednom sam shvatio da je sve to samo san. Zbunjen, nisam znao kako da se ponašam u tako čudnoj situaciji.

Koliko me sećanje služi, starcu sam spomenuo da u snu, kao uostalom i na javi, on ima slobodu da govori svakojake besmislice, da je u tome njegova sloboda. Ali rekao bih da ga moja primedba uopšte nije pogodila. Umesto odgovora on se samo nasmejao. Shvatajući svu apsurdnost situacije (zašto sam uopšte započeo raspravu s likom iz svog sna?), bio sam u dilemi da će možda biti najbolje da se probudim. Starac kao da mi je pogodio misli. – Elem, dosta je bilo! Imamo malo vremena – rekao mi je. – Nisam očekivao da će mi poslati takvog kretena kao što si ti. Ali ja ipak moram da izvršim svoju misiju.

Počeo sam da ga ispitujem kakva je to „misija“ i ko su to „oni“. Ignoriseo je moja pitanja i postavio me pred svoju, kako mi se učinilo, idiotsku zagonetku: „Svaki čovek može

da stekne slobodu da izabere sve što želi. Pred tobom se nalazi zagonetka: kako da ostvariš tu slobodu? Ako pogodiš, tvoje jabuke će pasti u nebo“.

Kakve sad jabuke? Već sam počeo da gubim strpljenje i rekao sam mu da ne nameravam ništa da pogađam, da su samo u snovima i bajkama moguća raznorazna čuda, dok u stvarnosti jabuke uvek padaju na zemlju. Na to je on odgovorio „Dosta! Krenimo. Moram nešto da ti pokažem“.

Kad sam se probudio, sa žaljenjem sam shvatio da ne pamtim nastavak sna. Ipak, ostao mi je jasan osećaj kao da mi je Čuvar usadio nekakvu informaciju koju nisam mogao da izrazim rečima. U sećanju mi je ostala urezana samo jedna nerazumljiva reč – Transurfing. Jedina misao koja mi se vrtela u glavi bila je o tome da nema potrebe da sam uređujem svoj svet, da je sve već davno sazdana i da je za moju dobrobit. Iz tog razloga se takođe ne treba svađati sa svetom za svoje mesto pod suncem, da je to najneefikasniji način. Takođe, da mi niko ne brani da prosto izaberem onaj svet u kome bih želeo da živim.

Na početku mi se takva ideja učinila apsurdnom. Na taj san bih najverovatnije zaboravio, ali sam uskoro, na svoje veliko čuđenje, otkrio sledeće: počela su da mi se javljaju potpuno jasna sećanja na to šta je Čuvar podrazumevao pod rečju „izabrati“ i kako to učiniti. Rešenje Čuvarove zagonetke došlo mi je samo od sebe, kao znanje niotkuda. Svakog dana sam otkrivao nešto novo i svaki put sam osećao ogromno čuđenje koje se graničilo sa strahom. Nisam mogao racionalno da objasnim odakle su se pojavljivala sva ta znanja. Samo jedno mogu da tvrdim s potpunom sigurnošću: tako nešto nisam mogao sam da smislim.

Od trenutka kada sam otkrio Transurfing (tačnije, kada su mi dozvolili da to činim), moj život se ispunio novim vedrim smislom. Svako ko se bar nekad bavio nekim stvaralaštvom, zna kakvu radost i zadovoljstvo donosi delo sačinjeno svojim rukama. Ali to nije ništa u poređenju s procesom stvaranja svoje sudbine. Iako termin „stvaranje sudbine“ u svom uobičajenom značenju nije sasvim odgovarajući. Transurfing je način izbora sopstvene sudbine, doslovno kao kad birate robu u supermarketu. Želim da vam kažem šta sve to znači. Saznaćete zašto jabuke mogu da „padaju u nebo“, šta je to „šum jutarnjih zvezda“, kao i za mnoge druge vrlo neobične stvari.

Čuvareva zagonetka

Postoje različiti pristupi u interpretaciji pojma sudbine. Jedan od njih je da je sudbina usud, nešto što je unapred pre-dodređeno. Hteli ili ne hteli, od sudbine ne možemo da pobegnemo. S jedne strane, takva interpretacija ubija svojom beznadežnošću. Ispada da ako je čoveka zadesila ne baš najsrećnija sudbina, ne postoje nikakve nade na poboljšanje. Ali, s druge strane, uvek postoje oni kojima to odgovara. Povoljno je i uliva nadu to što je budućnost više-manje predvidiva i ne zastrašuje svojom neizvesnošću.

Ipak, fatalna neizbežnost usuda u takvom poimanju predstavlja osećaj nezadovoljstva i unutrašnjeg protesta. Čovek koji je lišen sreće žali se na svoju sudbinu: zašto je život tako nepravedan? Jedan sve ima u izobilju, dok je drugi neprestano izložen oskudici. Jednom sve lako polazi za rukom, a drugi se kao veverica vrti u točku i ništa mu ne donosi plod. Jednog priroda obdari lepotom, pameću i snagom, a drugi, nepojmljivo zbog kakvih greha, ceo život nosi na sebi etiketu druge klase. Zašto takva nejednakost? Zašto život koji u svojoj raznolikosti ne zna za granice nameće neka ograničenja određenim grupama ljudi? Šta su skrivili ti manje srećni?

Siromašna osoba je povređena, pa čak i gnevna, te pokušava da pronađe neko objašnjenje za takvo stanje stvari. I tada se pojavljuju raznorazna učenja, poput karme zbog greha iz prošlih života. Moglo bi se pomisliti da se Gospod Bog jedino time i bavi, što vaspitava svoju nemarnu decu, ali, čak i pored sve svoje moći, nailazi na teškoće u procesu vaspitavanja. Umesto da ga kazni za grehe učinjene za života, Bog iz nekog razloga odgađa kaznu za kasnije. Premda: u čemu je smisao kažnjavati čoveka za ono čega se on ne seća?

Postoji i druga verzija o nejednakosti koja ohrabruje time što tvrdi da će oni koji su izloženi nemaštini i koji sad pate, na kraju dobiti velikodušnu nagradu, ali opet tamo negde na nebesima ili u nekom sledećem životu. Šta god da je u pitanju, slična objašnjenja ne mogu u potpunosti da nas zadovolje. Praktično je nebitno da li postoje prošli ili budući životi zato što čovek pamti i razume samo ovaj, i u tom smislu je on za njega jedini.

Ako verujemo da je sudbina predodređena, najbolje sredstvo protiv tuge će biti

poniznost. I opet nailazimo na nova objašnjenja poput: „Ako želiš da budeš srećan, budi“. Budi optimista i zadovolji se sa onim što imaš. Čoveku daju na znanje da je nesrećan zato što je večno nezadovoljan i mnogo toga želi. A zadovoljan treba biti po difoltu. Treba se radovati životu. Čovek se navodno s tim saglašava, ali mu je istovremeno neprijatno da radostan dočekuje turobnu stvarnost. Zar je moguće da nema prava da želi nešto više? Zašto bi se prisiljavao na radost? Jer, to je isto kao da sebe primorava da nekog voli.

Svuda uokolo su neke „prosvetljene“ ličnosti koje pozivaju na sveopštu ljubav i opraštanje. Tom iluzijom možemo da se ogrnemo, kao pokrivačem preko glave, da se ne bismo direktno sreli sa surovom stvarnošću i tada se nesumnjivo osećamo bolje. Ali, u dubini duše, čovek svejedno ne može da shvati zašto mora primoravati sebe da oprašta onima koje mrzi i voli one prema kojima je ravnodušan. Kakve koristi ima od toga? To nije prirodna, već iznuđena sreća. Kao da radost ne treba sama da dođe, već je treba iz sebe cediti, kao pastu iz tube.

Naravno, postoje ljudi koji ne veruju u to da je život toliko dosadan i primitivan da bi se sveo na jednu predodređenu sudbinu. Oni se neće zadovoljiti onim što imaju, već prednost daju radovanju dostignućima, a ne objektivnoj stvarnosti. Takvim ljudima je namenjena drugačija koncepcija sudbine: „Čovek sam kuje svoju sreću“. Ali poznato je da se i za sreću treba boriti. Kako drugačije? „Znalci“ kažu da nam ništa tek tako ne pada s neba. Reklo bi se da je to nesporna činjenica: ako ne želiš da prihvatiš sreću kakva ti je data, znači da treba da se laktaš i tako postigneš ono što želiš.

Poučne priče svedoče o tome kako su se junaci hrabro borili i požrtvovano se dan i noć mučili odolevajući ne-zamislivim preprekama. Pobednici su osvajali lovorike slave samo zato što su prolazili kroz sve teškoće i lišavanja upornom borbom. Ali ni ovde nije sve tako glatko. Milioni se bore i rade, ali istinski uspeh dostižu samo pojedinci. Ceo život možemo utrošiti na očajničku borbu za mesto pod suncem, ali da ne postignemo ništa. Kakav je to život, tako surov i nepopustljiv?

Kakva je to patnička nužnost da se borimo protiv sveta i dostignemo svoj cilj. A ako se svet ne potčinjava našoj volji, znači da je potrebno boriti se protiv sebe. Međutim, ako si jadan, bolestan, ružan i nesrećan, znači da si sam kriv za to. Ti si nesavršen i zato moraš da se promeniš. Čovek se stavlja pred činjenicu da je on inicijalno skup nedostataka i mana na

kojima tre-ba intenzivno da radi. Tmurna slika, zar ne? Iz toga proizilazi da ako se čoveku nije odmah posrećilo i ako se nije rodio bogat i srećan, da mu je takva sudbina – ili da pokorno nosi svoj krst ili da ceo život posveti borbi. Nekako, ne mili se duši da se raduje takvom životu. Zar je moguće da u toj bezizlaznosti nema nikakvog zraka svetlosti?

Međutim, izlaz ipak postoji. On je jednostavan i prijatan istovremeno, za razliku od svih gorenavedenih zato što se nalazi u drugoj ravni. Konceptija sudbine, u skladu sa Transurfingom, bazira se na principijelno drugačijem modelu sveta. Ne žurite da razočarano mašete rukama i galamite kako poku-šavaju da vam uvale još jednu himeru. Složit ćete se da je svaka od poznatih konceptija sudbine sazdana na odgovarajućem pogledu na svet i da se bazira na nekim nedokazivim polaznim tačkama.

Na primer, materijalizam se temelji na tvrdnji da je materi-ja primarna, a svest sekundarna. Idealizam tvrdi suprotno. Ni jedno ni drugo uverenje se ne može dokazati, ali i pored toga se na njihovim osnovima grade čitavi modeli sveta, od kojih je svaki vrlo uverljiv i pronalazi svoje predane pobornike. Oba pravca u filozofiji, nauci i religiji objašnjavaju svet i oni su na svoj način u pravu ili nisu. Nikada nećemo moći savršeno tačno da opišemo apsolutnu istinu jer su pojmovi kojima operišemo sami po sebi relativni. U poznatoj priči o tri slepca govori se o tome kako je jedan napipao slonovu surlu, drugi nogu, a treći uho i svako je od njih izneo svoju procenu o tome koja je životinja u pitanju. Zato, dokazivati da je jedan opis potpuno precizan, a drugi nije – potpuno je besmisleno. Najvažnije je da taj opis funkcioniše.

Sigurno vam je poznata ideja o tome da je stvarnost iluzija koju sami stvaramo iako nam niko nije objasnio – odakle se ta iluzija stvara.

Ispada da svi gledamo „filmove”? To je naravno vrlo diskutabilno, ali u određenom smislu ovde postoji zdravorazumska klika. Postoji i drugo mišljenje, prema kome je sve totalno suprotno, da je materijalni svet samo mehanizam koji radi u skladu sa strogim zakonima i da naša svest ništa ne određuje. I u tome takođe postoji nesporni delić istine.

Međutim, ljudski razum je sazdan tako da teži da pod nogama ima čvrsto tle, bez ikakvih nedoumica. Zato i postoji želja da se jedna teorija zgromi u prah i pepeo i da se na pijedestal postavi druga, čime se naravno i bave naučnici već hiljadama godina. Nakon svake borbe za istinu, na bojnopolju ostaje neporažena samo jedna činjenica: svaka teorija

je samo zasebni aspekt manifestacije mnogovarijantne stvarnosti.

Svaku teoriju potvrđuje vreme i zato ona i ima pravo na postojanje. Svaka koncepcija života funkcioniše na taj način. Ako verujete da je sudbina nešto predodređeno, što niste u stanju da promenite, znači da će tako i biti. U tom slučaju vi dobro-voljno prepuštate sebe u tuđe ruke, nevažno u čije, i postajete bro-dić kog talasi nose. Ali ako smatrate da sami krojite svoju sudbinu, tada svesno preuzimate na sebe odgovornost za sve što se događa u vašem životu. Borite se s talasima pokušavajući da upravljate svojim brodićem. Obratite pažnju na ono što se događa: vaš izbor se uvek realizuje. Ono što ste izabrali to ćete i dobiti. Ma kakav pogled na svet izabrali, istina će biti na vašoj strani. A drugi će s vama raspravljati baš zato što su oni takođe u pravu.

Ako neki fenomen manifestacije stvarnosti uzmemo kao polaznu tačku za odbrojavanje, tada iz njega možemo da izvedemo celu oblast znanja. I to znanje će iznutra biti neprotivrečno, tj. uspešno će odražavati jednu od manifestacija stvarnosti. Da bi znanje bilo utemeljeno, dovoljno je da uzmemo samo jednu činjenicu, ili nekoliko činjenica koje nisu potpuno razumljive, ali svejedno i dalje postoje.

Na primer, kvantna fizika se temelji na nekoliko nedokazivih istina – postulata. Nedokazivi su jer su i sami u ulozi početne, polazne tačke znanja. Objekat mikrosveta u kvantnoj fizici se u nekim slučajevima ponaša kao čestica, a u nekim kao talas. Naučnici nisu mogli jednoobrazno da protumače takav dualizam i stoga su ga jednostavno prihvatili kao činjenicu, odnosno kao aksiom. Postulati kvantne fizike pomiruju najrazličitije forme manifestacije realnosti kao kad bi se slepci dogovorili da se slon u jednom slučaju ponaša kao stub, a u drugom kao zmija.

Ukoliko se prilikom opisivanja objekta mikrosveta, kao bazno, izabere svojstvo njegove čestice, tada ćemo dobiti model atoma koji je saznao poznati fizičar Nils Bor. U tom modelu elektroni rotiraju oko jezgra poput planeta u Sunčevom sistemu. Ukoliko pak kao osnovno svojstvo izaberemo talas, tada će atom ličiti na razmrljanu fleku. I jedan i drugi model funkcionišu odražavajući određene oblike manifestacije stvarnosti. Ponovo se ispostavlja da dobijamo ono što izaberemo.

Generalno, svaka pojava može da posluži kao postulat, polazna tačka oblasti znanja, koja će bezuslovno funkcionisati i imati pravo na postojanje. U trci za istinom ljudi su uvek

težili da spoznaju prirodu sveta, istražujući njegove pojedinačne aspekte. Niz naučnih znanja nastali su kao opis i objašnjenja jednih ili drugih prirodnih pojava. Tako su nastale određene oblasti znanja koje često ulaze u međusobnu protivrečnost.

Priroda sveta je jedinstvena, ali neprestano demonstrira različite oblike. Ljudi i ne uspeju kako treba da razmotre i objasne jednu stranu, a već se pojavljuje druga koja nimalo nije u skladu s prethodnom. Naučnici pokušavaju da povežu različite manifestacije stvarnosti kako bi otklonili protivrečnosti, ali to čine uz velike napore. Postoji samo jedna jedina činjenica koja ne podleže sumnji, koja povezuje i miri sve naučne grane – raznolikost i mnogostranost oblika manifestacija stvarnosti. Multivarijantnost našeg sveta je njegovo prvobitno i fundamentalno obeležje.

Zaneti pokušajima da objasne određene pojave, sledbenici različitih oblasti znanja iz nekog razloga zaobilaze baš tu činjenicu. U suštini, reklo bi se da se iz ovoga još nešto može izvući? Multivarijantnost je polazna tačka odbrojavanja, slično nuli u koordinatnom sistemu. Sve polazne tačke različitih naučnih oblasti su u odnosu na nju sekundarni. Međutim, na samu polaznu tačku naučnici ne obraćaju pažnju, kao da ona ne nosi nikakvu informaciju. Ipak, ta informacija postoji i veoma je zadivljujuća.

Da bismo rešili zagonetku Čuvara, uzećemo kao polaznu tačku upravo osobinu multivarijantnosti. Drugim rečima, kao postulat ćemo prihvatiti činjenicu da stvarnost poseduje beskonačno raznolike forme manifestacije. Bez obzira na opšti karakter našeg postulata, uverićete se koliko interesantnih i neočekivanih znanja on otkriva.

Počnimo od toga da oblici ispoljavanja stvarnosti moraju da imaju izvor iz kog pristiže sva ta raznolikost. Gde su „zapisani“ svi zakoni našeg sveta? On se ispoljava kao kretanje materije kroz prostor i vreme. To kretanje se potčinjava određenim zakonima. Kao što znate, tačke se nalaze na grafikonu funkcija, u skladu sa određenom matematičkom formulom. Može se reći da je zakon kretanja tačke na grafikonu određene funkcije. Ali, formule i zakoni su apstraktni pronalasci ljudskog uma, nastali radi lakšeg shvatanja. Mali su izgledi da ih priroda negde čuva.

Na koji još način možemo da fiksiramo raspored tačaka na grafikonu? Naravno, kao beskonačno veliki masiv koordinata svih tačaka. Kapacitet ljudskog pamćenja je ograničen i ne može da se izbori sa ogromnom zapreminom. Ali za prirodu beskonačnost nije problem.

Ona nema potrebu da uopštava raspored i kretanje tačaka na grafikonu putem formule. Ako se linija funkcije podeli na beskonačno male tačke, tada svaku tačku možemo da posmatramo kao uzrok, a onu koja sledi iza nje – kao posledicu. Kao rezultat toga, svako kretanje materijalne tačke u prostoru i vremenu možemo da predstavimo u obliku beskonačno dugog i neprekidnog lanca beskonačno malih uzroka i posledica.

Na osnovu znanja koja posedujemo, kretanje materije zamišljamo kao zakon, dok je u prirodi to kretanje ugrađeno u prirodnom obliku – kao beskonačni broj uzroka i posledica. Grubo govoreći, podaci o svim mogućim tačkama kretanja materije čuvaju se u određenom informacionom polju koje ćemo nazvati prostranstvom varijanti. Ono poseduje informaciju o svemu što je bilo i što će biti.

Prostranstvo varijanti predstavlja potpuno materijalnu informacionu strukturu. To je beskonačno polje informacija koje sadrži sve moguće varijante bilo kakvih događaja koji se mogu desiti. Može se reći da se u prostranstvu varijanti nalazi sve. Nećemo nagađati na koji se način ta informacija čuva, jer to nema značaja za naš cilj. Važno je samo da je prostranstvo varijanti šablon, koordinatni sistem svakog kretanja materije u prostoru i vremenu.

U svakoj tački prostranstva postoji određena varijanta jednog ili drugog događaja. Radi lakšeg razumevanja, smatraćemo da se varijanta sastoji od scenarija i scenografije. Scenografija je spoljašnji izgled, ili oblik ispoljavanja, a scenario je put kojim se kreće materija. Da bi bilo praktičnije, prostranstvo varijanti možemo da podelimo na sektore. Svaki od njih ima svoj scenario i scenografiju. Što je veća udaljenost među sektorima, veće su razlike u scenarijima i scenografijama. Sudbina čoveka je takođe predstavljena mnoštvom varijanti.

Teoretski, ne postoje nikakva ograničenja scenarija i scenografije čovekovog postojanja, budući da je prostranstvo varijanti beskonačno. Svaki iole značajniji događaj može da utiče na sudbinski preokret. Čovekov život, kao i bilo koje kretanje materije, predstavlja lanac uzroka i posledica. Posledica se u prostranstvu varijanti uvek nalazi blizu svog uzroka. Jedno sledi za drugim i zato se sektori sudbine raspoređuju na liniji života. Scenariji i scenografije sektora na jednoj takvoj liniji su više-manje istovrsni. Čovekov život neprestano teče u jednom smeru sve dok se ne pojavi događaj koji menja scenario i

scenografiju. Tada sudbina pravi zaokret i prelazi na drugu liniju života.

Zamislite da ste gledali pozorišnu predstavu. Sledećeg dana ponovo odlazite u pozorište na istu predstavu, ali s drugačijom scenografijom. To je raspoređeno bliže liniji života. U sledećoj pozorišnoj sezoni ste pogledali predstavu sa istim glumcima, ali sa bitnim promenama u scenariju. Ta linija života je raspoređena još dalje. I konačno, pogledavši isti komad u drugom pozorištu, videli ste sasvim drugačiju interpretaciju predstave. Ta linija života je već sasvim daleko od one prve.

Stvarnost se manifestuje u svoj svojoj raznolikosti upravo zato što je broj varijanti beskonačan. Svaka polazna tačka se povezuje u lanac uzročno-posledičnih veza. Izabравši početak odbrojavanja, dobijate ovaj ili onaj oblik manifestacije stvarnosti. Može se reći da se stvarnost odvija na liniji života u zavisnosti od izabrane polazne tačke odbrojavanja. Svako dobija ono što oda-bere. Imate pravo da birate upravo zato što već postoji beskonačnost varijanti. Niko vam neće braniti da izaberete sudbinu kakva vam odgovara. Svako upravljanje sudbinom svodi se na samo jednu prostu stvar – načiniti izbor. Transurfing odgovara na pitanje kako se to radi.

Zamislite cev za vodu. Duž cevi se lagano kreće rashladni prsten tako da se voda brzo zamrzava samo unutar prstena. Proizilazi da kristal leda klizi po cevi sa vodom. Molekuli vode ostaju otprilike na istim mestima u relativno slobodnom režimu. U trenutku prolaska kroz prsten, molekuli unutar njega se učvršćuju u zamrznutom kristalu određene strukture, a zatim se voda na tom mestu ponovo topi i iz nje se oslobađaju molekuli. Sam kristal se ne kreće. Drugim rečima, u ovom slučaju led ne pluta u vodi. Ne pokreće se sam kristal leda u cevi s vodom, već struktura, odnosno zamrznuto stanje.

Analogno tome, voda u cevi je prostranstvo varijanti, a kristal leda je materijalna realizacija varijanti. Molekuli su ljudi, a njihov položaj u strukturi kristala se realizuje kao varijanta sudbine. Ne postoji nedvosmislen odgovor na pitanje šta predstavlja prsten za hlađenje. Drugim rečima, na koji način i zašto se informaciona struktura pretvara u materiju? U mikrosvetu materija može da se manifestuje kao zgusnuta energija. Poznato je da se u vakuumu odvija neprestani proces stvaranja i uništenja mikročestica. Materija postoji, ali istovremeno ona ne poseduje materijalnu supstancu. Jasno je samo jedno: ono što može da se dodirne bazira se na nedokučivoj energetskej osnovi.

Nadam se da vas nisam preterano zamorio sa fizikom. Za sada se nalazimo u polaznoj tački Transurfinga. Ali ono što ćete saznati iz ove knjige može vas u određenoj meri šokirati. Zbog toga je potrebno da vam pružim bar neku teorijsku osnovu, da vaš razum ne bi izgubio tle pod nogama. Zato vas molim za još malo strpljenja.

Morski talas može da posluži kao nova analogija koja ilustruje realizaciju u prostranstvu varijanti. Pretpostavimo da je nakon zemljotresa u moru nastao talas. On se pomera po površini kao grba, ali sama voda pritom ostaje na mestu. Ne kreće se masa vode, već realizacija energetskog potencijala. Voda se na kopno izliva jedino pored obale. Na isti način se ponašaju i drugi talasi. U ovoj analogiji more je prostranstvo varijanti, a talasi – materijalna realizacija.

Ispada da se, s jedne strane, materijalna realizacija kreće u prostoru i vremenu, a s druge – da varijante ostaju na mestu i večno postoje? Ispada da je sve bilo, jeste i biće? I zaista, zašto da ne? Vreme je zapravo statično isto kao i prostor. Tok vremena se oseća samo onda kada se pokrene filmska traka i kadrovi se nižu jedan za drugim. Razmotajte filmsku traku i pogledajte sve kadrove zajedno. Gde je nestalo vreme? Svi kadrovi postoje istovremeno. Vreme je statično sve dok ne počnemo da gledamo uzastopno, kadar po kadar. U životu se sve odvija upravo tako, i zato se u našoj svesti duboko ukorenila ideja o tome da sve dolazi i prolazi.

Zapravo, sve što je zapisano u informacionom polju oduvek se tamo nalazilo i zauvek će ostati. Linije života postoje kao filmske trake. Ono što je prošlo nije iščezlo, nego je tu. Ono što će tek biti, postoji već sad. Sadašnji isečak života je materijalna realizacija prostranstva varijanti na određenom isečku linije života.

Mnogi će izraziti negodovanje pitanjima: „Kako je moguće da je beskrajni broj varijanti moje sudbine već utvrđen? Kome je to potrebno i zašto? Bogu? Prirodnim zakonima? Zašto?“ Stoga, pokušajte da zamislite tačku na koordinatnoj ravni. Još u školi su nam predstavljali takav model: tačka na ravni može da ima najrazličitije x i y koordinate. Obratite pažnju na to da su u pitanju bilo koje, od minus do plus beskonačno. Zašto se niko nije dosetio da postavi sledeće pitanje: zašto tačka može da ima bilo koju koordinatu? A sada zamislite tačku koja se, dok ide po liniji funkcije, čudi: „Kako je moguće da je moj pređeni put uvek postojao i da će uvek postojati? I kako je moguće da mi je put koji

predstoji već unapred zacrtan?“ Međutim, vi posmatrate putanju tačke odozgo i zato za vas tu nema ničeg čudnog.

Prostranstvo varijanti je poput šablona koji određuje na koji način treba da se ispoljava materijalna realizacija. Zamislite mračnu šumu i čoveka s lampom. On korača šumom i osvetljava ispred sebe manji odeljak prostora. Realizacija se manifestuje kao mrlja svetlosti. Cela mračna šuma je prostranstvo varijanti, a osvetljeni deo je realizacija varijante na određenom odeljku. Šta je u ovom primeru „svetiljka“? Drugim rečima, šta je ono što „pali“, odnosno materijalizuje varijantu šablona?

Da bismo odgovorili na to pitanje moramo da izaberemo još jednu polaznu tačku. Danas već nema sumnje u to da je priroda misli materijalna. Stvarnost nam se prikazuje u dva oblika: s jedne strane bivanje određuje svest, a s druge strane postoje nesporne potvrde suprotnog. Misli nisu samo motiv čovekovog delovanja, već direktno utiču na stvarnost koja ga okružuje. Na primer, naša najgora očekivanja se po pravilu ostvaruju. Naravno, možemo da raspravljamo o tome da ovde nije reč o materijalizaciji misli, već o predosećaju nadolazećih neprijatnosti. Zaista, u paranormalnim pojavama dosta toga je nejasno i dvosmisleno. Ali to ne znači da se data forma manifestacije može ignorisati. Postoji veliki broj činjenica koje potvrđuju neposredan uticaj misli na stvarnost oko nas.

Na ovaj ili na onaj način čovekova svest formira njegovu sudbinu. U ovoj knjizi je reč upravo o tome na koji se način sve to dešava. Kao polaznu tačku ćemo uzeti sledeću tvrdnju: odašiljanje mentalne energije materijalizuje potencijalnu varijantu. Sasvim smo u pravu da to tvrdimo budući da se stvarnost ispoljava u takvom obliku u kojem svest određuje stvarnost. Potvrda toga nisu samo činjenice iz svakodnevnog života, već i eksperimenti iz kvantne fizike. U principu, za nas nije značajan sam mehanizam uzajamnog delovanja odašiljanja misli i prostranstva varijanti. I danas je nejasno na koji se način odvija proces prenosa informacija, da li na energetskej ili nekoj drugoj osnovi. Biće praktičnije da pretpostavimo kako odašiljanje mentalne energije „osvetljava“ određeni sektor prostranstva varijanti, što rezultira time da varijanta dobija svoje materijalno otelotvorenje. Odašiljanje, kao i sektor, poseduje određene parametre. Odašiljanje misli pronalazi svoj sektor, varijanta se realizuje i na takav način se ispostavlja da svest određuje stvarnost.

Samo ne treba zaboraviti da je to samo jedan oblik manifestacije stvarnosti. Nije

moguće samo sedeti i pomoću jednog sozercanja oblikovati svoju stvarnost – iako postoje ljudi koji u bukvalnom smislu reči mogu da materijalizuju predmete ni iz čega. Ali takvih je samo nekolicina i oni ne reklamiraju svoje sposobnosti. Ipak, misli imaju isto takav snažan uticaj na čovekovu sudbinu kao i njegovi konkretni postupci. Ljudi su se navikli na to da njihovi postupci povlače za sobom vidljive i lako objašnjive posledice. Uticaj misli se ispoljava neprimetno i zato je neobjašnjiv i nepredvidljiv. Može se učiniti da je prilično teško primetiti očiglednu vezu između misli i kasnijih događaja. Ali uskoro ćete se uveriti da čovekove misli oblikuju stvarnost na sasvim neposredan način.

Neko bi mogao da se usprotivi i kaže: „Ispada da su mora, planine, planete i galaksije proizvod odašiljanja mojih misli?“ Čoveku je ponekad svojstveno da sebe smatra centrom Vasiona. U suštini on zauzima samo minijaturnu nišu u tom beskonačnom prostranstvu. Naš svet nastanjuje mnoštvo živih organizama i svaki daje svoj doprinos u oblikovanju stvarnosti. Svako biće ima svoje parametre mentalnog odašiljanja. Ako vam je neumesno da zračenje biljaka nazivate mentalnim, nazovite ga kako god hoćete, ali to neće promeniti suštinu. Ne smemo samouvereno tvrditi da neživi predmeti ne poseduju ništa slično zračenju živih organizama. A da ne pominjemo Jedinstven Duh koji prožima sve što postoji, koga nazivamo Bogom. Svako poseduje svoju svest i oblikuje sloj svog sveta. Može se reći da sve na ovom svetu sadrži česticu Boga i da na taj način On upravlja čitavim svetom.

Svaki se čovek kreće svojom linijom života. Istovremeno, svi ljudi žive u istom svetu. Materijalni svet je jedan za sve, ali konkretna realizacija je različita za svakog čoveka ponaosob. Recimo da ste turista i da se šetate predivnim gradom. Divite se znamenitostima, oduševljavate se lepotom arhitekture, nailazite na cvetne leje, fontane, parkove i nasmejana lica uspešnih ljudi. Ali na tom mestu, kuda prolazite, pored kontejnera stoji beskućnik. I on se, kao i vi, nalazi u istom svetu, ne u drugoj dimenziji. Ali on ne vidi isto što i vi. On vidi praznu flašu u kontejneru, prljav zid, svog konkurenta koji nije uspeo da flašu uzme ranije i razmišlja da li će privući pažnju policajca, koji mu je uputio podozriv pogled. Vi živite na jednoj liniji života, a on na drugoj. Vaše linije života su se presekle u tački prostranstva varijanti i zato je ovaj svet, kao materijalna realizacija, zajednički za vas oboje.

Sve manifestacije materijalne prirode imaju energetske osnovu. Polje energije je

primarno, a sve ostale fizičke pojave su sekundarne. Naučnici pokušavaju da povežu različite manifestacije energije u okviru jedne teorije i uskoro se mogu očekivati rezultati njihovih napora. Međutim, nakon toga će ponovo morati nešto da kombinuju, budući da je broj manifestacija stvarnosti beskonačan. Ne ulazeći u sve te tananosti, pogledajmo energiju kao neku apstraktnu silu koja je nevidljiva, ali ipak objektivno postoji. Za naš cilj je sasvim dovoljno da prihvatimo činjenicu da je energija čovekovih misli potpuno materijalna. Energija misli se ne vrti zatvorena u čovekovo glavi, već se širi u prostoru i stupa u interakciju sa okolnim energetskim poljem. Tu činjenicu danas malo ko može da ospori.

Da bi bilo zgodnije, kao parametar mentalnog odašiljanja možemo uzeti njegovu frekvenciju, sličnu onoj na kojoj se nalaze radio-talasi. Kad o nečemu razmišljate, frekvencija energije vaših misli je podešena na određenu oblast u prostranstvu varijanti. Kada energija dospe u sektor prostranstva varijanti, dolazi do materijalne realizacije date varijante. Energija ima složenu strukturu i prožima sve što se nalazi u ovom svetu. Prolazeći kroz čovekovo telo, ona se oblikuje mislima i na izlasku dobija parametre koji odgovaraju tim mislima. Na takvom principu funkcioniše radio-predajnik. Parametri energije upijaju u sebe karakteristike misli. Na taj način na izlazu nastaje mentalno odašiljanje koje preoblikuje sektor prostranstva varijanti u materijalnu realizaciju. Kada razmišljate o dobrom ili lošem, vi odašiljete energiju misli u prostranstvo varijanti. Preoblikovana energija se skladišti u određeni sektor i to donosi adekvatne promene u vaš život.

Životne okolnosti se ne oblikuju samo konkretnim postupcima, već i karakterom čovekovih misli. Ako ste neprijateljski raspoloženi prema svetu, on će vam odgovoriti na isti način. Ako stalno ispoljavate svoje nezadovoljstvo, povoda za to će biti sve više. Ako u vašem odnosu prema stvarnosti prevladava negativnost, tada će se i svet prema vama okretati svojom lošijom stranom. I suprotno, pozitivan odnos će biti najprirodniji način da poboljšate svoj život. Čovek dobija ono što izabere. Takva je stvarnost, sviđalo vam se to ili ne.

Sve dok su vaše misli više-manje postojane u svojoj putanji, nalazite se na jednoj istoj liniji života. Čim se odnos prema stvarnosti promeni na ovu ili na onu stranu, parametri odašiljanja misli dobijaju nove karakteristike i materijalna realizacija sloja vašeg sveta prelazi na drugu liniju. Tamo se događaji već odvijaju prema drugom scenariju, u skladu s

parametrima vašeg odašiljanja. Ako je scenario iz nekih razloga neprijatan, vi ćete se boriti, tj. truditi da izmenite situaciju. Svako, susrećući se sa preprekama, reaguje negativno, izražava nezadovoljstvo ili upada u uninije. Vaše mentalno odašiljanje se prestrojava na liniju gde prepreka biva sve više. Na kraju ispada da vam se život kotrlja nizbrdo.

Naizgled deluje da je ovaj proces nekontrolisan, ali upravo vi svojim mislima usmeravate realizaciju u problematične oblasti prostranstva varijanti. Smatrate da svojim delovanjem savladujete prepreke, a zapravo se događa to da vam pristiže ono što ste sami izabrali. Ako izaberete borbu s preprekama, dobićete ih napretek. Ako ste misaono uronjeni u probleme – oni će uvek postojati u vašem životu. Usmeravate uticaj na tekuću liniju života, ali ne možete da promenite scenario u prostranstvu varijanti. Možete samo da izaberete drugi. Pokušavajući da promenite neprijatne trenutke u scenariju, vi razmišljate upravo o onome što vam se ne dopada. Samim tim, vaš izbor se uspešno ostvaruje i vi dobijate ono što ne želite.

Na pomenutoj liniji života ne možete ništa da promenite. Isto kao kad se nalazite u galeriji slika, pa ne možete da skinete ili premestite kompoziciju koja vam ne odgovara. Vi niste vlasnik galerije, ali niko vam ne zabranjuje da se okrenete i pređete u drugu dvoranu i da gledate ono što vam se više dopada. Naravno, prelazak na liniju života gde svako ima tačno onoliko koliko mu je potrebno, ne dešava se samo zato što ste to poželeli. Ne mogu sve misli da se realizuju, niti sve želje da se ispune. Nije reč o sadržaju misli, već o njihovom kvalitetu. Samo maštati ili želeti – nije izbor. Snovi se ne ostvaruju. Neophodno je ispuniti određene uslove za koje ćete saznati kad pročitate ovu knjigu.

U prostranstvu varijanti postoji beskonačno mnoštvo linija sudbine za svakog čoveka. Nemamo razloga da se ljutimo na svoju sudbinu budući da nam je dato pravo izbora. Naš problem se sastoji samo u tome što ne znamo kako to da uradimo. Svet se ispoljava u svojoj šarolikosti, kao da je stvoren za to da zadovoljava sve naše potrebe. Svako tu može da pronade ono što mu je srcu drago. Čak i u različitim oblastima znanja, život nam se okreće sa one strane koju mi želimo da vidimo. Na primer, idealizam tvrdi da je svet iluzija i svet se s njim slaže. Materijalizam tvrdi suprotno i svet se opet ne protivi. Ljudi se međusobno svađaju, namećući jedni drugima svoj odnos prema stvarnosti, a svet pokazuje da su svi oni u pravu. Zar to nije zadivljujuće?! Prostranstvo varijanti je takozvana iluzija, a materijalna

realizacija je ono što podrazumevamo pod materijalnim svetom. Dakle, uvek dobijamo ono što izaberemo.

Onima koji su upoznati sa principima islama jasno je šta znače reči „čovekova sudbina je zapečaćena u Knjizi“. Pod ovim se podrazumeva da je sudbina zacrtana i da od nje nigde ne možemo da pobegnemo. Slične tvrdnje susrećemo i u drugim religijama. Zaista, čovekova sudbina je predodređena. Greška religije sastoji se u tome što ne postoji samo jedna varijanta sudbine, već ih ima beskonačno mnoštvo. Od sudbine ne možeš pobeći. I to je u izvesnoj meri tačno, zato što je nemoguće promeniti scenario varijante. Boriti se sa svetom oko sebe da bismo promenili svoju sudbinu jako je težak i nezahvalan zadatak. Ne treba da težimo promeni scenarija – već samo da odaberemo onaj koji nam leži na srcu.

Naravno, sve je to vrlo neobično i izaziva opravdane sumnje. Ali ja nisam ni računao na to da ćete spremno prihvatiti model varijanti. I sam nisam verovao u to sve dok se nisam osvedočio da Transurfing deluje – i to besprekorno. Nema smisla davati prednost ovom ili onom modelu sa ciljem da dostignemo neku apsolutnu istinu. Nije značajan sam model, već praktičan rezultat koji se, zahvaljujući njemu, postiže. Različiti matematički modeli mogu jednu istu fizičku pojavu da zamišljaju na različite načine. Zar ne bi bilo smešno kada bi se stručnjaci analitičke geometrije odjednom okrenuli protiv matematičke analize i počeli da dokazuju kako je geometrija jedina tačna matematička disciplina? Matematičari bi mogli međusobno da se dogovore, ali filozofi i predstavnici religije – ne.

Gde se nalazi prostranstvo varijanti? Na to pitanje je jako teško odgovoriti. S tačke gledišta naše trodimenzionalne percepcije može se reći da je ono svugde i nigde. Zamislite beskonačnu ravan bez početka i kraja u kojoj žive dvodimenzionalni čovečuljci. Oni i ne slute da postoji treća dimenzija. Njima se čini da je ravan jedini svet i stoga ne mogu da shvate kako bi još nešto moglo da se nalazi van njenih granica. Ali uprkos tome, poznato nam je da ako tom modelu dodamo i treću dimenziju, moći ćemo da stvorimo beskonačno mnogo takvih ravni. Zato, nemojte da vas brine činjenica što nismo u stanju da precizno zamislimo na koji način, paralelno s našim svetom, može da postoji beskrajn broj paralelnih svetova.

Teško je poverovati u postojanje paralelnih svetova. Ali, s druge strane, da li vam je lako da poverujete u teoriju o relativnosti, da se sa uvećanjem brzine nekog tela povećava

njegova masa, dimenzije smanjuju, a vreme usporava? Na ličnom iskustvu je to još uvek nemoguće proveriti. Nije važno da li mi to razumemo ili ne, već kakvu praktičnu korist možemo da imamo iz toga.

Apsurdno je i beskorisno se sporiti o prednostima jednog ili drugog modela kada je reč o beskonačnom prostranstvu. Zamislite beskonačnost u smeru povećanja udaljenosti. Tamo, u daljini, nema kraja. Beskonačnost u smeru smanjenja udaljenosti, ma kako čudno delovalo, takođe nema granice. Možemo da vidimo samo ograničeni deo vidljive Vasiona. I teleskop i mi-kroskop imaju svoja ograničenja. Beskonačnost mikrosveta ničim se ne razlikuje od beskonačnosti makrosveta.

Postoji hipoteza da je Vasiona, kakvu je mi vidimo, nastala kao posledica „Velikog praska“. Od tog trenutka se ona navodno širi. U kosmosu se tela kreću ogromnom brzinom. Ali, s druge strane, s obzirom na ogromna rastojanja, nama se čini da se Vasiona širi jako dugo i sporo.

Takođe je poznato da se u vakuumu, u svakom trenutku, nigde stvaraju i odmah nestaju elementarne čestice. Uzimajući u obzir relativnost prostora i vremena, ništa nam ne smeta da svaku takvu česticu posmatramo kao Vasionu za sebe, sličnu našoj. Na kraju krajeva, nije nam poznata struktura elementarnih čestica. Prema fizičarima, one se pojavljuju naizmenično u obliku talasa i čestica. Napredujući sve dalje, u mikrosvet, relativna rastojanja postaju isto tako ogromna i vreme se za unutrašnjeg posmatrača ponovo usporava. Za spoljašnjeg posmatrača naša Vasiona traje samo jedan trenutak, kao čestica koja zaiskri i ugasi se u praznini, a za nas, kao unutrašnje posmatrača, Vasiona živi milijardu godina.

Kada otpijete gutljaj kafe, zamislite se: koliko ste Vasiona progutali? Beskrajno mnoštvo, jer beskonačnost nije deljiva. „Leteti“ unutar mikrosveta isto je tako daleko i dugo kao u ogromnom prostranstvu spoljašnjeg kosmosa. Vreme, slično prostoru, beskonačno je kako napred tako i nazad. Isečci vremena mogu da budu bezgranično mali, a mogu da budu i veliki isto tako. Svaku tačku na vremenskom isečku možemo posmatrati kao polaznu tačku odbrojavanja sa čije se obe strane proteže beskonačnost vremena. Premeštanje tačke odbrojavanja po isečku vremena ništa ne menja ni ispred niti iza.

Sva ta beskonačnost svetova koji su međusobno prožeti postoji istovremeno. Centar Vasiona se nalazi u svakoj tački jer svaku tačku sa svake strane okružuje sva ta

beskonačnost. I svi događaji postoje istovremeno iz istog razloga iz koga se centar Vasiona nalazi u svakoj tački. Teško je to zamisliti. Ali beskonačnost je nemoguće obuhvatiti jednim pogledom. Ma koliko pokušavali mentalno da domislimo granice Vasiona, sva ta beskonačnost se prostire još dalje. Postoje još zamršenije teorije po kojima se naša vidljiva Vasiona pretvara u konačnu oblast u četvorodimenzionalnom prostoru. Ali zbog toga nam nije ništa lakše jer teoretski i dalje može da postoji beskrajno mnoštvo dimenzija. Budući da nemamo mogućnosti da sve to zamislimo, prinuđeni smo da se zadovoljimo svojim uskim vidokrugom i da se pretvaramo da nešto razumemo.

U savremenoj nauci je mnogo toga generalno nejasno i neobjašnjivo, međutim, to nam ne smeta da koristimo njene plodove. Primenjujući principe Transurfinga, ostvarićete zapanjujuće rezultate. Ali hajde da se odmah složimo oko toga kako nije potrebno da se mučimo pitanjima zašto i na koji način to tačno funkcioniše. Sa istim uspehom dete može da pita fizičara: „Zašto se tela međusobno privlače?” Naučnik će odgovoriti: „Zato što deluje zakon gravitacije“ Tada sledi novo pitanje: „A zašto deluje zakon gravitacije? Zašto se tela međusobno privlače?“ Odgovora nema. Tu ćemo prestati s tim nezahvalnim zanimanjem – da nešto objasnimo, nego ćemo jednostavno koristiti rezultate modela varijanti. Nije nam dato da sve znamo i shvatimo.

Iz modela varijanti proizilazi da čovek sam kreira svoju sudbinu. Ipak, koncept sudbine se u Transurfingu razlikuje od opštepoznatih. U čemu je razlika? U tome da svoju sreću možemo da izaberemo, a ne da se borimo za nju. Ne žurite da odmah primenjujete model varijanti ili da ga odbacujete. Samo se zapitajte: da li ste išta doprineli svojoj sreći boreći se sa svetom? Svako neka zaključi sam za sebe, nastavljajući da postupa na isti način ili neka pokuša neki drugi. Jer, u borbi možete utrošiti ceo život, ali da i pored toga ništa ne postignete. Zar nije jednostavnije da vam sam svet krene u susret? Jer, on se jedino time i bavi – realizuje vaš izbor.

Ono što ste naručili, ispunjava se uvek i bezuslovno. Ali izbor nije želja, već nešto drugo što vam predstoji da tek saznate. Želje se ispunjavaju samo u bajkama. Nije se uzalud ukorenilo verovanje da je jako teško ili nemoguće ispuniti želju. Mi smo načinili tek prvi korak ka rešenju zagonetke Čuvara. Uskoro ćete saznati zašto se želje ne ispunjavaju, a snovi ne ostvaruju.

Rezime

- Stvarnost poseduje beskonačnu raznolikost manifestacije oblika.
- Mnogovarijantnost sveta je njegovo prvobitno fundamentalno svojstvo.
- Svaki model predstavlja samo određeni aspekt ispoljavanja stvarnosti.
- Svaka grana znanja se bazira na izabranom aspektu manifestovanja stvarnosti.
- Vaš izbor se uvek ostvaruje. Ono što izaberete, to i dobijate.
- Prostranstvo varijanti je informaciono polje o tome šta je bilo, šta jeste i šta će biti.
- Informaciono polje sadrži potencijalne varijante bilo kojih događaja.
- Varijanta se sastoji od scenarija i scenografije
- Prostranstvo se može podeliti na sektore, i svaki od njih poseduje svoju varijantu.
- Što je veća udaljenost među sektorima, veće su razlike u varijantama.
- Sektori s približno jednakim parametrima raspoređeni su u liniji života.
- Materijalna realizacija se kreće u prostoru kao gust ugrušak.
- Odašiljanje misaone energije materijalizuje potencijalno moguću varijantu.
- Svaki organizam uzima učešće u formiranju materijalne realizacije.
- Kada se parametri odašiljanja menjaju, dolazi do prelaska na drugu liniju.
- Ne možete da promenite scenario, ali možete da izaberete drugi.
- Ne treba se boriti za sreću – možete jednostavno da izaberete varijantu koja vam ležina srcu.

2. Klatna

DAJTE SEBE U NAJAM

Grupe ljudi koji razmišljaju u istom pravcu, stvaraju energetske–informacione strukture – klatna. Te strukture počinju da se razvijaju samostalno i potčinjavaju ljude svojim zakonima. Ljudi ne shvataju da nesvesno rade u interesu klatna. Kako se probuditi iz tog bunila zaglibljenosti?

Destruktivna klatna

Od detinjstva smo vaspitani tome kako da se potčinjavamo tuđoj volji, izvršavamo obaveze, služimo otadžbini, političkoj stranci, firmi, državi, ideji... Svima služimo, a sebi tek na kraju. Svako u većoj ili manjoj meri ima osećaj dužnosti, odgovornosti, nužde, krivice. Svaki čovek je na ovaj ili onaj način „u službi“ različitih grupa i organizacija: porodice, kluba, škole, preduzeća, političke stranke, države i tako dalje. Sve te strukture nastaju i razvijaju se kad određena grupa ljudi počne da misli i deluje u istom pravcu. Zatim joj se priključuju novi pojedinci i struktura se uvećava, dobija snagu, primorava svoje članove da slede uspostavljena pravila kako bi na kraju mogla da pokori velike segmente društva.

Na nivou materijalne realizacije, struktura se sastoji od lju-di, koje povezuju zajednički ciljevi, i materijalnih predmeta, kao što su zgrade, građevine, nameštaj, oprema, tehnika i tako dalje. Ali šta stoji iza svega toga na energetskom nivou? Struktura nastaje kada se misli jedne grupe ljudi usmere na istu stranu, a samim tim i parametri mentalne energije postaju identični. Mentalna energija pojedinaca se povezuje u jednu struju. Tako se usred okeana energije stvara zasebna, nezavisna energetske–informaciona struktura – energetske klatno. Ta struktura započinje da živi svoj život i pomoću svojih zakona potčinjava ljude koji su uzeli učešće u njenom nastajanju.

Zašto klatno? Zato što se ono sve jače njiše što ga veći broj ljudi – sledbenika –

hrani svojom energijom. Svako klatno poseduje karakterističnu frekvenciju svojih oscilacija. Na primer, ljuljaška može da se zaljulja samo kad se uloži napor određene frekvencije. Ta frekvencija se naziva rezonanca. Ako se broj sledbenika klatna smanji, njegove oscilacije se smanjuju. Kada sledbenika više ne bude bilo, klatno će se zaustaviti i umreti kao entitet. Evo nekoliko primera ugašenih klatana: stare paganske religije, kameni alat za rad, drevne vrste oružja, stari modni pravci, gramofonske ploče, drugim rečima, sve ono što je nekad postojalo a danas se više ne koristi.

Sigurno ste iznenađeni: zar su sve to klatna? Da, klatna su sve strukture sa svojim atributima, koje su nastale pomoću mentalne energije ljudi. Generalno, sva živa bića koja mogu da odašilju energiju u jednom pravcu pre ili kasnije stvaraju energetska klatna. Evo primera za klatno u živoj prirodi: kolonije bakterija, populacije živih bića, jata riba, stada životinja, šumski masivi, prerije, mravinjaci i sve manje-više uređene i istorodne strukture živih organizama.

Svaki živi organizam je sam po sebi elementarno klatno budući da predstavlja energetska jedinicu. Kada grupa takvih klatana započne ujednačeno da osciluje, nastaje grupno klatno. Ono štrči iznad svojih sledbenika kao nadogradnja, te na taj način egzistira kao zasebna, nezavisna struktura i postavlja pravila za svoje sledbenike kako bi ih održalo na okupu i pridobilo nove. Takva struktura je nezavisna u smislu da se samostalno razvija, u skladu sa svojim zakonima. Sledbenici nisu svesni da sprovode zakone klatna, a ne svoju sopstvenu volju. Na primer, birokratski aparat se razvija kao samostalna struktura, nezavisno od volje pojedinačnih činovnika. Naravno, uticajni činovnik može da donosi samostalne odluke, ali one ne mogu da se kose sa zakonima sistema, jer će u suprotnom takav sledbenik biti smenjen. Čak ni pojedinac, koji predstavlja klatno po sebi, nije uvek svestan svojih motiva. Na primer, energetski vampir.

Svako klatno je po svojoj prirodi destruktivno budući da oduzima energiju svojim sledbenicima i uspostavlja nad njima svoju vlast. Destruktivnost klatna se ogleda u tome što njemu nije stalo do sudbine svakog pojedinačnog sledbenika. Cilj klatna je samo jedan – da od sledbenika dobije energiju, a da li će to koristiti sledbeniku ili neće, nije ni bitno. Čovek koji je potpao pod vlast sistema, prinuđen je da svoj život gradi u skladu s njegovim zakonima, u protivnom će ga on sažvakati i ispljunuti. Potpadajući pod vlast destruktivnog

klatna, vrlo lako možete uništiti svoj život. Po pravilu, jako je teško iščupati se bez gubitaka.

Ako se čoveku posreći, on će pronaći svoje mesto u sistemu i osećati se u njemu kao riba u vodi. Budući da je sledbenik, on daje energiju klatnu, a ono mu obezbeđuje sredinu za pre-živ-ljavanje. Onog trenutka kad sledbenik počne da narušava zakone strukture, frekvencija njegovog odašiljanja se više ne podudara sa rezonantnom frekvencijom oscilovanja klatna. Ne dobijajući energiju, ono odbacuje ili uništava tvrdoglavog sledbenika.

Ako se čovek, pak, udaljio od linija koje su za njega pozivne, tada se život u strukturi tuđeg klatna pretvara u robiju ili u pu-ko apatično preživljavanje. Takvo klatno po sledbenika postaje destruktivno. Čovek koji je potpao pod njegov uticaj gubi slobodu. Prinuđen je da živi u skladu sa nametnutim zakonima i da bude šraf u velikom mehanizmu – svidelo mu se to ili ne.

Čovek može da dobije zaštitu od klatna i dostigne izuzetne rezultate. Napoleon, Hitler, Staljin kao i njima slični – sve su to miljenici destruktivnih klatana. Ali, u svakom slučaju, klatno se uopšte ne brine o dobrobiti svojih sledbenika, već ih koristi za svoje ciljeve. Kada su Napoleona pitali da li je nekad zaista bio srećan, nabrojao je svega nekoliko dana u svom životu.

Klatno koristi sofisticirane metode za privlačenje novih sledbenika, koji lete kao mušice na sijalicu. Koliko se samo čes-to ljudi, prevareni reklamnim trikovima klatna, udaljavaju od sreće koja im je bila nadohvat ruke! Odlaze u rat i ginu. Upisuju školu i stiču profesiju koja uopšte nije za njih. Rade tuđ, ali navodno prestižan posao i tonu u močvarama problema. Povezuju svoj život sa strancem i potom pate.

Dejstvo klatna vrlo često uništava sudbine svojih sledbeni-ka iako pokušava da prikrije svoje motive iza maske čestitosti. Najveća opasnost po čoveka koji se nalazi pod uticajem destruktivnog klatna sastoji se u tome što ono svoju žrtvu skreće sa li-nija života, u kojima može da pronađe sreću. Navešćemo njegove karakteristične osobine:

- Klatno se hrani energijom svojih sledbenika i na račun toga uvećava svoje oscilacije.
- Klatno se trudi da privuče sebi sve više sledbenika, kako bi dobilo što više energije.

- Klatno postavlja grupu svojih sledbenika u opoziciju svim ostalim grupama (mi smo takvi, a oni su drugačiji, loši).
- Klatno agresivno optužuje svakog onog koji ne želi da postane sledbenik i pokušava da ga pridobije na svoju stranu, ili da ga neutrališe ili odstrani.
- Klatno koristi lepe i privlačne maske, prikriva se iza visokih ciljeva, igra na ljudska osećanja kako bi opravdalo svoje postupke i pridobilo što je moguće više sledbenika.

Klatno je, po svojoj suštini, egregor, ali time ni blizu nije sve rečeno. Pojam „egregor“ ne odražava ceo kompleks nijansi čovekove interakcije sa energetsko-informacionim entitetima. Klatna igraju nemerljivo veću ulogu u čovekovom životu nego što se to obično misli.

Način na koji klatno usisava energiju svojih sledbenika može jasno da se ilustruje sledećim primerom. Zamislite prepun stadion u toku napete fudbalske utakmice. Strasti su usijane, a navijači divljaju. Jedan igrač pravi neoprostiv gaf koji dovodi do poraza njegovog tima. Na njega se obrušava oluja nezadovoljnih navijača koji su spremni da ga rastrgnu. Možete li da zamislite kakva se količina negativne energije svaljuje na glavu ovog nesrećnika? Od takvog monstruoznog udara on bi mogao da umre na licu mesta. Međutim, to se ne događa. On je živ i zdrav iako je smrvljen osećajem krivice. Gde je nestala negativna energija koja je bila usmerena na igrača? Nju je usisalo klatno. Kada ne bi bilo tako, objekat mržnje bi umro, a idol bi se uzdizao u nebo.

Neću suditi o tome da li je klatno živo biće ili je samo energetska forma. To, za tehniku Transurfinga, ionako nema nikakvog značaja. Najvažnije je prepoznati klatno i ne prihvatati njegovu igru bez koristi za sebe. Prepoznati destruktivno klatno je vrlo prosto, na osnovu jednog karakterističnog znaka. Ono se uvek takmiči sa sebi sličnima u borbi za pridobijanje ljudi. Cilj klatna je samo jedan – pridobiti što više sledbenika kako bi im

uzimao što više energije. Što je klatno agre-sivnije u borbi za sledbenike, time je destruktivnije, odnosno predstavlja opasnost za sudbinu svakog pojedinog čoveka.

Možemo ispoljiti negodovanje i reći da ipak postoje humanitarne organizacije, društva za zaštitu prirode, životinja i slično. Šta je u njima destruktivno? Za vas lično: to što se one, obrni-okreni, hrane vašom energijom i uopšte ih nije briga za tuđu sreću i blagostanje. One pozivaju da budemo milosrdni prema drugima, pri čemu su one ravnodušne prema vama. Ako vam to odgovara i zaista vam donosi sreću da se bavite takvim poslom, možda je to vaš poziv i vi ste pronašli svoje klatno. Ali, treba biti iskren prema sebi: da li možda nosite masku dobrotvora? Da li zaista iskreno poklanjate svoju energiju i novac kako bi drugima bilo dobro ili glumite dobročinstvo kako biste se prikazali boljim nego što jeste?

Destruktivna klatna su odvikla ljude od toga da biraju sopstvenu sudbinu. Jer, ako čovek bude imao slobodu izbora, steći će nezavisnost. Tada klatna ne mogu da ga pridobiju za sledbenika. Naša svest je toliko naviknuta na to da je sudbina usud, da nam je zaista vrlo teško da poverujemo u mogućnost da jednostavno izaberemo sudbinu koja nam se više dopada. Klatnima ide u prilog to da sledbenike drže pod kontrolom i zato smišljaju najrazličitije načine da manipulišu svojim slugama. Iz daljih izlaganja će vam biti jasno kako ona to rade.

Transurfing takođe može da postane klatno ako od njega nastane kult, pokret ili škola. Različita klatna su, naravno, destruktivna u različitoj meri. Transurfing će čak i u najgorem slučaju biti najmanje destruktivan budući da ne služi nekom zajedničkom cilju treće strane, već je isključivo namenjen dobrobiti pojedinca. Zato bi takvo klatno bilo vrlo neobično, kao neka vrsta zajednice individualaca koji se isključivo bave svojom sudbinom. Usput, evo za vas jednog domaćeg zadatka: kakva klatna su konstruktivna?

Ali zašto vam o tome uopšte govorim? Da bih objasnio šta znači odabrati svoju sudbinu i kako to učiniti. Dragi čitaocu, naoružajte se strpljenjem. Nije sve tako jednostavno, ali će vam se slika postepeno razjasniti.

Bitka klatana

Osnovna karakteristika destruktivnog klatna je u tome što ono agresivno teži da uništi druga klatna kako bi ljude privuklo na svoju stranu. S tim ciljem ono neprestano huška svoje sledbenike na tuđe: „Mi smo takvi, a oni su drugačiji! Loši!“ Ljudi koji su uvučeni u tu borbu skreću sa svog puta i počinju da prate lažne ciljeve, koje greškom doživljavaju kao svoje. U tome se i ispoljava destruktivnost klatna. Borba protiv tuđih sledbenika je jalova i vodi ka uništenju života – kako svog tako i tuđeg.

Uzmimo kao primer ekstremnu manifestaciju borbe za sled-benike – rat. Da bi ubedilo svoje sledbenike da krenu u rat, klatno navodi argumente koji idu na ruku konkretnoj istorijskoj epohi. Najprimitivniji metod koji se ranije primenjivao je prosta naredba da od drugih treba oteti ono što im pripada. U odnosu na to kako je društvo postajalo civilizovanije, argumenti su postajali sve istančaniji. Jedna nacija se proglašava najvišom, a dru-ga – primitivnom. Pozitivan cilj se sastoji u tome da se na viši stepen uzdignu nedovoljno razvijeni narodi, a ukoliko se opiru – treba primeniti silu. Međutim, savremene koncepcije ratovanja izgledaju otprilike ovako: na dr-vetu u šumi visi košnica. U njoj ži-ve divlje pčele, prave svoj med i podižu svoje mlade. Ali košnici prilazi klatno i objavljuje svojim sledbenicima: „Ove divlje pčele su jako opasne i zato ih treba uništiti, ili im, u krajnjem slučaju, uništiti gnezdo. Ne verujete? Gledajte!“ Zatim počinje da udara gnezdo svojom palicom. Pčele izleću napolje i ubadaju sledbenike klatna, a ono trijumfuje: „Eto, vidite koliko su agresivne! Treba ih uništiti“.

Iza kakvih god se opravdavajućih slogana prikrivali ratovi i revolucije, njihova suština ostaje ista – to je borba klatana za svoje sledbenike. Oblici bitke mogu biti različiti, ali jedini njihov cilj sastoji se samo u tome da se pridobije što više sledbenika. Nove snage su životno neophodne klatnu jer bi se bez njih ono zaustavilo, i zbog toga je bitka klatana – prirodna i neminovna borba za opstanak.

Nakon ratova i revolucija dolaze manje agresivne, ali prilično okrutne forme borbi. Na primer, borba za tržište, suparništvo političkih partija, konkurencija u ekonomiji,

najrazličitiji oblici marketinga, reklamne kampanje, ideološka propaganda i tako dalje. Čovekova sredina je zasnovana na klatnima i zato su sve sfere delatnosti zahvaćene konkurencijom. Suparništvo se odvija na svim nivoima, otpočinjući od vladinih rasprava, pa do takmičenja između klupskih timova i pojedinaca.

Sve ono što je novo, neobično i nejasno uvek teško krči svoj put. Zašto je tako? Zar je tako velika inertnost mišljenja? Glavni razlog je u tome što starim klatnima ne odgovara pojavljivanje novajlije koji će privući sledbenike na svoju stranu. Na primer, motori sa unutrašnjim sagorevanjem, koji su toliko zagadili atmosferu, već odavno su mogli da postanu deo prošlosti jer je usavršen veliki broj alternativnih, ekološki čistih modela motora. Međutim, to predstavlja smrtnu pretnju klatnima naftnih korporacija, a one, budući da su zasad vrlo jake, neće dozvoliti nekim pronalazačima da ih tek tako maknu sa scene. Dolazi do toga da ti monstrumi bukvalno kupuju patente modela novih motora i čuvaju ih u trezoru objavljujući da nisu dovoljno efikasni.

Realizujući svoju strukturu na materijalnom planu, klatna jačaju svoj položaj pomoću finansijskih sredstava, objektima, opremom i, naravno – ljudskim resursima. Na čelna mesta piramida postavljaju se miljenici klatna. To su rukovodioci svih rangova, počevši od malih šefova pa sve do predsednika država. Oni uopšte ne moraju da poseduju neke natprosečne kvalitete. Po pravilu, takvi postaju oni sledbenici čiji se parametri najbolje uklapaju u strukturu klatna. Miljeniku se može učiniti da je dostigao fantastične rezultate u svom životu, zahvaljujući isključivo svojim ličnim kvalitetima. U određenoj meri je to ta-ko, ali veći deo posla napredovanja svojih ljubimaca odrađuje samoorganizujuća struktura klatna. Ukoliko parametri miljenika prestanu da odgovaraju potrebama sistema, on se nemilosrdno uklanja.

Bitka klatana je destruktivna po njihove sledbenike zato što im se čini da izvršavajući višu volju postupaju po svojim ličnim ubeđenjima. Lični stavovi sledbenika u većini slučajeva su po-ro-b-ljeni klatnima. Čim se čovek uskladi sa frekvencijom klatna, nastaje veza između njega i klatna na energetskom nivou. Frekvencija emitovanja mentalne energije sledbenika učvršćuje se i podržava energijom klatna. Dolazi do neke vrste stiska omče sa povratnom spregom. Sledbenik je na rezonantnoj frekvenciji klatna, a ono, sa svoje strane, takođe pomalo dohranjuje energiju sledbenika da bi sačuvalo svoj uticaj.

Na nivou materijalne realizacije vidimo interakciju u obliku uobičajene slike. Na primer, klatno političke stranke primenjuje agitaciju, lovi sledbenika i hrani ga energijom u obliku osećanja ispravnosti, zadovoljstva, zaslu-ge, važnosti. Sledbeniku se čini da ima kontrolu nad situacijom – da ima pravo izbora. U stvari, oni su njega izabrali i nad njim uspostavili kontrolu. Spolja to izgleda kao da je sledbenik ubeđen da sprovodi svoju volju. Međutim, tu volju mu je veštački i neprimetno nametnulo klatno. Sledbenik pada u njegovo informaciono polje, komunicira sa sebi sličnima o „gorućim“ temama, uspostavlja energetske veze i, samim tim, učvršćuje svoju frekvenciju. Očekivanja sledbenika zatim mogu da budu izneverena i njemu se pojavljuju misli uperene protiv dotadašnjeg idola usled čega se frekvencija emitovanja migolji iz stiska omče. Jačina stiska varira u zavisnosti od jačine klatna. U nekim slučajevima se sledbeniku dopušta da jednostavno ode, a u drugim slučajevima takvom jeretiku mogu da oduzmu slobodu ili život.

Napad na frekvencije se može ilustrovati sledećim jasnim primerom. Dok pevušite neku pesmu, čujete da odnekud dopire glasna muzika. Dokle god čujete drugu melodiju, biće vam veoma teško da u sebi pevušite svoju.

Za ciljeve Transurfinga nije važno na koji način dolazi do interakcije klatna i sledbenika na energetskom nivou. Tu interakciju ćemo istraživati koristeći uprošćen model u uobičajenoj predstavi. To će biti sasvim dovoljno. Detaljno i tačno niko ne može da objasni šta se i kako u suštini događa, i zato će se pojaviti pitanje: kako tumačiti to, „u suštini“? I tako dalje, u skla-du s beskonačnim procesom spoznaje. To je nezahvalan zadatak i zato ćemo se zadovoljiti malim. Treba se radovati tome što smo ipak sposobni da neš-to shvatimo. A sad ćemo pogledati kako klatna manipulišu svojim sledbenicima.

Niti marioneta

Zapitajmo se: na koji način klatna mogu da nateraju svoje sledbenike da im dobrovoljno daju energiju? Veliko i jako klat-no može, na primer, naterati sledbenike da rade po određenim pravilima. Ali kako deluju slabija klatna? Kad čovek nema moć da silom natera drugog da nešto učini, onda se koristi razumnim argumentima, ubeđivanjima, nagovaranjima i obećanjima. Sve su to slabi metodi, karakteristični isključivo za ljudsko društvo koje se udaljava od prirodnih sila. Klatna ponekad primenjuju i takve metode, ali ona poseduju daleko moćnije oružje. Ona su energetsko-informacioni entiteti i zato se potčinjavaju i deluju u skladu sa svemoćnim i nepromenljivim zakonima postojanja ovog sveta.

Čovek daje energiju klat-nu kada odašilje mentalnu energiju na njegovoj rezonantnoj frekvenciji. Da bi to učinio, nije potrebno da svesno usmerava svoje misli u korist klatna. Kako i sami shvatate, veći deo čovekovih misli i postupaka nalazi se u oblasti nesvesnog. Tom osobinom čovekove psihe klatna se i služe. Ona se dovijaju da dobiju energiju ne samo od svojih sledbenika nego i od zakletih neprijatelja. Sigurno već pogađate na koji način.

Zamislite kako na klupi u parku penzionerke psuju vlast. One nisu sledbenice klatna vlasti već ga mrze iz brojnih razloga. Međutim, šta se događa? Starice psuju vlast – kako je nesposobna, korumpirana, cinična i glupa. Na taj način one intenzivno emituju mentalnu energiju koja je na frekvenciji tog klatna. Zapravo, klatnu je svejedno s koje strane ćete ga zaljuljati. Njemu odgovara i pozitivna i negativna energija. Važno je da frekvencija emitovanja bude rezonantna.

Nadalje je glavni zadatak klatna da zakači, zgrabi čoveka na brzinu, da ga bilo kako pogodi u nerv, samo da bi zaposelo njegove misli. S pojavom sredstava masovnog informiranja metodi klatna postaju sve istančaniji i čovek pada u jaku zavisnost od njih. Da li ste primetili kako u informativnim programima obično dominiraju loše vesti? One izazivaju jake emocije – nemir, strah, ljutnju, bes, pakost, mržnju. Zadatak novinara i jeste u

tome da privuku pažnju. Sredstva masovnog informisanja, koja su i sama klatna, nalaze se u službi moćnijih klatana. Proklamuje se cilj slobodnog pristupa informacijama, dok je stvarni cilj naštímavanje, svim mogućim sredstvima, na neophodne frekvencije.

Jedan od najomiljenijih načina koje koristi klatno da bi dobilo pristup vašoj energiji sastoji se u tome da vas izbací iz ravnoteže. Izbaćeni iz ravnoteže, poćinujete da se „ljuljate“ na frekvenciji klatna a samim tim ljuljate i njega. Na primer, došlo je do povećanja cena. Obuzima vas ljutnja, jadikujete i razmenjujete o tome mišljenje s poznanicima. To je potpuno normal-na i adekvatna reakcija, ali upravo je to ono što klatno i ćeka. U okolinu odašiljete negativnu energiju na frekvenciji klatna i kada je klatno dobije – ljulja se sve jaće, što znaći da se situacija pogoršava.

Strah je najćvršća nit pomoću koje klatno moće da vas trza. Strah je najstariji i najjaći osećaj. Nebitno je ćega se plašite, ali ako je strah povezan s nekim aspektom klatna, ono će vam uzeti energiju. Uznemirenost i zabrinutost su za nijansu slabije niti, ali su i dalje prilićno jake. Ti osećaji vrlo dobro fiksiraju odašiljanje mentalne energije na frekvenciji klatna. Kada ste zbog nećega uznemireni, teško vam je da se koncentrišete na bilo šta drugo.

Osećaj krivice, koji nam se nameće od najranijeg detinjstva, takode je jedan od najširih kanala putem ćega klatno iz vas isisava energiju. To je vrlo zgodan metod za manipulaciju: „Ako si kriv, moraš da radiš ono što ti kaćem“. Živeti sa osećajem krivice je veoma neprijatno i zato ljudi nastoje da ga se oslobode. Ali na koji naćin? Tako što će snositi kaznu ili se iskupiti za krivicu. I jedno i drugo podrazumeva potćinjavanje, poslušnost i aktivnost misli u odrećenom smeru. Osećaj dućnosti je konkretan slućaj osećaja krivice. Morati, znaći biti nećim obavezan, odgovoran za izvršenje. Na kraju „krivci“, kako oni pravi tako i nabećeni, hodaju pognutih glava i prinose klatnu svoju energiju. Indukovan osećaj krivice je omiljeno oruće manipulatora i mi ćemo mu se još vratiti.

Naroćito vredi pomenuti brojne komplekse zbog kojih ljudi pate. Kompleks niće vrednosti: nisam privlaćan, nesposoban sam i netaalentovan, nisam dovoljno inteligentan ili oštrouman, ne umem da komuniciram s ljudima, nisam dostojan. Kompleks krivice: kriv sam za nešto, svi me osućuju, moram da nosim svoj krst. Kompleks ratnika: moram da budem jak, objavljujem rat sebi i svima oko sebe, boriću se za mesto pod suncem, uzeću na silu. Kompleks pravednika: po svaku ću cenu dokazati da sam u pravu a drugima da nisu u

pravu. Ovi i drugi kompleksi su personalni ključevi ka energiji pojedinačnih ličnosti. Klatno, pogađajući čoveka u nerv, intenzivno iz njega crpi energiju.

Spisak niti kojima klatno povlači svoje marionete možete i sami da dopunite: pravednost, gordost, taština, čast, ljubav, mržnja, pohlepnost, darežljivost, znatiželja, interes, glad, kao i slične osećaje i potrebe. Osećanja i zainteresovanost dopuštaju da se tok misli usmeri u određenom pravcu. Ako neka tema ne pobuđuje interesovanje i osećanja, tada je vrlo teško koncentrisati se na nju. Zbog toga klatno hvata u zamku misaoni tok, zadržavajući ga u osećanja i potrebe.

Po pravilu, ljudi standardno reaguju na negativne spoljašnje nadražaje. Negativne vesti izazivaju nezadovoljstvo, uznemirujuće – reagovanje nemirom ili strahom, uvređenost izaziva neprijateljstvo, i tako dalje. Navike su pokretačka poluga za aktiviranje mehanizma stiska. Na primer, imamo naviku da se ljutimo ili brinemo zbog beznačajnih razloga, da odgovaramo na provokaciju, i, generalno, da negativnom reakcijom odgovaramo na negativne nadražaje. Čovek može biti svestan da negativne misli i postupci ne donose ništa dobro, ali svejedno, po običaju, on pravi stare greške.

Na taj način navike često izazivaju probleme i prisiljavaju nas da postupamo neefikasno, a izbaviti se od njih je teško. One su iluzija udobnosti. Čovek više veruje onome što mu je odavno poznato. Sve novo izaziva kod njega strah. Ono što je staro, na šta se čovek navikao, već je potvrđeno iskustvom. To je kao stara fotelja u koju sedate kako biste se odmorili nakon posla. Možda je nova fotelja praktičnija, ali je zato stara udobnija. Komfort se karakteriše pojmovima kao što su udobnost, poverenje, pozitivno iskustvo, predvidljivost. Sve novo u daleko manjoj meri poseduje takve kvalitete i zato je potrebno mnogo više vremena da nova navika postane stara.

Dakle, u opštim crtama smo razmotrili metode uticaja klatna na ljude. Da li čovek može da se oslobodi njihovog uticaja? O načinima oslobađanja ćemo govoriti kasnije. Međutim, često se događa da neko ustane i otvoreno istupi protiv klatna koje ga je porobilo. U takvom dvoboju čovek će uvek pretrpeti poraz. Klatno može da bude pobeđeno jedino drugim klatnom. Čovek sam ne može ništa da učini. Ako prestane da se povinuje i stupi u borbu s njim, samo će izgubiti energiju i u najboljem slučaju će biti izbačen van sistema, a u najgorem – smrvljen. Sledbenik koji se usudio da naruši pravila koja je postavilo klatno, bez

milosti se kažnjava. To se ispoljava kao osuda zbog učinjenog postupka. Zapravo, krivica se ne sastoji u samom postupku, već u tome da se sledbenik odrekao poslušnosti, odnosno prestao je da dostavlja energiju klatnu.

Zašto „mač ne seče pokornu glavu“? Čovek koji je prihvatio osećaj krivice, potpuno je spreman da se potčini vlasti klatna. Za klatno sledbenikovo kajanje zbog učinjenog postupka nema nikakvog značaja. Od značaja je samo uspostavljanje izgubljene kontrole. Klatno će postati bolje ako mu pružite mogućnost da manipuliše vama. Ali ako se krivac ne pokorava, tada će se eliminisati, budući da od njega više nema šta da se uzme. Stvarni motivi klatna su po pravilu zamaskirani moralnim principima. Recimo, onaj koji se pokaje zbog toga što je učinio, više nije veliki negativac. Međutim, i sami lako možete da prepoznate gde deluje moralni princip, a gde su ugroženi interesi sistema ako nikad ne budete zaboravili šta su klatna i kakvi su im pravi ciljevi.

Dobijate ono što ne želite

Kao što je navedeno, klatna mogu da dobijaju energiju kako od svojih sledbenika tako i od neprijatelja. Međutim, gubitak energije je tek pola nevolje. Ako je klatno u znatnoj meri destruktivno, šteta se nanosi čovekovom blagostanju i sudbini.

Svaki čovek se, s vremena na vreme, spotiče o negativnu informaciju ili neprijatne događaje. Sve su to provokacije klatna. Čovek ne želi da oni budu prisutni u njegovom životu, ali uvek reaguje na isti način iz dva razloga. Ako ga se informacija uopšte ne dotiče, onda je propušta kroz uši i brzo je zaboravlja. Međutim ako ga provokativna informacija uznemirava, plaši ili ga dotiče u srce, klatno hvata u zamku mentalnu energiju i čovek se podešava s njegovom frekvencijom.

Nadalje se sve odvija u skladu s poznatim scenarijem. Čoveka ispunjava ljutnja, ogorčenost, uznemirenost i strah. On ispoljava nezadovoljstvo; generalno rečeno, aktivno emituje energiju na frekvenciji destruktivnog klatna. Tu energiju ne dobija samo klatno. Parametri mentalne energije su takvi da se čovek preusmerava na linije života, na kojima onoga što želi da izbegne ima napretek. Kao što se sećate, ako se emitovanje mentalne energije učvrsti na određenoj frekvenciji, ono se prenosi na odgovarajuće životne linije. Destruktivna uloga klatna se ovde ispoljava u učvršćivanju frekvencije pomoću stiska omče.

Recimo: informacije o katastrofama i elementarnim nepogodama prolaze pored vas. Ako vas to ne dotiče, zašto suviše nerviranje? U tom slučaju, po pravilu, kad se negde dogodi nesreća, vi se nalazite na liniji života gde niste žrtva, već posmatrač. Ta linija, na kojoj ste žrtva, ostala je po strani. I obrnuto, ako puštate u sebe informaciju o katastrofama i nesrećama, te jadikujete i diskutujete o tome s poznanicima, sasvim je moguće da ćete se uskoro premestiti na liniju gde ćete i sami biti žrtva.

Što je jača vaša želja da nešto izbegnete, to je veća verovatnoća da ćete baš to dobiti. Aktivno se boriti sa onim što ne želite – znači uložiti svu snagu kako biste to imali u svom životu. Da biste se našli na nepoželjnim linijama života, čak nije obavezno ni da preduzimate

neka dejstva. Sasvim su dovoljne negativne misli začinjene emocijama. Ne želite da napolju bude loše vreme i razmišljate o tome kako ne volite kišu. Dosađuju vam bučni susedi i vi se neprestano s njima svađate ili ih potajno mrzite. Osećate pred nečim strah i to vas veoma uznemirava. Dosadio vam je sadašnji posao – te uživajte u svojoj odbojnosti prema njemu.

Svuda vas progoni ono što nimalo ne želite, odnosno čega se plašite, mrzite i prezirete. S druge strane, mnogo je toga što biste takođe želeli da izbegnete, ali vas to, u ovom trenutku, ne uzrujava preterano. U ovoj situaciji se tako nešto i ne događa. Ali čim u sebe pustite ono što ne želite, ispunjava vas neprijateljstvo i počinjete da negujete taj osećaj, to nepoželjno se obavezno materijalizuje u vašem životu.

Jedini način da izbacite iz svog života ono što ne želite je u tome da se oslobodite uticaja klatna, koje je zarobilo svu vašu mentalnu energiju, i da ubuduće ne dopustite da vas isprovocira i uključi u tu igru. Moguće je osloboditi se uticaja klatna samo na dva načina: eliminisati ga ili ugasiti. Pogledajmo detaljnije kako se to radi.

Eliminisanje klatna

Beskorisno je boriti se s klatnom. Kao što je već gore rečeno, boriti se s njim znači davati mu svoju energiju. Prvi i osnovni uslov uspeha je odustajanje od borbe s njim. Jer, što se aktivnije borite protiv klatna koje vam dosađuje, time će ono aktivnije da navaljuje. Možete beskonačno da ponavljate: „Osta--vi me već jednom na miru! Skloni se od mene!“ Čini vam se da odbijate napad, a zapravo samo hranite klatno svojom ener-gijom i ono se još više lepi za vas.

Kao drugo, nemate pravo da bilo šta na ovom svetu osuđujete i menjate. Sve treba da doživite kao slike na izložbi, bez obzira na to da li vam se sviđaju ili ne. Na izložbi može biti izloženo mnogo slika koje će vam se učiniti neprivlačnim. Ipak, ne pada vam na pamet da zahtevate da ih uklone odatle. Kada ste priznali klatnu pravo postojanja, imate pravo da odete od njega, kao i da se ne prepuštate njegovom uticaju. Ali najvažnije je da se s njim ne borite, ne osuđujete, ne ljutite se, ne gubite strpljenje. Sve bi to značilo da učestvujete u njegovoj igri. Upravo suprotno: treba ga mirno prihvatiti kao neminovnost, neizbežno zlo, a zatim se distancirati. Ispoljavajući odbojnost u bilo kom obliku, vi klatno hranite energijom.

Pre nešto što shvatimo šta znači izabrati, potrebno je da naučimo da odbijamo. Po pravilu, ljudi imaju nejasnu predstavu o tome šta žele. U nastojanju da pobegnu od nepoželjnih stvari ili događaja mnogi svojim postupcima privlače obrnuto. Da bismo nešto odbili, neophodno je da prvo prihvatimo. Reč „prihvatiti“ u ovom slučaju ne znači pustiti u sebe, već priznati pravo na postojanje i ravnodušno proći pored toga. Prihvatiti i otpustiti znači propustiti kroz sebe i u znak pozdrava mahnuti rukom. Naprotiv, prihvatiti i zadržati znači pustiti u sebe, a zatim se vezivati ili suprotstavljati.

Ako vam dosađuju misli o tome šta je sve ono što vam se ne dopada, to će i pronaći mesto u vašem životu. Zamislite nekog ko ne voli jabuke, koji ih jednostavno mrzi da mu se od njih povraća. Mogao bi da na njih ne obraća pažnju, ali ga iritira činjenica što u svetu, u kome živi, postoji takva gadost kao što su jabuke. One ga nerviraju svaki put kad ih vidi pri čemu aktivno demonstrira svoje gađenje. Tako izgleda na materijalnom planu. Međutim, na

energetskom planu se čovek pohlepno baca na jabuke, trpa ih u usta, glasno mljacka i krešti kako ih mrzi, trpa ih u svoje džepove, davi se i ponovo se žali kako su mu dosadile. Čoveku ni na pamet ne pada da može da ih prosto izbaciti iz svog života ako ih ne želi.

Nebitno je to da li nešto volite ili mrzite. Najvažnije od svega je ako su vam misli fiksirane na objekte vaših osećanja, jer se u tom slučaju energija misli se fiksira na određenu frekvenciju – i zato ste zarobljeni klatnom i preusmeravate se na odgovarajuće linije života gde objekata fiksacije ima u izobilju.

Ako vam nešto nije potrebno, jednostavno nemojte o tome da razmišljate, već ravnodušno prođite mimo toga i ono će nestati iz vašeg života. Izbaciti iz života ne znači izbegavati, već ignorisati. Izbegavati znači pustiti u svoj život, ali se aktivno truditi da se izbavite od toga. Ignorisati, pak, znači uopšte ne reagovati pa samim tim i – nemati.

Zamislite da ste radio-prijemnik. Svakog dana se budite i slušate radio-stanicu koju mrzite – to je svet koji vas okružuje. Zaboga! Prebacite se na drugu frekvenciju!

Možda će vam se učiniti da ćete se, ako postavite gvozdenu zavesu između sebe i sveta, zaštititi od nepoželjnih klatana. To je samo iluzija. Nalazeći se u gvozdenom oklopu, vi govorite sebi: „Ja sam zid. Ništa ne vidim, ne čujem, ne znam, ništa nikome ne govorim. Niko ne može da mi priđe“. Da biste održali takvo zaštitno polje, neophodna je velika potrošnja energije. Čovek koji pokušava da se svesno ogradi od sveta konstantno živi u napetosti. Uz sve to, energija zaštitnog polja je podešena na frekvenciju tog klatna protiv kog je usmerena zaštita. A klatnu je upravo to i potrebno. Njemu je svejedno da li želite ili ne želite da dajete energiju. Šta je onda zaštita od klatna? Praznina. Ako sam prazan, ni za šta ne mogu da se vežem. Ne ulazim u igru klatna, ali i ne pokušavam da se od njega zaštitim. Jednostavno ga ignorišem. Energija klatna prolazi ne dotičući me i raspršuje se u prostoru. Igra klatna ne može da me uznemiri ni potkači. Prema njoj sam ravnodušan.

Osnovni zadatak klatna je da privuče što više sledbenika i da od njih dobije energiju. Ako ga budete ignorisali, ono će vas ostaviti na miru i preusmeriće se na druge zato što deluje samo na one koji prihvataju njegovu igru, odnosno počinje da emituje na njegovoj frekvenciji.

Najbanalniji primer: prati vas pas koji laje. Ako se budete okrenuli ka njemu, on će još više lajati. Ako ga uzmete za ozbiljno i počnete s njim da se svađate, on će još dugo trčati

za vama jer mu je cilj da pronade one s kojima bi se svađao. Međutim, ako ga budete ignorisali, on će se preusmeriti na drugi objekat. Primećujete li da mu čak ni na kraj pameti neće pasti da se na vas naljuti jer mu niste poklonili pažnju? On je previše okupiran svojim ciljem da dobije energiju, nego da razmišlja o nečem drugom. Umesto psa to može biti osoba svađalačkog karaktera – model će funkcionisati na isti način.

Ako vam neko dosađuje, primenite na njega model destruktivnog klatna – on će mu pristajati. Ako ne možete da utišate „dosadnjakovića“, tada jednostavno nemojte da odgovarate na provokacije, ignorišite ga. On vas neće ostaviti na miru sve dok mu dajete svoju energiju. Možete da je dajete kako direktno, upuštajući se s njim u prepirku, ali i indirektno, ćutke ga mrže-ći. Prestati davati energiju znači uopšte ne razmišljati o njemu, izbaciti ga iz glave. Jednostavno recite sebi: „Dođavola s njim!“ – i on će otići iz vašeg života.

Međutim, često se dešava da ne uspevamo da ignorišemo klatno. Na primer, šef vas poziva na „ribanje“. Odbiti da idete ili se braniti značilo bi samo gubitak energije budući da je i jedno i drugo borba s klatnom. U takvim slučajevima možete da se pretvarate da ulazite u igru s klatnom. Najvažnije je da budete svesni da ulazite u igru iz šale.

Zamislite kako krupan čovek zamahuje na vas čekićem želeći da vam iz sve snage zada udarac. Ne opirete se, ne branite se, niti ga napadate. U tom trenutku jednostavno iskoračujete u stranu, a čovek, zajedno s čekićem, udara u prazno. To znači da klatno ne može da vas zakači već trpi neuspeh.

Takav princip je postavljen u osnov borilačkih veština kao što je aikido. Tamo se odigrava sledeće: napadača uhvate pod ruku i koračaju s njim, kao da ga prate. Zatim ga puste i napadač pod silom inercije odleće u pravcu u kome je naneo udarac. Sva tajna je u tome što branilac nema ništa protiv napada. On je saglasan s napadačem, ide s njim neko vreme, a zatim ga pušta. Energija napadača udara u prazno, jer ako je napadnuta osoba poput „vazduha“, ne postoji deo za koji ju je moguće zadenuti.

Tehnika takvog nenasilnog povlačenja sastoji se u tome da na prvi napad klatna odgovarate s pristankom, a zatim se diplomatski povlačite, ili nenametljivo usmeravate kretanje na stranu koja vam je potrebna. Na primer, uzrujan šef želi da vas zatrpa poslom i energično zahteva da uradite baš onako kako on smatra da treba. Vi smatrate da je potrebno

drugačije, ili da to uopšte nije vaša obaveza. Ako počnete da protestujete, svađate se s njim braneći se, on će u najžešćem obliku zahtevati pokoravanje. Jer, on je već doneo odluku, a vi mu se suprotstavljate. Uradite suprotno tome. Saslušajte ga pažljivo, saglasite se s njim i sačekajte da mu oslabi prvi impuls. Zatim mirno započnite s njim razgovor o detaljima posla. U tom trenutku ste prihvatili energiju šefa i emitujete je na njegovoj frekvenciji. Njegov impuls, ne nailazeći na otpor, na neko vreme će biti sputan. Nemojte mu govoriti da bolje od njega znate kako se radi taj posao, ne odbijajte zadatak niti se raspravljajte. Jednostavno se posavetujte s njim kako da što brže i bolje obavite posao ili predložite nekog ko će to učiniti kvalitetnije. Tada se ljuljate zajedno s klatnom, ali činite to svesno i ne učestvujete u igri – već ste kao posmatrač sa strane. Klatno se ljulja, potpuno zadubljeno u igru. To je njegova igra: ono donosi odluku, s njim su svi saglasni i svi se savetuju. Videćete kako će energija, koja je prvobitno bila usmerena ka vama – skrenuti u stranu – prema drugačijem rešenju ili drugom izvođaču. Na taj način ćete uspeti da eliminišete klatno.

Gašenje klatna

Dešavaju se situacije kada je klatno nemoguće eliminisati. Odnosno, kad ga je nemoguće ignorisati, ili udaljiti se od njega.

Imao sam prijatelja koji je bio vrlo blage naravi, dobrodušan, a uz sve to i neverovatne fizičke snage. Jedne kasne večeri smo se vozili tramvajem, u kome se nalazila grupa agresivnih siledžija, odnosno pravo destruktivno klatno. Bilo ih je mnogo, istovremeno su se međusobno hranili svojom negativnom energijom i osećali se nedodirljivim. Da bi takva grupa mogla da osnaži energiju, po pravilu je potrebno da stalnog nekog izaziva kako bi dobila hranu iz spoljašnjeg izvora.

Mom prijatelju su počeli da dosađuju zato što njegov dobroćudan i miroljubivi izraz lica nije nagoveštavao nikakvu opasnost. Na različite načine su pokušavali da ga izazovu porugama i uvredama, ali je on sedeo ćuteći i nije odgovarao na provokacije, odnosno, pokušavao je da eliminiše klatno. Ni ja se nisam mešao jer sam znao mu ne preći nikakva opasnost, već da banda mnogo rizikuje. Na kraju, ne izdržavši, moj prijatelj se uputio ka izlazu, ali mu je put preprečio drski sledbenik. Tada je moj prijatelj, sateran u ćošak, uhvatio seronju za kragnu i zadao mu strahovit udarac.

Lice žrtve se odmah pretvorilo u kašu. Drugi junaci su se skamenili od iznenađenja i užasa. Prijatelj se okrenuo i dohvatio sledećeg, ali je on drhtavim glasom promumlao: „U redu je... čoveče! Dosta... neee!“. Energija klatna je istog trenutka bila ugašena a njegovi sledbenici su uzimali i poiskakali napolje iz tramvaja.

Naravno, blago onom koji sam sebe može da zaštiti. A šta ako ne može? Ako nemate gde da se povučete, klatno možete eliminisati tako što ćete učiniti nešto sasvim neobično – nešto što od vas niko ne očekuje.

Pričali su mi o jednom takvom slučaju. Nekog mladića je čopor „odvažnih“ sledbenika ulične bande saterao u ćošak s namerom da ga prebiju. Tada se on okrenuo ka vođi, upiljio se u njega ludačkim pogledom i rekao: „Biraj šta ćeš da ti slomim: nos ili vilicu?!“ Takvo pitanje se očigledno nije uklapalo u scenario i vođa je za trenutak bio zatečen. Tada je s nezdravim entuzijazmom mladić uzviknuo: „A možda je bolje da ti

otkinem uvo!“ I prstima jedne ruke ga je čvrsto ščepao. Ovaj je histerično zavrištao. Cela predstava koju je banda imala naviku da izvodi bila je minirana. Vođa više nije ni pomišljao da neko-ga bije, već ga je brinulo samo jedno – kako da oslobodi svoje uvo. Mladića su ostavili na miru, smatrajući ga psihički poremećenim, i tako je on izbegao kaznu.

Dakle, ako ste se našli u situaciji u kojoj vam je poznat standardni scenario razvoja događaja, učinite bilo šta – nebitno šta je u pitanju – ali samo ono što se ne uklapa u taj scenario. Klatno će se stišati. Radi se o tome da sve dok postupate po scenariju, prihvatate igru klatna – odašiljete svoju energiju na toj frekvenciji. Ali ako se vaša frekvencija bude bitno razlikovala, ulazite u disonancu s klatnom i time ga izbacujete iz ravnoteže.

U isto vreme ne treba da tražite nevolje ako imate posla s klatnom koje nema šta da izgubi. Ako su vas napali s ciljem da vas opljačkaju, bolje je da im odmah date novac. Neki specijalno za takve slučajeve čak nose desetak dolara u gotovini. Na primer, ako je kradljivac narkoman ili psihički bolesnik, on lako može da vam oduzme život, čak i ako ste majstor borilačkih veština. Zato se s njim ne treba kačiti, isto kao ni s pobesnelim psom. U suprotnom će vaša smrt biti bezrazložna i apsurdna.

U gašenju klatna može biti od pomoći smisao za humor i mašta. Pretvorite svoj bes u igru. Na primer, dosađuju vam gomile ljudi na ulici ili u prevozu koji negde žure i smetaju vam da se neometano krećete. Zamislite da ste na Antarktiku, u ptičjoj koloniji. Ljudi su pingvini, vrlo smešno se gegaju, trče i puze. A ko ste vi? Takođe pingvin. Nakon takve transformacije ljudi će u vama izazivati simpatiju i radoznalost, a ne ljutnju.

Naravno, teško je suzdržati se kad bukvalno osećate potrebu da sve oko sebe polomite i pobacate. U takvim trenucima je najteže setiti se da je to samo klatno koje pokušava da izvuče energiju iz vas. Ne odgovarajte na njegove provokacije. Klatno je slično vampiru, koristi neku vrstu anestezije, odnosno vašu naviku da negativno reagujete na ono što vas razdražuje. Čak i sad, kada ste pročitali ove redove, možete na nekoliko minuta da odlutate i razdražljivo odgovorite na neželjeni telefonski poziv. Ali ako postavite sebi za cilj da vam pamćenje pređe u naviku, vremenom ćete steći imunitet na provokacije klatna.

Imajte na umu to da kad naletite na neku neprijatnost a vaša reakcija bude bes, nezadovoljstvo i negativne emocije, odmah sledi nastavak negativne situacije u istom duhu, ili se pojavljuju nove neprijatnosti. Tako se ljulja klatno. Vi ga sami ljuljate. Postupite

suprotno: nemojte uopšte reagovati, ili neka to bude neadekvatno. Na primer, sa neprijatnostima možete da se suočite tako što ćete odglumiti oduševljenje ili ispoljiti idiotsko ushićenje. Ako na taj način zaljuljate klatno, uverićete se da produžetka neće biti.

Kao što se sećate, navika da se negativno reaguje na problematične okolnosti pokretačka je poluga mehanizma za hvatanje u zamku vaše mentalne energije. Takva navika će prestati ako budete igrali neku vrstu igre u kojoj ćete uraditi sledeće zamenjivanje: straha – samopouzdanjem, uninija – entuzijazmom, nezadovoljstva – ravnodušnošću, besa – radošću. Pokušajte da „neadekvatno“ reagujete bar na sitne neprijatnosti. Šta gubite? Neka to bude i apsurdno, ali zato takav stil igre neće ostaviti klatnu nikakve šanse. Takav način izgleda besmislen jer su nas klatna naučila da igramo igre koje jedino njima odgovaraju. Pokušajte da im nametnete svoju igru: ona će vam pružiti zadovoljstvo i vi ćete zadivljeno otkriti koliko je ta tehnika moćna. U osnovi je samo jedan princip: odašiljući na frekvenciji koja se razlikuje od rezonantne, vi ulazite u disonancu s klatnom, ono se gasi i ostavlja vas na miru.

Postoji još jedan zanimljiv način za nenasilno gašenje. Ako vas neko gnjavi ili vam stvara probleme potrudite se da definišete šta je ono što toj osobi nedostaje, šta joj je potrebno. Zamislite potom tu osobu kako je dobila ono što joj nedostaje. To može biti: zdravlje, samopouzdanje, duševni mir. Ako razmislimo, to su tri osnovne stvari koje su nam potrebne da bismo bili zadovoljni. Razmislite šta je ono što joj je zaista potrebno u tom trenutku?

Recimo da se na vas izvikao šef. Možda je umoran ili ima porodične probleme? Ako je tako, potreban mu je duševni mir. Zamislite ga kako se odmara u udobnoj fotelji pred televi-zorom, ili pored kamina, kako peca na reci, ili je u parnoj sauni s kriglom piva. Poznato vam je šta on voli? Možda je pritisnut nadređenim činovnicima, plaši se odgovornosti i potrebno mu je samopouzdanje? Zamislite ga kako samouvereno skija, vozi sportski automobil, ili je na žurci, u centru pažnje. Možda ga nešto boli? Zamislite ga veselog i čilog, kako se kupa u moru, vozi bicikl, igra fudbal. Naravno, lakše je da zamislite nešto što on voli da radi. Ne morate precizno da pogodite šta je to u pitanju, ali neka vas to ne zabrinjava. Sasvim je dovoljno da tu osobu zamislite u situaciji koja ga ispunjava zadovoljstvom.

Šta se događa? Ona se pojavljuje na vašem horizontu i donosi vam problem (to može da bude i pljačkaš). Distancirajte se od problema koji vam donosi. Na taj način nećete od samog početka staviti glavu u stisak omče frekvencije. Zamislite kako je toj osobi pristiglo ono što joj je potrebno. (Šta želi pljačkaš? Da pojede, popije, rokne se u venu?) Vizualizujte kako je ta osoba zadovoljna. Ako vam je to uspelo, smatrajte da je problem rešen. Jer klatno nije tek tako počelo da se ljulja. Nešto ga je izbacilo iz ravnoteže. Ono, svesno ili nesvesno, traži nešto što će ga vratiti u ravnotežu. I tad će mu energija vaših misli na određenoj frekvenciji dati energiju premda indirektno. Ono će odmah agresiju transformisati u blagonaklonost. Teško vam je da u to poverujete? Proverite!

U osnovi navedene tehnike ugrađen je princip gašenja klatna. Čovek-klatno vam prilazi s problemom i vi ga rešavate, ne na opipljivom, već na energetskom nivou. Dajete mu svoju energiju, ali samo mali deo u poređenju sa onim što ste mogli da izgubite. Uz to, učinili ste dobro delo – bar ste na vreme pružili pomoć onome kome je bila potrebna. Zanimljivo je da će on kasnije promeniti svoje ponašanje prema vama – postaće druželjubiviji. Neće shvatiti zašto se u vašem društvu oseća prijatno. Neka to bude vaša mala tajna.

Takva tehnika se može uspešno primenjivati i u situacijama kada je potrebno da nešto dobijete od čoveka, a on je zaokupljen svojim problemima i nije u mogućnosti da vam to da. Da li vam je možda potreban potpis nekog činovnika? Na početku ga „nahrinite“ prijatnom vizualizacijom i on će sve učiniti za vas.

I, za kraj: šta mislite, gde odlazi energija zaustavljenog klatna? Ona se prenosi vama. Rešivši problem, bićete jači i sledeći put vam to više neće predstavljati teškoću. Zar nije tako? Boreći se s problemom, dajete energiju klatnu koji je taj problem i izazvao.

Prakse eliminisanja i gašenja klatna poznate su psiholozima i psihoterapeutima kao profesionalne tehnike. U tom smislu navedeni metodi nisu principijelno novi. Stoga, za čoveka koji nije upoznat s tehnikama praktične psihologije, one predstavljaju vrednost budući da pružaju jasnoću i razumevanje kako i zašto funkcioniše psihološka zaštita.

Prosta rešenja za složene probleme

Još jedna praktična cena eliminisanja ili gašenja klatna sastoji se u umeću rešavanja najrazličitijih problema. To mogu biti složene životne situacije, konflikti, negativne okolnosti, teškoće ili, prosto, zadaci. Za sve složene probleme postoje jednostavna rešenja. Ključ rešenja nam se uvek nalazi pred očima, samo je pitanje kako ga primetiti. U tome nam smeta klatno, koje je napravilo problem.

Destruktivno klatno ima za cilj da dobije energiju od vas. Za to mu je potrebno da učvrsti frekvenciju odašiljanja vaših misli na problem. Najlakše će to učiniti ako vas ubedi da je problem složen. Ako prihvatite takva pravila igre, hladnokrvno će vas uzeti za ruku i odvesti u zamršeni lavirint. Tek nakon toga ćete shvatiti da se „Pandorina kutija tek otvorila“.

Ukoliko se čovek uplaši, uznemiri, zabrine ili se zaigra na kartu svojih kompleksa, tada će se on lako saglasiti s tim da je problem složen i uhvatiće se na udicu. Ali ovo može da uspe i bez zastrašivanja. Za najveći broj problema se ionako ustalilo mišljenje da ne postoji jednostavno rešenje. Svaki čovek se tokom života susreće s raznim poteškoćama, naročito ukoliko je u pitanju nešto novo, nepoznato. Na kraju, svako poseduje čvrsto ukorenjenu naviku da probleme dočekuje sa strahom, a ponekad i sa strahopoštovanjem. Pritom, svojim sposobnostima da se izbori s teškoćama čovek uvek pristupa sumnjičavo. Posledično tome, sklonost da se problemi dočekuju sa strahom pretvara se u nit marionete.

Klatno može da deluje kako posredstvom svojih sledbenika, odnosno ljudi koji su povezani s tim problemom, tako i posredstvom neživih predmeta. Ono fiksira odašiljanje mentalne energije na određenoj frekvenciji i isisava energiju dok se čovek muči s problemom. Reklo bi se da nam fiksacija frekvencije na predmet pomaže da se usredsredimo. Kako to može da smeta rešenju problema?

Radi se o tome da klatno fiksira naše misli u vrlo uskom području informacionog polja, dok rešenje može da se nalazi van granica tog područja. Na kraju ispada da čovek razmišlja i deluje u granicama uskog koridora i da nema mogućnosti da šire sagleda problem. Nestandardna i intuitivna rešenja dolaze upravo onda kad se čovek oslobodi klatna

i stekne slobodu da razmišlja u drugom pravcu. Sva tajna genija sastoji se u tome što su oni oslobođeni od uticaja klatna. Dok su frekvencije misli običnih ljudi zarobljeni klatnom, frekvencije misli genija mogu slobodno da se kreću i zalaze u nepoznate oblasti informacionog polja.

Kako da postupimo da ne bismo upali u stisak omče? Da se ne bacamo naglavačke u problem? Da ne dozvolimo da budemo uvučeni u igru klatna? Dajte sebe u najam.

Postupajte kao i obično u takvim situacijama, ali ne kao učesnik igre, već kao posmatrač sa strane. Pogledajte na situaciju distancirano. Setite se da žele da vas uzmu za ruku i odvedu u lavirint. Ne dopustite da vas problem uplaši, uznemiri, zabrine. Za početak, setite se da uvek postoji vrlo jednostavno rešenje, te stoga ne prihvatajte komplikovano, koje vam se nameće.

Ako ste se suočili s problemom ili preprekom, preispitajte svoj odnos prema njima. Problem može da izazove zbunjenost, strah, nezadovoljstvo, uninije i drugo. Potrebno je da prvobitni odnos prema nastaloj teškoći zamenite potpuno suprotnim i ona će se sama likvidirati ili će se rešiti brzo i lako. Uprkos ukorenjenim stereotipima i navikama svaki problem dočekujte ne kao problem ili prepreku koja zahteva da je pobedite, već kao segment puta koji treba preći. Ne ostavljajte u sebi mesta za problem. Budite prema njemu ravnodušni.

Ako je potrebno da rešite neki zadatak koji od vas zahteva da razmislite, ne bacajte se odmah na logička rasuđivanja. Podsvest je direktno povezana sa informacionim poljem. U njemu već postoji rešenje za svaki zadatak. Zato se pre svega opustite i odbacite i najmanji strah i nemir u vezi s problemom. Vi znate da rešenje postoji. Opustite se, zaustavite tok misli i kontemplirajte prazninu. Najverovatnije će vam rešenje odmah doći i biće vrlo jednostavno. Ako se to nije dogodilo, ne budite ogorčeni već uključite mentalni aparat. Iz drugog puta će vam uspeti. Odgovarajuća praksa dobro razvija sposobnost pristupa intuitivnim znanjima. Samo je potrebno da vam to pređe u naviku.

Ovaj metod zaista deluje ako vam pođe za rukom da se oslobodite klatna i „sebe date u najam“. Međutim, to je lakše reći nego učiniti. U nastavku knjige ćete saznati o novim metodima upravljanja klatnima. Ali to je samo početak. Da li vam se možda čini da sam vas uhvatio za ruku i da vas vodim kroz lavirint? Tako je. Sačuvajte svoju slobodu čak i pred onima koji vam o njoj pričaju.

Stanje vakuuma

Kada se oslobodite uticaja destruktivnih klatana, postajete slobodni. Ali sloboda koja je lišena cilja je stanje vakuuma. Ako se zanesete procesom uništenja i gašenja klatana koja vas okružuju, rizikujete da se nađete u vakuumu. Konflikti koji su se ranije dogodili odjednom nestaju, brige koje vas muče se po-vlače, problemi se dešavaju sve ređe, a uzrujanost i nemir polako iščezavaju. Sve se to događa neprimetno, kao kad se oluja polako stišava.

Međutim, uskoro ćete otkriti da to ima i drugu stranu. Ako ste ranije bili u centru događaja, sada vas oni zaobilaze. Najbli-žoj okolini više nećete biti značajni kao ranije, oni će sve manje pažnje obraćati na vas. Brige se proređuju, ali nema ni novih želja. Pritisak spoljašnjeg sveta slabi, ali to vam ne donosi ni prihode. Smanjuje se broj vaših problema, ali se ne uvećavaju ni uspesi.

Šta se događa? Stvar je u tome da se celokupno okruženje čovekovog postojanja temelji na klatnima. Zato, ako se čovek u potpunosti izoluje od njih, naći će se u pustinji. Stanje zvano „nešto između“ nije puno bolje od zavisnosti od klatna. Na primer, deca koja imaju svega napretek pate jer „više nemaju šta da požele“. Ona muče sebe i zlostavljaju druge svojim hirovima. Čovek je sazdan od potrebe da uvek nečemu teži.

Vaša sloboda se sadrži u tome da budete nezavisni od tuđih klatana. Međutim, postoje klatna koja će baš vama biti od koristi. To su vaša klatna. Drugim rečima, potrebno je da prepoznate ciljeve koji su vam nametnuti jer vas trčanje za njima sve više udaljava od linije srećnog života. Zadatak se sastoji u tome da imate slobodu da izaberete linije života na kojima vas očekuje istinski uspeh i lična sreća.

Klatna ne predstavljaju apsolutno zlo za čoveka ukoliko on postupa osvešćeno. On ne može da bude u potpunosti nezavisan od njih. Pitanje je samo kako se ne prepustiti uticaju klatna, već ga svesno koristiti u svom interesu. Transurfing nudi konkretne metode da se to postigne. Nemoguće je potpuno se osloboditi uticaja, ali je to i nepotrebno. Naprotiv, klatna su ta koja čovekove snove na kraju pretvaraju u stvarnost.

Rezime

- Klatno stvara energija ljudi koji razmišljaju na isti način.
- Klatno je energetska-informaciona struktura.
- Klatno fiksira mentalnu energiju sledbenika na svojoj frekvenciji.
- Među klatnima se vodi žestoka bitka za sledbenike.
- Destruktivno klatno nameće sledbenicima ciljeve koji su im strani.
- Klatno igra na kartu osećanja ljudi, uvlačeći ih u svoje mreže.
- Ono što uporno ne želite, to će vam se i pojaviti u životu.
- Osloboditi se klatna znači izbaciti ga iz svog života.
- Izbaciti iz života ne znači izbegavati, već ignorisati.
- Za eliminisanje klatna neophodno je narušiti scenario igre.
- Dobra vizualizacija lagano stišava čoveka-klatno.
- Energija ugašenog klatna se prenosi vama.
- Problemi se rešavaju eliminisanjem ili gašenjem klatana koja su probleme i napravila.
- Da biste rešili problem, dajte sebe u najam.
- Da biste izbegli stanje vakuuma, potrebno je da pronađete vašu klatna.
- Potrebno je da formirate naviku da na sve ovo ne zaboravljate.

3. Talas uspeha

VAŠE MISLI VAM SE VRAĆAJU KAO BUMERANG

Metafore kao što su „Plava ptica“ ili „Točak sreće“ imaju potpuno materijalni osnov. Poznato je da uspeh i neuspeh slede jedan iza drugog, kao povoljni i nepovoljni periodi. Kako ukloniti nepovoljne periode iz svog života?

Antipod klatna

Hajde da proverimo vaš domaći zadatak. Koja su klatna konstruktivna? Tačan odgovor je: takva klatna ne postoje. Zvuči paradoksalno, ali je istinito. Ne ljutite se, poštovani čitaocze, pitanje je bilo provokativno. Osnovni i jedini cilj svakog klatna sastoji se samo u tome da dobije energiju od sledbenika. Ako energija ne pristiže, ono se zaustavlja.

Klatno je konstruktivno jedino za sebe, a nikako i za vas. Šta je konstruktivno i stvaralačko u tome što vam se oduzima energija? Naravno, različita klatna su agresivna i destruktivna u različitoj meri. Na primer, teško je zamisliti da odbojkaši na pesku mogu da igraju protiv sportista zimskog plivanja. Takođe, teško da će vam članstvo u klubu odbojkaša na pesku upropastiti život. Međutim, ovo klatno se takođe hrani energijom sledbenika i ako oni izgube interesovanje za pomenutu akti-v-nost, klub će propasti. Me-đu-tim, to nije ništa u poređenju s članstvom u kriminalnoj grupi u kojoj se mogu izgubiti sloboda i život.

Možda ćete uzvratiti s ne-godovanjem: ako posećujem fitness-klub, gde se isključivo bavim sobom, na koji tad način šaljem energiju klat-nu kluba? Svejedno, čak i kad se bavite isključivo so-bom, obavezni ste da poštujuete određena pravila. Kod ku-će možete da radite šta god želite, ali u klubu svi njegovi članovi, na ovaj ili onaj način, deluju u jednom smeru, tj. poštuju određena pravila sistema i na taj način daju klatnu kolektivnu energiju. Kad se članovi kluba razidu, klatno prestaje da dobija punjenje i zaustavlja se.

Pitanje se može postaviti i drugačije: da li postoje energetske strukture kojima nije

potrebna vaša energija? Ispostavlja se da postoje. Jedna od njih je talas sreće ili blagotvoran splet okolnosti za vas lično. Svaki čovek ima svoje talase sreće. Često se dogodi da vam se sreća osmehne, a za njom sledi bujica i drugih prijatnih iznenađenja. Doslovno, nastupio je povoljni period u vašem životu. Ovakva bujica se ne događa uvek, ali obavezno nastupa ako vas je prvi uspeh obradovao i podigao vam raspoloženje.

„Točak sreće“ ili „plava ptica sreće“ nisu samo apstraktne metafore. Talas sreće nastaje usled akumulacije povoljnih linija života. U prostranstvu varijanti sve postoji, pa tako postoje i zlatne žile. Ako dospete do krajnje tačke takve homogenosti i ugrabite sreću, po inerciji možete da skliznete i na druge linije grupisanosti gde vas očekuju nove, srećne okolnosti. Ali, ako je iza prvog uspeha usledio nepovoljni period, znači da vas je zahvatilo destruktivno klatno i odvuklo od zlatne žile.

Talas sreće donosi radost, a pritom ne oduzima energiju. Može se uporediti s morskim talasom, koji na obalu izbacuje plivača što ostane bez snage. Talas sreće vas prenosi na srećne linije života. Ni njemu, kao ni klatnu, nije uopšte stalo do vaše sudbine, kao ni energije. Ako želite, lezite na njega i plovite, a ako nećete, bez žaljenja će proći pokraj vas. Talas sreće je prolazna tvorevina, on ne uzima tuđu energiju i zato na kraju jenjava, slično morskim talasima koji su se razbili o obalu.

Talas sreće može da se pojavi u vidu dobrih vesti. On nosi informaciju iz drugih linija života. Ti odjeci se na tekućoj liniji života doživljavaju kao dobre vesti. Vaš zadatak se sastoji u tome da se uhvatite za ovu nit i prebacite se na liniju odakle su došle dobre vesti. One tamo više neće biti obične vesti, nego će se pretvoriti u srećne okolnosti.

Može vam se učiniti da talas dolazi i odlazi. U stvari, talas sreće se ne pokreće, ne jača, niti slabi. U modelu Transurfinga smo uspostavili termin „talas“ radi lakšeg shvatanja. Kako smo već govorili, talas sreće postoji stacionarno u prostranstvu varijanti u obliku grupisanih povoljnih linija. Krećući se po linijama života vi susrećete tu homogenost kao talas i prihvatate je dopuštajući joj da uđe u vaš život, ili se udaljavate od nje, primamljeni klatnima.

Talas nije zainteresovan za vas i zato ga je lako zagubiti. On će proći pored vas i neće se vratiti. Odatle potiče sveopšte uverenje u to da je pticu sreće teško uhvatiti. U stvari, nije potrebno ulagati snagu da bismo uzjahali talas sreće. Sve je samo pitanje vašeg izbora.

Ako ga primite u život, on će biti s vama. Ako se pak prepustite uticaju destruktivnog klatna i prožmete se s njegovom negativnom energijom, udaljavate se od talasa sreće. Ljudi uvek tako postupaju: ono što imaju ne čuvaju, a kad izgube, plaču. Ptica sreće nema ništa protiv da uzme zrno iz vaše ruke. Ne treba da je lovite. Sasvim je dovoljno da je ne terate od sebe.

To je jedan od najparadoksalnijih aspekata slobode izbora. Ljudi zaista mogu da izaberu sreću i uspeh. U isto vreme oni su zarobljeni klatnom koje ih udaljava od talasa sreće. Ponovo se vraćamo na prethodnu temu. Da bismo imali slobodu izbora neophodno je da se oslobodimo zavisnosti. Takođe imamo pravo na slobodu od uticaja klatna. Preostaje nam da saznamo na koji način možemo sebi da damo to pravo.

Bumerang

Po pravilu, mnogim ljudima se stalno vrte neke misli u glavi. Ako se taj proces ne kontroliše, vrlo često prevladaju negativna razmišljanja. Najviše brinemo zbog onoga što nas plaši, od čega strepimo, uznemireni smo, tišti nas ili izaziva nezadovoljstvo. Na taj način se hiljadama godina formirala čovekova psiha – pod uticajem destruktivnih klatana kojima odgovara da čoveka drže u strahu kako bi nji-me uspešno manipulisala. Upravo zbog toga ljudi imaju maglovitu pred-stavu šta žele, ali ne znaju tačno šta je to.

Prepustiti se negativnom „mentalnom mikseru“ znači ući u igru s destruktivnim klatnom i odašiljati energiju na njegovoj frekvenciji. To je vrlo nezgodna navika. U vašem je interesu da je zamenite drugom navikom – da svesno kontrolišete svoje misli. Svaki put kad vaš um nije zaokupljen ničim posebnim, na primer dok putujete u javnom prevozu, šetate se ili obavljate posao koji ne zahteva usredsređenost, pokrenite u sebi pozitivne misli. Ne razmišljajte o tome šta sve niste mogli da postignete, već na ono što želite da postignete i to ćete dobiti.

Recimo, ne sviđa vam se kuća u kojoj živite pa sebi govorite: „Muka mi je od ove kuće. Sve me u njoj nervira. Kad se preselim u novu kuću, radovaću se, ali za sad ne mogu ništa da učinim – mrzim je!“ Imajte u vidu da s takvim mislima ne možete da dobijete ono što očekujete. Čak i ako je preseljenje u novu kuću rešeno pitanje, tamo će vas čekati ista količina razočaranja.

U redu, reći ćete – ali uskoro napuštam tu štalu i selim se u raskošnu vilu! Kakva razočaranja bi tamo mogla da me očekuju? U vezi s tim nemate razloga za brigu. Što više neprijateljstva osećate prema kući koja vas je štitila, više će vas neprijatnih iznenađenja čekati u novom dvorcu. To će biti najrazličitije vrste neprijatnosti. Slavine će se lomiti, boja ljuštiti, zidovi rušiti, susedi će vas gnjaviti – generalno, pojavljivaće se sve ono što će hraniti parametre vašeg negativnog zračenja. Stara ili nova kuća – kakva je razlika? Uvek će biti linija života koje poseduju sve udobnosti, ali gde ćete, kao i do tada, biti nezadovoljni. U prostranstvu varijanti postoji veliki broj raskošnih kuća u kojima ćete se osećati kao da ste u paklu.

Ako za sad nemate mogućnosti da se preselite, tim pre ćete ostati da živite u mrskoj atmosferi. Jer, vi niste podešeni na frekvenciju one linije života gde vas čeka kuća iz snova. U ovom trenutku razmišljate o tome što vam se ne dopada, pri čemu odašiljete negativnu energiju koja je kompatibilna s linijom na kojoj se nalazite. Zbog toga ćete morati da ostanete na njoj sve dok ne promenite frekvenciju svog odašiljanja. A to i nije tako komplikovano da se uradi.

Prvo je potrebno da prihvatite stanje stvari i da odbacite nezadovoljstvo i ljutnju. Uvek i svemu je moguće pronaći dobre strane i razlog za sitne radosti. Neka vam se kuća i ne sviđa, ali, u krajnjoj liniji, budite joj zahvalni što vas je štitila. Napolju duva vetar, pada kiša... Kuća sve to prima na sebe, a vas štiti i greje. Zar barem to ne zaslužuje zahvalnost? Kada ste zahvalni za ono što imate, kad osećate ljubav prema svim stvarima koje vas okružuju i pomažu vam da živite, tada odašiljete pozitivnu energiju. I tad, ako poželite, možete da računate na poboljšanje svoje situacije. A kada se budete selili, obavezno zahvalite sve-mu što vas je okruživalo. Čak i one stvari koje bacate, zaslužuju zahvalnost. U takvim trenucima emitujete pozitivne oscilacije u svet i one će vam se zasigurno vratiti.

Kao drugo, razmišljajte baš o toj kući koju želite da imate. Teže je to uraditi nego se uzrujavati zbog stvari koje vas okružuju u ovom trenutku. Jer, cilj je vredan toga. Da li je bolje uobičajeno reagovati, kao školjka, na spoljašnje razdraživače ili učiniti manji napor i promeniti svoje navike? Razgledajte reklamne prospekte s fotografijama kuća, posećujte prodavnice tražeći nameštaj; neka vam misli budu usmerene na ono što želite da imate. Uvek dobijamo stvari i situacije kojih se čvrsto drže naše misli. Naše misli nam se uvek vraćaju kao bumerang.

Mogu se navesti i drugi, brojni primeri za to kako negativan stav može da pokvari život. Recimo, pripremate se da otputujete na odmor u tople krajeve. Ali kod vas je vreme odvratno. Koračate ulicom, ježite se od hladnog vetra a kiša vas kvasi. Naravno, teško je osećati radost zbog takvog vremena. Tad pokušajte da budete bar neutralni, kako biste uspeli da ignorišete destruktivno klatno. Ukoliko aktivno ispoljavate svoje nezadovoljstvo zbog vremena, znači da prihvatate klatno i sve ga jače ljuljate.

Govorite sebi: „Uskoro putujem na jug i tamo ću se radovati suncu i toplom moru. Prokleta bila ova kaljuga!“ S takvim odnosom se niste podesili na liniju života gde vas čeka

rajska naslada. Ona će vam biti nedostupna. Već imate avionsku kartu? Da, i šta s tim? Doći ćete na odredište, ali tamo će vas čekati loše vreme i druge neprijatnosti. Može se sve lako popraviti samo ukoliko se budete podesili na frekvenciju.

Očigledno nije dovoljno ne dopuštati da u vas uđe negativna energija. Potrebno je i da je sami ne odašiljete. Na primer, u stanju nervoze ste se na nekoga izvikali. Možete biti sigurni da će iza toga uvek doći neka neprijatnost ili problem. U tom slučaju će parametri vašeg odašiljanja zadovoljavati linije života gde osećate razdražljivost. Tamo se i premeštate. Na tim linijama je gustina neprijatnosti iznad prosečne. Ne treba se tešiti opravdanjem da tu neprijatnost ionako niste mogli da izbegnete. Nemam potrebu da vas u nešto ubeđujem ili dokazujem. Jednostavno, posmatrajte kako iza svake vaše negativne reakcije pristižu nove, neprijatne stvari.

Zaključak je vrlo jednostavan i razumljiv: svako od nas se uvek nalazi na onim linijama života čiji parametri zadovoljavaju naše energetske zračenje. Kad puštate u sebe negativnu energiju – uslediće neprijatnosti u vašem životu. Kad odašiljete negativnu energiju, ona će vam se kao bumerang vratiti u obliku novih problema.

Emitovanje

Umesto da prihvatite igre destruktivnih klatana, potražite klatna koja će igrati za vašu dobrobit. Znači, potrebno je da steknete naviku da obraćate pažnju na sve što je dobro, pozitivno. Čim vidite, pročitate ili čujete nešto lepo, prijatno, što uliva nadu – fiksirajte to u svojim mislima i radujte se. Zamislite da hodate po šumi: uokolo je predivno cveće, ali i otrovno trnje. Šta ćete odabrati? Ako ste ubrali zovu, doneli je kući i stavili u vazu, uskoro ćete osetiti glavobolju. Zašto vam je to potrebno? Isto tako je štetno reagovati na destruktivna klatna. Bolje je da uberete cvet jasmina i uživajte u njemu i njegovom mirisu. Puštajte u sebe sve pozitivno i tada će na vašem putu biti sve više dobrih vesti i povoljnih mogućnosti.

Osetili ste ushićenje i radost, ali vas je ponovo dočepala svakodnevna rutina. Praznik prolazi i nastupaju radni dani. Kako u sebi sačuvati praznični osećaj? Kao prvo: treba ga pamtiti.

Po navici, mi uranjamo u jednolične radne dane; zaboravljamo na ono što je dobro i to prestaje da nas raduje. Posredi je loša navika. Klatna nas teraju na zaborav.

Potrebno je da održavamo u sebi plamičak prazničnog raspoloženja, da negujemo taj osećaj. Treba da posmatramo kako se život menja nabolje, da se hvatamo za svaku slamku radosti, tražimo u svemu pozitivne znake. Tako nešto, u krajnjoj meri, nije dosadno. Nijednog trenutka nemojte zaboraviti da se bavite Transurfingom i svesno koraćate prema svojim snovima, što znači da upravljate svojom sudbinom. Samo je to dovoljno da vas ispune spokojstvo, sigurnost i radost, i zato ćete uvek obitavati u prazničnom raspoloženju. Kada taj osećaj postane deo vaše navike, stalno ćete se nalaziti na vrhuncu talasa sreće.

Radujte se svemu onome što posedujete u datom trenutku. To nije prazan poziv da budete srećni po „difoltu“. Ponekad su okolnosti takve da je vrlo teško biti zadovoljan. Ali sa čisto praktične tačke gledišta, vrlo je neisplativo ispoljavati nezadovoljstvo. Vi želite da se nalazite na linijama gde ste potpuno zadovoljni? Ali kako ćete stići do njih ako zračite nezadovoljstvom? Naprotiv, frekvencija takvog zračenja odgovara upravo onim linijama na kojima vam je loše. Dobre linije karakteriše to da vam je na njima dobro kad su vam misli

ispunjene radošću i zadovoljstvom.

Dobre vesti nisu toliko uzbudljive i brzo se zaboravljaju. Naprotiv, loše izazivaju živ odjek jer nose potencijalnu pretnju. Ne puštajte loše vesti u svoje srce, kao ni u svoj život. Zatvorite se za loše i otvorite za dobre vesti. Sve pozitivne promene treba prihvatiti i brižljivo ih negovati. To su glasnici talasa sreće. Čim čujete i za najmanje vesti koje donose nadu, nemojte ih odmah zaboravljati kao što ste to ranije činili, već, obrnuto, naslađujte se njima, razgovarajte o njima i pohitajte za njima. „Pretresajte“ te vesti sa svih strana, radujte se, pravite prognoze i očekujte buduće poboljšanje. Na taj način ćete razmišljati na frekvenciji talasa sreće i podesiti se na njegove parametre. Dobrih vesti će biti sve više, a život će postati bolji. To nije mistika niti karakteristika čovekove psihe da filtrira informaciju, kad pesimista gleda na svet kroz crne naočare, a optimista kroz ruži-čas-te. Takva je stvarnost: vi se premeštate po liniji života koja odgovara parametrima energije vaših misli.

Kada smo u dobrim odnosima sa sobom i svetom oko sebe, tada emitujemo harmonično zračenje u okruženje. Oko sebe stvaramo oblast harmoničnih oscilacija, gde sve ide dobro. Pozitivno usmerenje uvek vodi ka uspehu i napretku.

Naprotiv, negativnost je uvek destruktivna i vodi ka raspadu. Na primer, postoji kategorija ljudi koji traže probleme, a ne rešenja. Uvek su spremni da žustro preispituju teškoće i nalaze nove prepreke. Takvim ljudima je obično teško predložiti realan izlaz jer od samog početka nisu usmereni na rešenje, već na traženje problema. Usmerenost na traženje problema donosi iste u izobilju, a stvari se ne pomeraju s mesta. Spremnost da se traže i kritikuju negativne strane takođe uvek donosi i odgovarajuće plodove: previše je štete, a nimalo koristi. Osvrnite se oko sebe i sigurno ćete pronaći takve ljude u vašem okruženju. Oni nisu ni dobri ni loši. Oni su samo čvrsto zakačeni za udicu destruktivnih klatana.

Većina ljudi svaki nepoželjni događaj u svom životu dočekuje neprijateljski. Po pravilu, svaki događaj koji se ne uklapa u scenario koji smo zamislili nama je nepoželjan. I obrnuto – smatramo da je sreća samo ono što odgovara našim očekivanjima. Dešava se da čovek kasni na avion kome je suđeno da se sruši i zbog toga je jako uzrujan. I obrnuto – propušta jedinstvenu priliku jer to nije bio deo njegovih planova.

Što čovek negativnije razmišlja o svetu koji ga okružuje, on za njega postaje sve

gori. Što je više uznemiren zbog neuspeha, češće će mu pristizati novi. „Kakav povik – takav i odjek“. Ako je čovek odabrao takav način postojanja, svakodnevno se bavi obrnutim Transurfingom: pada na linije života gde ga očekuje pravi pakao. Zauzmite potpuno suprotan stav: u inat se radujte neuspesima, pronalazite u njima bar i najmanju korist – a to je uvek moguće. Čaša nije napola prazna, već je napola puna. Banalna poslovice „Šta god se dešava – vodi ka najboljem“, besprekorno deluje ako je to vaš moto. Neophodno je da se upor-no pridržavate usmerenosti ka pozitivnom, kao i da odbacite staru naviku da se uzrujavate i ljutite zbog najmanjeg povoda.

U krajnjoj meri, svaki neuspeh je korisna lekcija jer vas čini jačim i iskusnijim. Radujte se svim manifestacijama u vašem svetu i on će se pretvoriti u raj. To je, naravno, vrlo neobičan način ponašanja. Ali i cilj je potpuno neobičan: postati div koji ispunjava svoje želje. Zar se to može postići običnim metodima?

Isprva je to moguće uz napor, budući da je čvrsto ukorenje-na stara navika da se negativno reaguje na nepoželjne stvari. Najvažnije je zapamtiti da klatno pokušava da vas zakači za udicu u svakoj neprijatnoj situaciji. Čim se toga setite, možete svesno uraditi sledeće: da date energiju klatnu, izlivajući svoje negativne emocije, ili da ga ostavite praznih ruku i samim tim odnesete pobedu.

Ako ste upamtili, uništiti ili ugaziti klatno uopšte nije tako teško. Energiju mu uvek dajemo nesvesno. Kao što smo već rekli, klatna nas vuku za niti osećanja, a pokretačka poluga za osvajanje naših misli su naše navike. Čak i kad pročitate ovo poglavlje i postavite sebi za cilj da upamtite, ponovo ćete negativno reagovati na nepoželjne stvari. Zatim ćete, naravno, shvatiti da ste u tom trenutku zaboravili i da ste delovali nesvesno, iz navike. Međutim, potrebno je da se na vreme setite kako biste kontrolisali situaciju. Osmehnućete se u sebi: „A, to si ti, klatno? Hej, sad više ne možeš tako lako da me zakačiš za svoju udicu“. Više niste marioneta, već imate slobodu da svesno prihvatite ili odbacite klatno.

Ako budete istrajno praktikovali ovu tehniku, vremenom će nova navika zameniti staru. Ali dok se to ne desi, klatna će se svojski truditi da vas šćepaju. Primetićete kako se na vas, bezmalo ciljano, obrušava veliki broj neprijatnosti. Ne očajavajte, to će uglavnom biti sitne neprijatnosti. Ako se ne budete predali, već naučite da se setite, videćete da će pobeda biti vrlo upečatljiva.

Moguće je da će se desiti sledeće: kada se opet budete sreli s talasom sreće, klatno neće moći da vas odvuče. Na taj način će ptica sreće ostati u vašim rukama. Ali da biste je privukli, potrebno je da emitujete pozitivnu energiju. Odnosno, da budete ne samo pozitivni prijemnik, već i prenosnik. To će učiniti da se svet oko vas vrlo brzo promeni nabolje. Tada ćete glatko skliznuti ka sve uspešnijim linijama života. Na kraju će vas zahvatiti talas sreće koji će vas munjevito poneti prema uspehu. Međutim, nemojte misliti da se Transurfing ograničava samo na jahanje na talasima sreće. To su tek prvi koraci. Čeka vas još mnogo zadivljujućih otkrića.

Magijski rituali

Za kraj ovog poglavlja razmotrićemo konkretnu okolnost primene tehnike za podešavanje na frekvenciju talasa sreće. U različitim situacijama ljudi ponekad nesvesno teže da se podešavaju na frekvenciju talasa. Na primer, na početku dana, trgovci su spremni da prvom kupcu odobre popriličan popust. Oni intuitivno osećaju da je prvi kupac za njih vrlo važan i kako je potrebno da naprave atmosferu i započnu trgovinu. Na jeziku Transurfinga to znači podešavanje na frekvenciju linije uspešne trgovine. Ali usredsrediti misli na to je teško. Prvi kupac pruža realnu nadu i veru i zato se podešavanje odvija spontano. Trgovac hvata talas srećne trgovine i odašilje mentalnu energiju sa odgovarajućim parametrima. On veruje da će mu se roba brzo prodati i samo je potrebno da o tome razglasi kupcima, a ovi će odmah biti „osvojeni“ tim zračenjem i poslušno će obaviti kupovinu uvereni da im se danas posrećilo.

Navešćemo još jedan primer. Trgovci na pijaci ponekad koriste svojevrstni magijski ritual – novcem dodiruju robu. Naravno, sam po sebi, taj čin nema nikakvu snagu i u suštini tu nema nikakve magije. Međutim, ako trgovac veruje u snagu rituala, to će mu pomoći da se podesi na frekvenciju linije uspešne trgovine. Podešavanje se odvija na podsvesnom ni-vou. Čovek razumom vidi samo spoljašnji efekat, odnosno da ritual na neki neobjašnjiv način donosi rezultate. I on zaista deluje, ali ne sam od sebe, već kao pozorišni rekvizit. Glavnu ulogu igra mentalna energija glumca.

Za različite profesije u različitim situacijama postoji veliki broj sličnih „magijskih“ ritualčića. Ljudi u njih veruju i uspešno ih primenjuju kako bi se podesili na frekvenciju uspešne linije života i zajahali talas sreće. U principu, nebitno je u šta ljudi veruju – da li u magijske karakteristike ili u podešenost na frekvenciju linije. Kao što i sami shvatate, važan je praktičan rezultat.

Rezime

- Talas sreće je grupisanje povoljnih linija u prostanstvu varijanti.
- Bujica uspeha sledi samo u slučaju ako ste prožeti prvim uspehom.
- Destruktivna klatna vas odvlače od talasa sreće.
- Kada otklonite zavisnost od klatana, dobijate slobodu izbora.
- Primajući i emitujući negativnu energiju, vi ste kreator svog pakla.
- Primajući i emitujući pozitivnu energiju, vi ste kreator svog raja.
- Vaše misli vam se uvek vraćaju kao bumerang.
- Klatno vas neće zbaciti sa talasa ako vam pređe u naviku da pamтите.
- Navika pamćenja se stiče sistematskom praksom.

4. Ravnoteža

BRINITE SE BEZ ZABRINUTOSTI

Ljudi sami sebi stvaraju probleme i prepreke, a zatim gube snagu da bi ih prevazišli. U suprotnosti sa opšteprihvaćenom tačkom gledišta, Transurfing pokazuje da uzroci problema leže u sasvim drugoj ravni. Kako otkloniti probleme iz života?

Višak potencijala

Sve u prirodi naginje ravnoteži. Oscilacije atmosfenskog pritiska izravnavaju se vetrom. Temperaturene razlike se kompenzuju razmenom toplote. Gde god nastane višak potencijala bilo koje energije, pojavljuju se sile ravnoteže koje otklanjaju disbalans. Mi smo toliko navikli na slično stanje stvari da se čak i ne zapitamo: a zašto mora da bude baš tako? Zašto deluje zakon ravnoteže? Na to pitanje nema odgovora.

Generalno, nijedan zakon ne objašnjava, već samo konstatuje činjenice. Svi zakoni u prirodi su sekundarni, tj. derivati su zakona ravnoteže. On je primaran (tako se bar čini) i zato je nemoguće objasniti zašto u prirodi mora da postoji ravnoteža. Tačnije, odakle pristižu sile ravnoteže i zašto uopšte postoje. Jer, sve ono na šta smo navikli još uvek ne znači da tako mora da bude. Možemo samo da pogađamo kakav bi svet bio bez zakona ravnoteže: da li bi se pretvorio u neki amorfni žele ili u agresivni pakao? Međutim, ružnoća takvog sveta i dalje ne može da posluži kao uzrok postojanja zakona ravnoteže. Zbog toga nam preostaje samo da ovo prihvatimo kao činjenicu i ushićeno se divimo savršenstvu prostora koji nas okružuje, kao i da se gubimo u nagađanjima šta je ono što svim tim upravlja.

Navikli smo da u životu postoje povoljni i nepovoljni periodi, da pos-le uspeha dolazi poraz. To su sve ma-ni-festacije zakona ravnoteže. Jer, kao što je uspeh, tako je i neuspeh narušavanje balansa. Potpuna ravnoteža je kad se uopšte ništa ne događa, što je

apsolutno nemoguće. U svakom slučaju, to još niko nije uspeo da vidi. U svetu se neprestano menjuju oscilacije: dan-noć, plima-oseka, rođenje-smrt... Čak i u vakuumu neprestano dolazi do stvaranja i anihilacije elementarnih čestica.

Ceo svet se može zamisliti kao klatna koja se ljuljaju, a potom jenjavaju i stupaju u međusobnu interakciju. Svako klatno preuzima oscilacije od svojih suseda i prenosi im svoje. Jedan od osnovnih zakona koji upravlja čitavim složenim sistemom je zakon ravnoteže. Na kraju sve naginje ka ravnoteži. I vi ste svojevrsno klatno. Ako budete želeli da narušite ravnotežu i naglo se zaljuljate u bilo koju stranu, okrznućete susedna klatna i na taj način izazvati njihov bes, koji će se potom okrenuti protiv vas.

Ravnoteža se može narušiti ne samo delima, već i mislima. I ne samo zato što za njima slede dela. Kao što znate, misli odašilju energiju. U svetu materijalne realizacije sve ima svoju energetske osnovu. I sve što se događa na nevidljivom nivou, odražava se u svetu vidljivih, materijalnih objekata. Može se učiniti da je energija naših misli preslaba da bi uticala na svet oko nas, ali pri takvoj postavci stvari sve bi bilo mnogo jednostavnije.

Uostalom, hajde da ne pogađamo šta se događa tamo, na energetskom nivou, da bismo izbegli zabunu. Za cilj koji ima-mo, sasvim je dovoljno da prihvatimo uprošćen model ravnoteže: ako postoji suvišan energetski potencijal, pojavljuju se sile ravnoteže koje su usmerene na to da ga otklone.

Višak potencijala se stvara mentalnom energijom, kada se nekom objektu pridaje preterano veliki značaj. Na primer, uporedimo dve situacije: stojite na pragu svoje kuće, ali na ivici provalije. U prvom slučaju vas to uopšte ne uzrujava. U drugom slučaju situacija je veoma bitna – ako napravite jedan nesmotreni pokret, nastupiće katastrofa. Na energetskom planu činjenica da prosto stojite, ima podjednak značaj kako u prvom tako i u drugom slučaju. Ali, nalazeći se na rubu provalije, svojim strahom povećavate napetost, stvarate nehomogenost energetskog polja, usled čega odmah stupaju na snagu sile ravnoteže, usmerene na otklanjanje suvišnog potencijala. Čak možete i da osetite njihovo dejstvo: s jedne strane nas nadole privlači neobjašnjiva sila, a s druge strane vas vuče da se odmaknete što dalje od ivice. Jer, da bi se otklonio višak potencijala vašeg straha, silama ravnoteže je potrebno da vas pomeri od ivice, ili da vas povuku dole i s tim završe. Vi osećate njihovo dejstvo.

Na energetskom nivou svi materijalni objekti su podjednako značajni. Mi im pripisujemo određena svojstva: dobro-loše, veselo-tužno, privlačno-odbojno, dobro-zlo, jednostavno-složeno i tako dalje. Sve na svetu se podvrgava našoj proceni. Procena sama po sebi ne utiče na nehomogenost energetskog polja. Zavaljeni u fotelju vi procenjujete: ovde je bezbedno da se sedi, za razliku od opasnosti koje donosi stajanje na ivici provalije. Međutim, u datom trenutku vas to ne uznemirava. Vi samo dajete ocenu i zato se ravnoteža ne narušava. Višak potencijala se pojavljuje samo u slučaju ako se proceni pridaje preterano veliki značaj.

Potencijal se povećava ako ocena, koja ima veliku važnost, pritom još i snažno iskrivljuje realnost. Generalno, ako objekat za nas ima veliku važnost, ne možemo objektivno da procenimo njegov kvalitet. Na primer, predmet poklonjenja uvek se preterano odlikuje vrlinama, a predmet mržnje nedostacima, dok predmet koji izaziva strah – zastrašujućim karakteristikama. Proizilazi da mentalna energija teži da na veštački način prida određenu karakteristiku tamo gde ona zapravo ne postoji. U takvom slučaju stvara se višak potencijala koji izaziva vetar sila ravnoteže.

Ocena koja iskrivljuje realnost dešava se u dva smera: dodeljivanje objektu preterano negativnih ili preterano pozitivnih odlika. Međutim, greška u proceni sama po sebi ne igra nikakvu ulogu. Još jednom obratite pažnju na to da promena ocene proizvodi višak potencijala samo u slučaju da ona ima veliki značaj. Jedino ono što je za vas od konkretne važnosti daje ocenu vaše energije.

Viškovi potencijala, budući da su nevidljivi i neopipljivi, ne igraju ništa manje značajnu i pritom podmuklu ulogu u životima ljudi. Delovanje sila ravnoteže s ciljem uklanjanja tih potencijala uzrokuje najveći deo problema. Podmuklost se sastoji u tome što čoveku često pristižu rezultati koji su suprotni onima kojima je težio. Pritom je sasvim nejasno šta se događa. U njemu se javlja osećaj kao da deluje nekakva neobjašnjiva sila zla, poput „zakona podlosti“. Već smo se doticali ovog pitanja kada smo govorili o tome zašto dobijamo ono što najmanje želimo. Na sledećem primeru ćemo pogledati kako nam izmigolji ono što želimo.

Vlada pogrešno mišljenje da ukoliko se u potpunosti posvetimo poslu, može-mo da postignemo izvanred-ne rezultate. S tačke gledišta ravnoteže, sasvim je očigled-no da

„predati se poslu” zna-či postaviti na jedan tas vage sam posao, a na drugi – sve ostalo. Ravnoteža se narušava i posledice ubrzo pristižu. Rezultat će biti upravo suprotan očekivanom.

Ako za vas raditi više znači zaraditi više, ili poboljšati svoje kvalifikacije, tada je naravno potrebno da se uloži određeni napor i pritom se neće dogoditi ništa strašno. Ali u svemu treba imati meru. Ako osećate da se veoma umarate, da je posao za vas postao vrlo naporan, to znači da je potrebno da smanjite tempo ili čak da promenite posao. Suvišni napori će sigurno dovesti do negativnog rezultata.

Pogledajmo kako dolazi do toga. Osim posla, posedujete određeni sistem vrednosti: kuću, porodicu, razonodu, slobod-no vreme, i tako dalje. Ako ste posao suprotstavili svemu tome, na njegovom mestu ste proizveli vrlo jak potencijal. Sve u prirodi naginje ravnoteži, što znači da će se mimo vaše volje pojaviti sile koje će delovati na smanjenje suvišnog potencijala, A one mogu da deluju na različite načine. Na primer, ako se razbolite, tada ni o kakvoj zaradi ne može da bude ni govora. Možete potonuti u depresiju. Kako i može biti drugačije kad primoravate sebe da radite pod opterećenjem. Razum tvrdi: „Hajde, treba zaraditi novac!“, a duša (podsvest) se čudi: „Zar sam zato došla na ovaj svet, da se patim i mučim? Zašto mi je sve to potrebno?“ Na kraju krajeva, hronično ćete biti umorni, pri čemu neće biti ni govora o nekoj produktivnosti. Osećaćete se kao riba koja udara o led, a od toga neće biti nikakve koristi.

Istovremeno, možete da primetite kako drugi ljudi u vašem okruženju postižu puno ulažući daleko manje napora. Ispada da nakon dostizanja određenog stepena, značaj koji poklanjate poslu počinje da prekoračuje dopuštene vrednosti. Što je posao za vas veći teret, pojavljivaće se različiti problemi. Činiće vam se da je njihovo pojavljivanje normalno, takoreći deo „radnog režima“. Međutim, biće ih daleko manje ako snizite svoj „prag važnosti“.

Postoji samo jedan izlaz iz te situacije: potrebno je da svesno preispitate svoj odnos prema poslu kako biste otklonili višak potencijala. Obavezno morate imati slobodno vreme kada se možete baviti onim što vam se dopada mimo posla. Čovek koji ne zna da se odmori, da se isključi, ne ume ni da radi. Kada stignete na posao, dajte se u najam. Dajte u najam svoje ruke i glavu, ali ne i srce. Klatnu posla potrebna je sva vaša energija, ali vi niste došli

na ovaj svet samo da biste radili za njega? Vaša efikasnost na poslu primetno će se povećati kad otklonite svoj višak potencijala i rešite se klatna.

Iznajmljujući sebe, radite besprekorno. Ne dopuštajte sitne pogrešne korake zbog kojih vas mogu okriviti za elementarnu nemarnost. Besprekornost se tiče vaših obaveza. Dati sebe u najam uopšte ne znači biti nemaran i neodgovoran, već biti nevezan, ne stvarati višak potencijala, ali pritom striktno ispunjavati sve ono što se od vas traži. U suprotnom bi moglo da dođe do neprijatnosti. Na primer, u vašem okruženju će se uvek naći ljudi koji, za razliku od vas, ne dižu glavu od posla. Na podsvesnom nivou oni osećaju da se vi dajete u najam, odnosno da ne ulažete poseban napor, ali da ste istovremeno efikasni. Te „marljive“ osobe će intuitivno početi da traže povod da konkurentu pronađu neke greške. Čim načinite grešku odmah će se okomiti na vas. Greška će biti elementarna i zato neprijatna. Na primer, kasnite na posao, nešto zaboravljate ili zevate. Da ste bili zaronjeni u posao, na vašu grešku bi zatvorili oči, ali sada vas okrivljuju da se prema poslu odnosite nezainteresovano.

Slične situacije mogu da se pojave ne samo na poslu, već i u porodici i krugu poznanika. Zato je važno da u svakoj situaciji u kojoj se dajete u najam svoje obaveze izvršavate striktno kako drugi ne bi mogli da vas prekore. O besprekornosti treba da brine vaš unutrašnji posmatrač – Čuvar. U suprotnom ćete se ponovo naglavačke strmoglaviti u igru. Unutrašnji Čuvar nema nikakve veze s podvojenom ličnošću. Vi samo u pozadinskom režimu posmatrate šta i kako radite. Na ovu temu ćemo se još vratiti u sledećim poglavljima.

Možete se suprotstaviti i reći: a zašto se onda kaže da „u posao treba da uložimo dušu“? Zavisi u kakav posao. „Uroniti u po-sao“ opravdano je samo u jednom slučaju – ako je posao vaš cilj. O tome šta je vaš cilj govorićemo kasnije. U tom slučaju, svrha posla je da bude put koji vas vodi ka uspehu. Takav posao će vas ispuniti energijom, pružiti vam radost, nadahnuće i pričinjavaće vam zadovoljstvo. Ako ste među retkim srećnicima koji sa sigurnošću mogu ovo da kažu za svoj posao, znači da nemate o čemu da brinete.

Sve što je navedeno u potpunosti se odnosi i na učenje. Dalje u ovom poglavlju ćemo razmotriti druge životne situacije, u kojima dolazi do pojave viška potencijala, a zatim i kakve posledice nosi sa sobom dejstvo sila ravnoteže.

Nezadovoljstvo i osuda

Počnimo od nezadovoljstva samim sobom. Ono nastaje kada smo nezadovoljni ličnim dostignućima i kvalitetima, kao i kad apsolutno ne prihvatamo svoje mane. Možemo ih biti svesni, ali ne treba da budemo isko-m-pleksirani zbog toga. Međutim, ako vam mane ne daju mira, nego imaju veliki značaj za vas, stvara se višak potencijala. Sile ravnoteže odmah stupaju na scenu i rade na otklanjanju tog potencijala. Njihovo delovanje može biti usmereno na razvoj vrlina ili na borbu s manama. U skladu s tim, čovek naginje na jednu ili na drugu stranu. Najčešće odabere borbu i to se okreće protiv njega. Beskorisno je skrivati mane, a teško ih je otklanjati. Rezultat će biti potpuno suprotan, a situacija će se pogoršati. Na primer, pokušavajući da sakrije svoju stidljivost, čovek postaje još povučeniji, ili, obrnuto – razuzdan.

Ako je čovek nezadovoljan svojim dostignućima do te mere da mu to služi kao podstrek za samousavršavanje, ravnoteža se neće narušiti. Pritom, to neće uticati na okruženje, a i unutrašnji napredak se kompenzuje pozitivnim dejstvima. Ali ukoliko čovek počne da se samobičuje, ljuti na sebe ili, još gore, samokažnjava, dolazi do opasne svađe duše i razuma. Jer, duša nije zaslužila takav odnos. Ona je dovoljna samoj sebi i savršena je. Sve mane koje posedujemo mane su razuma, a ne duše. Uostalom, to je tako obimna i kompleksna tema da je do-stoj-na zasebne knjige. Ovde ćemo samo napomenuti da je svađa sa samim sobom u ogromnoj meri neisplativa. Duša se povlači u sebe a razum trijumfuje, što može da dovede do potpunog nesklada u životu. Da kasnije ne biste morali da se obraćate psihoanalitičaru, nemojte pre svega vršiti pritisak na sebe već oprostite sebi sve nedostatke. Ako trenutno ne možete da zavolite sebe, tada bar prestanite da se borite sa sobom i prihvatite sebe onakvim kakvi jeste. Jedino će u tom slučaju duša biti saveznik razuma. A ona je vrlo moćan saveznik.

Dobro – odgovorićete – ostaviću sve svoje mane po strani, ali kako da razvijem vrline? Jer, nemam nameru da se zaustavim u razvoju. Naravno, svoje vrline možete da razvijate koliko god želite. Radi se samo o tome da prekinete bitku sa svojim manama. U tom ratu trošite energiju na podržavanje – ne samo beskorisnog, već i vrlo štetnog viška

potencijala. Kada napokon odustanete od te borbe, oslobođena energija će se usmeriti na razvoj vaših vrlina.

Bez obzira na to što sve zvuči jednostavno do banalnosti, veliki broj ljudi troši ogromnu energiju na borbu sa sobom i na prikriivanje svojih nedostataka. Oni su se poput titana osudili da ceo život nose taj teret. Potrebno je samo da dopuste sebi da budu ono što jesu, odbace teško breme i život će im odmah postati primetno lakši i jednostavniji. Energija će se od borbe s manama preusmeriti na razvijanje vrlina. Takođe, parametri takvog odašiljanja odgovaraju linijama života gde vrline dominiraju nad manama. Razmislite, na primer, kako možete da se preusmerite na linije života u kojima ste u dobroj fizičkoj kondiciji ako vam se sve misli vrte oko fizičkih mana? Dobićete ono što nipošto ne želite.

Ako zbog nezadovoljstva sobom ulazite u konflikt sa svojom dušom, u slučaju da ste nezadovoljni svetom ulazite u sukob s velikim brojem klatana. Poznato vam je da nema ništa dobro u tome da se prepustite njihovom uticaju. A na rat s njima je bolje i da ne pomišljate.

Nezadovoljstvo je bezmalo potpuno materijalno odašiljanje čija frekvencija savršeno odgovara onim linijama života na kojima se ono čime ste nezadovoljni ispoljava još očiglednije. Osećajući osujećenja na tim linijama, postajete nezadovoljniji i tako nastavljate sve dok ne stignete do linije na kojoj ste stari, bolesni i nemoćni da bilo šta promenite. Preostaje vam samo da se tešite gundanjem na ovaj svet kao i na sebi slične, i sećate se starih, dobrih vremena.

Svako pokolenje je ubeđeno da je život postao gori. Ne, život je postao gori jedino za svako konkretno pokolenje, ali i to samo za one koji su navikli da gundaju u svom nezadovoljstvu svetom. U suprotnom bi se čovečanstvo (nakon tolikog broja smena pokolenja) jednostavno pretvorilo u pravi pakao. Depresivna slika, zar ne? To je prvi aspekt nezadovoljstva svetom koji vodi ka dodatnom pogoršanju života.

Međutim, postoji i drugi aspekt štetne navike ispoljavanja nezadovoljstva: narušavanje stanja ravnoteže. Vaše nezadovoljstvo stvara višak potencijala u energetskom prostanstvu nezavisno od toga da li je ono opravdano ili ne. Potencijal proizvodi sile koje će naginjati tome da uspostave ravnotežu. Bilo bi sjajno ako bi te sile delovale tako da situaciju poboljšaju. Ali, nažalost, sve češće se dešava obrnuto. Sile ravnoteže će se truditi da vam iscrpe snagu tako da vaše pretenzije prema svetu imaju što manju težinu. To im je mnogo

jednostavnije nego da menjaju sve ono čime ste nezadovoljni. Zamislite šta bi bilo ako bi vladar konstantno ispoljavao nezadovoljstvo svim onim što se dešava u državi. Pritom nije važno da li su mu namere dobre ili loše. On će biti smenjen ili fizički likvidiran. Kompletna istorija je dokaz tome.

Sve u svemu, delovanje sila ravnoteže biće usmereno na smanjenje vašeg uticaja na okruženje. To se može učiniti vrlo lako i na različite načine, odnosno posredstvom vaše pozicije na poslu, plate, kuće, porodice, zdravlja i dr. Shvatate li sad kako starija pokolenja dospevaju do takvog života?

Pogledajmo sada to pitanje s druge strane. Reklo bi se da ako se budemo radovali svetu koji nas okružuje, tada će se, analogno tome, sile ravnoteže truditi da nam sve pokvare ili će nas pogurati dalje. Međutim, to se neće desiti ukoliko, naravno, radost ne pređe u neumesnost. Kao prvo, prema zakonu Transurfinga, vi emitujete stvaralačku energiju koja vas premešta na pozitivne linije života. Kao drugo, takva energija ne proizvodi destruktivni potencijal koji teži da uništi sile ravnoteže. Nije bez razloga to što se različita filozofska i religiozna tumačenja slažu u mišljenju da je ljubav stvaralačka sila koja je formirala svet. Misli se na ljubav u opštem smislu te reči. Razumljivo je da su sile ravnoteže proizvod sile koja je stvorila svet. One teže da održe poredak u svetu i ne mogu da se okrenu protiv energije koja ih je stvorila.

Ispostavlja se da nam s tačke gledišta Transurfinga veoma šteti loša navika da ispoljavamo nezadovoljstvo zbog različitih sitnica. Obrnuto tome, navika da osećamo sitne radosti iz različitih, čak i najbeznačajnijih motiva, vrlo je isplativa. Preostaje nam samo jedan zaključak: staru naviku je potrebno zameniti novom.

Tehnika promene navika je vrlo jednostavna. Pre svega, ma kako to banalno zvučalo, bez zla nema ni dobra. Ako postavite sebi za cilj da u svakoj, po sopstvenoj proceni, negativnoj pojavi tražite pozitivne momente, to ćete uspeti bez truda. Pretvorite to u igru. Ako je budete stalno igrali, umesto štetne navike doći će nova, za vas vrlo korisna navika, a za destruktivna klatna će to biti noćna mora.

Kao drugo, ako vas zadesi nevolja u kojoj je neprirodno da se radujete, možete se ugledati na cara Solomona. On je na ruci nosio prsten koji je imao natpis sa unutrašnje strane tako da niko nije mogao da ga vidi. Kada se suočavao s nevoljom ili teško rešivim

problemom, okretao je prsten i čitao sledeće reči: „I ovo će proći“.

Naviku da ispoljava nezadovoljstvo, čovečanstvo je dobilo pod uticajem destruktivnih klatana koja se hrane negativnom energijom. S novom navikom ćete generisati pozitivnu energiju koja će vas moćnom strujom usmeriti ka pozitivnim linijama života.

Pretpostavimo da ste oduševljeni perspektivama i počeli ste da praktikujete tehniku zamenjivanja. Moram napomenuti da ćete uskoro primetiti kako vam je prak-sa sve neredovnija i da povremeno jednostavno zaboravljate na to da ste želeli da promenite naviku. To je neminovno, budući da je navika duboko ukorenjena. Čim pokažete slabost, klatno će pronaći razlog da vas uznemiri i vi nećete ni primetiti kako ga hranite svojom energijom. Ne očajavajte! Ako vam je volja jaka, postići ćete cilj i destruktivna klatna će vas na kraju ostaviti na miru. Samo je potrebno da što češće podsećate sebe na svoju nameru.

Svi smo mi gosti na ovoj planeti. Niko nema pravo da osuđuje ono što nije sam stvorio. Ovu tvrdnju treba primeniti kada je reč o odnosu prema klatnima. Kao što smo već rekli, ako se budete suprotstavili destruktivnom klatnu koje izaziva vaše nezadovoljstvo, naškodićete samo sebi. Ne treba biti poslušna ovčica, ali ni ulaziti u direktnu konfrontaciju sa svetom oko sebe. Ako klatno nastupa lično protiv vas, možete da primenite me-tod uništenja ili gašenja. Kad pokušava da vas uvuče u bitku s drugim klatnom, pokušajte da budete svesni da li vam je to potrebno.

Još jednom ćemo se vratiti na primer slike koja vam se nije dopala na izložbi u galeriji. Osećajte se kao kod kuće, ali ne zaboravite da ste u gostima. Niko nema pravo da osuđuje, ali svako ima slobodu izbora. Klatnu odgovara kad aktivno ispoljavate svoje nezadovoljstvo. A vama odgovara da jednostavno odete i izaberete drugu kompoziciju. Pretpostavljam da ćete se upitati: a šta ako nemam gde da odem? Takvu zabludu su vam sugerisala klatna. Ova knjiga je posvećena upravo tome kako da se izbavite od tog lažnog ograničenja.

Odnosi zavisnosti

Idealizacija sveta je obrnuta strana nezadovoljstva. Pogled na stvari tada poprima ružičaste nijanse i mnogo toga se čini boljim nego što zapravo jeste. Kao što znate, kad nam se čini da negde nešto postoji, a zapravo ne postoji, pojavljuje se višak potencijala.

Idealizovati znači preceniti, uzdići na pijedestal, klanjati se, stvarati idola. Ljubav koja rađa ovaj svet i upravlja njime razlikuje se od idealizacije po tome što je bestrasna, ma kako to paradoksalno zvučalo. Bezuslovna ljubav je osećanje bez prava na posedovanje, ushićenost lišena poklonjenja. Drugim rečima, ona ne stvara odnos zavisnosti između onog koji voli i objekta njegove ljubavi. Ova jednostavna formula će vam pomoći da definišete gde se završavaju osećanja, a počinje idealizacija.

Zamislite kako šetate duž planinske udoline koja je prekrivena zelenilom i cvećem. Uživate u tom čudesnom pejzažu, udišete miris živog vazduha, a duša vam je ispunjena srećom i spokojstvom. To je ljubav.

Zatim počinjete da berete cveće: kidate ga, gnječite rukama, ne razmišljajući o tome da je ono živo. Cveće polako umire. Zatim razmišljate o tome da se od cveća mogu praviti parfemi i kozmetički preparati, kao i da se može sveže prodavati. To je idealizacija, jer se u svakom slučaju stvara odnos zavisnosti između vas i objekta vaše dotadašnje ljubavi – cveća. Od te ljubavi, koja je postojala u trenutku kada ste se jednostavno naslađivali posmatranjem doline prepune cveća, nije ostalo ni traga. Osećate li razliku?

Dakle, ljubav generiše pozitivnu energiju koja vas preusmerava na odgovarajuću liniju života, dok idealizacija stvara višak potencijala koji proizvodi sile ravnoteže što se trude da ga uklone. Delovanje sila ravnoteže je u svakom konkretnom slučaju različito, ali je njihov rezultat isti. U opštim crtama se on može okarakterisati kao „demistifikacija“. Ona se događa uvek i, u zavisnosti od predmeta i stepena idealizacije, rezultat njenog delovanja će biti jači ili slabiji, ali svakako negativan. Tako će biti uspostavljena ravnoteža.

Ako ljubav pređe u odnos zavisnosti, neminovno će proizvesti suvišni potencijal. Želja da imate ono što nemate dovodi do energetskog „pada pritiska“. Odnosi zavisnosti određeni su postavljanjem uslova poput „ako ti budeš tako – onda ću ja...“ Primera ima

koliko god želite. „Ako me voliš, odbacićeš sve i poći ćeš sa mnom na kraj sveta. Ako me ne oženiš (ne udaš za mene), znači da me ne voliš. Ako me budeš hvalio, onda ću se družiti s tobom. Ako mi ne daš svoju lopaticu, oteraću te s peska“. I tako dalje.

Ravnoteža se narušava i ako se jedno upoređuje s drugim ili mu se suprotstavlja. „Mi smo ovakvi, a oni su takvi“. Uzmi-mo za primer nacionalnu gordost: u poređenju s kojim narodima? Osećaj manje vrednosti, ali u odnosu na koga? Ako postoji suprotstavljanje, sile ravnoteže će se sigurno aktivirati da bi odstranile potencijal, kako pozitivan tako i negativan. Budući da potencijal stvarate vi, delovanje sila će biti upereno pre svega protiv vas. Delovanje je usmereno ka „razdvajanju“ subjekata protivrečja, ili ka sjedinjenju – ka obostranoj saglasnosti ili sukobu.

Svi konflikti se zasnivaju na poređenju i suprotstavljanju. U početku se pojavljuje osnovna tvrdnja: „Oni nisu kao mi“. Dalje se razvija tvrdnja: „Oni imaju više od nas – treba im to oduzeti“, „Oni imaju manje od nas – treba da im damo“, „Oni su gori od nas – treba ih promeniti“, „Oni su bolji od nas – potrebno je da se borimo sa sobom“. „Oni ne rade kao mi – s tim nešto treba preduzeti“. Sva ta poređenja u različitim varijantama na ovaj ili onaj način vode ka konfliktu – počev od osećaja lične duševne nelagodnosti, a završavajući s ratovima i revolucijama. Sile ravnoteže nastoje da uklone nastalu opoziciju pomoću primirja ili sukoba. Ali budući da je u tim situacijama uvek moguće okoristiti se energijom, klatna najčešće dovode situaciju do sukoba.

A sada ćemo razmotriti primere idealizacije i njihove posledice.

Idealizacija i precenjivanje

Precenjivanje je kad čoveku dodeljujemo kvalitete koje on zapravo ne poseduje. Na mentalnom nivou se to ispoljava u obliku iluzija, naizgled bezazlenih. Ali na energetskom nivou se pojavljuje višak potencijala. On nastaje svuda gde postoji pad kvantiteta ili kvaliteta. Precenjivanje je mentalno modelovanje i koncentracija određenih osobina tamo gde ih zapravo nema. Ovde postoje dve varijante. Prva varijanta je kad je mes-to popunjeno, odnosno kad postoji konkretni pojedinac kome pripisuju karakteristike koje mu nisu svojstvene. Da bi se otklonila nastala nehomogenost, sile ravnoteže moraju da načine protivtežu.

Na primer, mladić koji je romantičan i sanjar svoju ljubljenu zamišlja kao „anđela čiste lepote”. Međutim, u stvarnosti se ispostavlja da je ona potpuno prizemna osoba koja voli zabavu i uopšte nije sklona da deli snove sa zaljubljenim mladićem. U svakom drugom slučaju, kad čovek stvara idola i uzdiže ga na pijedestal, pre ili kasnije dolazi do demistifikacije.

U vezi s tim, izvanredna je priča Karla Maja, autora poznatih romana o Divljem zapadu i kreatora junaka kao što su Old Šeterhend, Vinetu i drugi.

Sve romane Maj je pisao u prvom licu jednine tako da se stvarao utisak kako je on realno učestvovao u svim događajima i bio uistinu izuzetna osoba vredna divljenja.

Dela Karla Maja su bila toliko živopisna da se formira potpuna iluzija kako je mogao da ih napiše samo realni učesnik događaja. Čitati njegove knjige je kao gledati film. Takođe, radnja je toliko uzbudljiva da su Karla Maja prozvali „nemački Dima“.

Mnogobrojni poklonici Karla Maja bili su apsolutno sigurni u to da je on poznati zapadnjak – Old Šeterhend, kako se i predstavljao u svojim knjigama. Drugačije mišljenje čitaoci nisu mogli ni da zamisle. Jer, oni su pronašli objekat ushićenja i oponašanja, a kad idol živi u blizini, to pobuđuje još veće interesovanje. Kakvo je samo bilo njihovo iznenađenje kad se obelodanilo da Karl Maj nikad nije bio u Americi, a da je neka dela napisao u zatvoru. Mit se srušio i poklonici su se pretvorili u mrzitelje. Ko je kriv za to? Oni su sami stvorili idola i uspostavili odnos zavisnosti: „Ti si naš junak pod uslovom da je sve

to istina“.

U drugoj varijanti, kada umesto veštački nastalih iluzornih osobina, uopšte ne postoji nikakav objekat, pojavljuju se ružičasta maštanja i kule u vazduhu. Sanjar lebdi u oblacima, pokušavajući da se sakrije od ružne stvarnosti. Na taj način on stvara višak potencijala. U tom slučaju će sile ravnoteže, da bi srušile kule u vazduhu, takvog sanjara stalno suočavati sa surovom stvarnošću. Čak ako mu i uspe da u svoju ideju uvuče masu ljudi i stvori klatno, utopija je svejedno osuđena na propast jer se višak potencijala pojavio na praznom mestu i sile ravnoteže će pre ili kasnije zaustaviti klatno.

Evo još jednog primera kad predmet precenjivanja postoji samo kao ideal. Recimo, žena u svojoj mašti slika portret idealnog muža. Što je čvršće uverena da on treba da bude baš takav, time energičnije proizvodi višak potencijala. On može da se ugasi samo pomoću subjekta koji ima potpuno suprotne osobine. Zatim joj preostaje samo da se čudi: „Pa gde su mi bile oči?“ I obrnuto: ako žena prezire pijanstvo i grubost, ona bukvalno upada u zamku i pronalazi alkoholičara ili grubijana. Čovek dobija ono što nikako ne prihvata jer odašilje mentalnu energiju na frekvenciji svojih odbojnosti, a uz to još proizvodi višak potencijala. Život često spaja sasvim različite ljude za koje bi se moglo reći da uopšte ne odgovaraju jedni drugima. Na taj način sile ravnoteže, spajajući ljude suprotnih potencijala, nastoje da ih suzbiju.

Naročito snažno delovanje tih sila se manifestuje kod dece jer su ona energetski osetljivija od odraslih, pri čemu su i neposrednija. Ako preterano hvalite dete, ono će odmah početi da se ponaša hirovito iz čiste zlovolje. A ukoliko padnete pred njim na kolena, preziraće vas, ili vas, u najmanju ruku, uopšte neće poštovati. Ukoliko svim silama nastojite da od njega naćinite lepo vaspitano dete, ono će se najverovatnije spetljati s nekim lošim društvom na ulici. Ako pokušate da napravite čudo od deteta, ono će izgubiti svako interesovanje za ućenje. I što više na njega budete svaljivali raznorazne sekcije i škole, veća je verovatnoća da će ono izrasti u bezizražajnu lićnost.

Najbolji princip vaspitanja i odnosa prema deci (i ne samo prema deci), pri čemu ne nastaje suvišni potencijal, jeste da se prema njima odnosite kao prema gostima, odnosno da im poklanjate pažnju, uvaćavate njihovu slobodu izbora a da pritom ne dopućtate da vam se penju na glavu. Odnos treba da se gradi u skladu sa istom analogijom, da niste ništa drugo

sem gost u ovom svetu. Ako prihvatate pravila igre i ne idete u krajnosti, biće vam dozvoljeno da izaberete sve ono što postoji na svetu.

Pozitivan odnos prema drugima, kao i negativan, takođe je zastupljen. U ovom slučaju se primećuje određena ravnoteža. Postoji mržnja i postoji ljubav. Uravnotežen dobar odnos ne izaziva suvišni potencijal. On se pojavljuje kad dolazi do primetnog odstupanja ocene u odnosu na njenu nominalnu vrednost. Bezuslovna ljubav može da se smatra nultim podeokom na toj skali. Kao što znate, prilikom takve ljubavi se ne pojavljuje odnos zavisnosti i ona ne proizvodi suvišni potencijal. Ali takva ljubav se retko nalazi u čistom obliku. Uglavnom se čistoj ljubavi dodaju primese prava na posedovanje, zavisnosti i precenjivanja. Teško je odreći se prava na posedovanje – posedovati objekat ljubavi sasvim je prirodno i, generalno rečeno, normalno sve dok ne pređe u dve krajnosti.

Prva krajnost je želja da posedujemo objekat ljubavi koji nam uopšte ne pripada, a mi čak i ne slutimo da imamo tu želju (naravno, jasno vam je da imam u vidu ne samo fizički aspekt posedovanja). To je klasični slučaj neuzvraćene ljubavi. Neuzvraćena ljubav uvek donosi veliku patnju. Međutim, ovde mehanizam nije tako jednostavan kao što se možda čini. Setimo se ponovo primera s cvećem. Volite da šetate među cvećem, da uživajte u njemu i verovatno se nikada niste zapitali da li ono voli vas. Pokušajte da pogodite šta cveće misli o vama. Pojavljuju se različite loše pretpostavke, poput straha, bojazni, mržnje, ravnodušnosti. Zašto bi ono moralo da vas voli? Ili – gorite od želje da ga uzmete u ruke, a to nije moguće budući da ono raste u nečijoj bašti ili se prodaje po visokoj ceni. Sve to više nije ljubav, već odnos zavisnosti i negativne emocije se neprimetno uvlače u vas.

Dakle, na jednom mestu se nalazi objekat vaše ljubavi, a na drugom se nalazite vi koji želite da ga posedujete, odnosno proizvodite energetske potencijal. Može se pretpostaviti da će taj potencijal privlačiti željeni predmet prema vama, slično vazдушnim masama koje se spuštaju iz visina ka oblastima niskog pritiska. Kad bi tako bilo! Silama ravnoteže je sasvim svejedno kako će se dostići ravnoteža jer mogu da izaberu drugi put i da objekat vaše ljubavi udalje, a vas da neutrališu, odnosno da vam slome srce. Uz sve to, pri najmanjim neuspesima, bićete skloni da sve više dramatičujete situaciju (on/ona me ne voli!), i zato vas takve misli preusmeravaju na liniju života gde je do uzajamne ljubavi još prilično daleko.

Što je veća želja za posedovanjem ili obostranom ljubavlju, jače je delovanje sila

ravnoteže. Naravno, ako izaberu pravac koji će vas zbližiti s voljenom osobom, tada će se priča završiti sa srećnim krajem. Smer delovanja sila ravnoteže može da se odredi već na samom početku ljubavi: ako vam treba da dostignete uzajamnu ljubav ne da mira i od samog početka nešto ne ide kako treba, znači da je potrebno smesta promeniti taktiku. Potrebno je da volite – ali ne očekujući nagradu. Tada nestabilne oscilacije sila ravnoteže možete da privučete i naterate ih da rade za vas. U protivnom će vam se situacija poput lavine oteti kontroli i nećete biti u mogućnosti da bilo šta promenite.

Iz toga se može izvesti samo jedan zaključak: ako želite da postignete uzajamnu ljubav, potrebno je da jednostavno volite, a ne da se trudite da budete voljeni. U tom slučaju, kao prvo: neće nastajati suvišni potencijal, što znači da će biti 50% verovatnoće da sile ravnoteže deluju protiv vas. Kao drugo, ako ne budete zapinjali da iskamčite uzajamna osećanja, neće se pojaviti ni nekontrolisane dramatične misli o neuzvraćenoj ljubavi i vaše zračenje vas neće odvlačiti na odgovarajuće linije ži-vota. Naprotiv, ako volite, bez prava na posedovanje, parametri zračenja odgovaraju linijama života u kojima postoji uzajamnost. Jer pri uzajamnoj ljubavi ne postoji odnos zavisnosti. Ukoliko ste je već ostvarili, nema razloga da brinete o pravu na posedovanje. Zamislite kako vam se povećavaju šanse samo zato što ste se odrekli prava na posedovanje! Takođe, безусловna ljubav je velika retkost i samo ta činjenica izaziva veliki interes i simpatiju. Zar vam neće biti prijatno ako vas neko bude voleo samo tako, bez ikakvih pretendovanja?

Druga krajnost je pravo na posedovanje, a to je, naravno, ljubomora. U tom slučaju sile ravnoteže takođe imaju dve varijante delovanja. Ako vam objekat ljubavi već pripada, tada je prva varijanta da ćete se još više zbližiti. Zapravo, nekim ljudima se čak u određenoj meri dopada ljubomora druge polovine. Međutim, druga varijanta delovanja sila ravnoteže svodi se na uništenje onoga što je izazvalo ljubomoru, odnosno same ljubavi. Pritom, što je jača ljubomora, dublja je raka za ljubav. To je isto kao i sa uživanja u mirisu živog cveća preći na parfeme koji su napravljeni od njih.

Sve navedeno podjednako se odnosi kako na muškarce tako i na žene. Ali, tu još nije kraj. Na ovo pitanje ćemo se još vratiti kad budemo proučavali druge koncepcije Transurfinga. Dakle, sve je jednostavno, a istovremeno i komplikovano. Komplikovano je zato što zaljubljena osoba gubi sposobnost da zdravo rasuđuje i ovi saveti će najverovatnije

biti uzaludni. Ali neću se uzrujavati zbog toga budući da se odričem prava na vašu zahvalnost.

Prezir i sujeta

Još jedno veliko narušenje ravnoteže je osuđivanje drugih ljudi, a naročito preziranje. Na energetskom planu ne postoje dobri ili loši ljudi. Postoje samo oni koji se potčinjavaju zakonima prirode i oni koji unose nered u postojeći „status quo“. Poslednji se uvek na kraju podvrgavaju delovanju sila koje nastoje da vrate narušenu ravnotežu.

Naravno, često se pojavljuju situacije kad čovek zaslužuje osudu. Da li baš vašu? Pitanje nije suvišno. Ako vam je neko naškodilo, on je time narušio pre svega ravnotežu i vi niste više izvor nezdravog potencijala, već oruđe sile koja nastoji da uspostavi ravnotežu. Tada će onaj koji narušava mir dobiti ono što zaslužuje ako mu kažete sve ono što mislite o njemu, a, takođe, i ako preduzmete određene korake u razumnim granicama. Ali ako vam predmet osude nije učinio ništa loše, znači da nemate zbog čega da ga krivite.

Pristupimo ovom pitanju strogo trgovački: složićete se da je potpuno besmisleno da osećate mržnju prema vuku koji je zaklao ovčicu kad taj prizor vidite na TV ekranu. Osećaj pravdnosti vas stalno tera na osudu različitih ljudi. Međutim, to brzo prelazi u naviku i mnogi se s godinama pretvaraju u profesionalne tužioce. U većini slučajeva nemate predstavu o tome šta je čoveka podstaklo da postupi baš tako. Možda biste na njegovom mestu postupili gore?

Dakle, kao posledicu takvog osuđivanja vi proizvodite višak potencijala oko sebe. A šta ćemo s tim? Jer, ispostavlja se da onoliko koliko je loš optuženi, toliko bi vi sami trebalo da budete dobri. Budući da su njemu izrasli rogovi i kopita, tada vi morate da budete anđeo. Ali, budući da vam krila još nisu izrasla, na scenu stupaju sile koje teže da povrate ravnotežu. Njihovi metodi će biti različiti i zavisice od svake konkretne situacije. Ali rezultat je, po svojoj suštini, jedan te isti: dobićete po nosu. U zavisnosti od jačine i forme osude taj udarac može da bude neprimetan ili tako silovit da ćete se naći na nekoj od najgorih linija života.

I sami možete da sastavite dugačak spisak oblika osuđivanja i njihovih posledica, ali u cilju pojašnjenja navešću vam nekoliko primera.

Nikada ne prezirite ljude bez obzira šta je u pitanju. To je najopasniji oblik osude,

budući da zbog delovanja sila ravnoteže možete da se nađete u ulozi onog koga prezirete. Za silu je to najdirektniji i najjednostavniji način uspostavljanja narušene harmonije. Prezirete siromahe i beskućnike? Međutim, možete da izgubite novac i kuću pa će ravnoteža biti uspostavljena. Prezirete ljude s telesnim manama? Ne brinite, i za vas će se pronaći neki nesrećni slučaj. Prezirete alkoholičare i narkomane? Lako se možete naći na njihovom mestu. Takvi se ne rađamo, već postajemo usled različitih životnih okolnosti. Zašto bi te životne okolnosti zaobišle baš vas?

Nikada ne okrivljujte svoje kolege sa posla. U najboljem slučaju ćete i sami počinuti iste greške, a u najgorem se može rasplamsati konflikt koji vam neće doneti ništa dobro. Možete da izgubite posao čak i ako ste apsolutno u pravu.

Ako osuđujete drugu osobu već i samo zbog toga što vam se ne dopada, na primer kako je obučena, naći ćete se na lestvici „dobar-loš“ i to za stepenik niže od nje jer odašiljete negativnu energiju.

Ako se čovek ponosi svojim uspesima ili je zaljubljen u sebe, u tome nema ničeg lošeg. Bezuslovna ljubav prema sebi je samodovoljna i zato ona nikome ne smeta. Ravnoteža biva poremećena samo u slučaju ako nasuprot povišene samoocene stoji prezriv odnos prema tuđim slabostima, nedostacima ili skromnim postignućima. Tada se ljubav prema sebi pretvara u samoljublje, gordost i sujetu. Posledica delovanja sila ravnoteže će opet biti udarac preko nosa.

Prezir i sujeta su ljudske mane. One nisu svojstvene životinjama. Njima rukovode određene namere i na taj način ispunjavaju volju savršene prirode. Divlja priroda je savršenija od razumnog čoveka. Vuk, kao i svaki grabljivac, ne oseća mržnju niti prezir prema svom plenu. (Pokušajte da osetite mržnju i pre-zir prema šnicli). Međutim, ljudi grade međusobne odnose na neprekidnim i suvišnim potencijalima. Veličina životinja i biljaka je u tome što ga one nisu svesne. Svest je čoveku pružila ne samo unosne prednosti, već i štetno smeće u obliku sujete, prezira, kompleksa krivice i osećaja niže vrednosti.

Osećaj nadmoći i inferiornosti

Osećaji nadmoći ili inferiornosti predstavljaju zavisnost u čistom obliku. Vaše osobine se upoređuju sa osobinama drugih i zato neizbežno dolazi do viška potencijala. Na energetskom planu nije bitno da li ispoljavate svoju nadmoć ili krišom čestitate sebi kad se upoređujete s drugima. Nije potrebno da dokazujemo kako ispoljavanje lične nadmoći neće doneti ništa drugo sem neprijateljstva okoline. Upoređujući sebe s drugima čovek na veštački način teži da potvrdi sebe na tuđ račun. Takvo nastojanje uvek proizvodi potencijal, čak i ako je u pitanju sa-mo senka oholosti, očigledno neispoljena. Dejstvo sila ravnoteže će se u tom slučaju uvek manifestovati kao udarac preko nosa.

Jasno je da, upoređujući sebe sa okolinom, čovek pokušava da dokaže svoju važnost. Ali samopotvrđivanje na račun poređenja je iluzorno. Slično tome, muva pokušava da prođe kroz staklo iako je pored nje otvoren prozor. Kada čovek nastoji da obznani svetu svoju važnost, troši se energija na podražavanje veštački nastalog suvišnog potencijala. Naprotiv, samousavršavanje razvija stvarne vrednosti i zato se energija ne troši u prazno niti nastaje štetni potencijal.

Može vam se učiniti da je energija koju trošimo na upoređivanje beznačajna. Međutim, te suvišne energije ima u dovoljnoj meri da održi prilično jak potencijal. Ovde glavnu ulogu ima namera da se energija usmeri u jednu ili drugu stranu. Ako je čovekov cilj da zadobije dostojanstvo, ta namera će ga pogurati napred. Ali ako mu je cilj da svetu pokaže svoje simbole moći, on će skliznuti na zemlju, proizvodeći nehomogenost u energetskom polju. Svet će biti „prodrman“ bljeskom tih simbola i aktiviraće se sile ravnoteže. Pred njima nije velika dilema: oživeće izbledele boje sveta ili će stišati sjaj neprikladne zvezde. Prva opcija je, naravno, preteška. Preostaje im samo druga. Sile ravnoteže poseduju mnoštvo načina da to učine. One i ne moraju da ambicioznu osobu liše simbola moći. Biće dovoljno da joj prirede bilo kakvu nevolju ili neugodnost kako bi joj smanjili aroganciju.

Često različite neprijatnosti, probleme i prepreke doživljavamo kao urođene odlike ovog sveta. Niko se ne čudi zašto su sve one, počev od najsitnijih, a završavajući s krupnim,

stalni čovekovi saputnici tokom života. Svi su se pomirili s tim da je svet takav. Međutim, neprijatnost je anomalija, a ne normalna pojava. Gde ona nastaje i zašto se događa baš vama, često se teško može odrediti logičkim putem. Većinu neugodnosti je, na ovaj ili onaj način, izazvalo delovanje sila ravnoteže nakon što je uklonjen suvišni potencijal koje ste proizveli vi ili ljudi iz vaše okoline. Vi niste svesni da stvarate suvišne potencijale, a zatim prihvatate neprijatnosti kao neizbežno zlo i ne shvatate ga kao delovanje sila ravnoteže.

Od većeg broja neprijatnosti možete da se spasite ako oslobodite sebe titanskih napora usmerenih na podršku suvišnih potencijala. Titanska energija se ne troši samo u prazno, već i usmerava sile ravnoteže tako da rezultat na kraju bude suprotan vašim namerama. Na taj način je potrebno da prestanete da udarate u staklo kao muva već da nameru preusmerite na razvoj vrlina, ne brinući o svojoj poziciji na skali nadmoći. Skinuvši s pleća teret brige po pitanju uvećanja sopstvene važnosti, spasićete se od delovanja sila ravnoteže. Problema će biti ma-nje, a nakon toga će se pojaviti veća sigurnost u sopstvene snage.

S druge strane, potrebno je da što dalje od sebe odagnate i najmanje misli kako ste sposobni da kontrolišete svet oko sebe. Bez obzira na položaj koji zauzimate na društvenoj lestvici, s takvim stavom ćete zasigurno postati gubitnik. Pokušaj da se promeni svet narušava ravnotežu. Aktivno uplitanje u ustrojstvo sveta u ovoj ili onoj meri zadire u interese velikog broja ljudi. Transurfing vam omogućava da izaberete svoju sudbinu, a da pritom ne narušite ničije interese. To je mnogo efikasnije nego da delujete tako što ćete savlađivati prepreke. Sudbina je zaista u vašim rukama, ali samo u tom smislu što vam je dato pravo da je izaberete, ali ne i da je promenite. Delujući s pozicije tvorca sudbine u bukvalnom smislu, mnogi ljudi su pretrpeli poraz. U Transurfingu nema mesta za borbu i zato sa olakšanjem možete da „zakopate ratnu sekiru“.

S druge strane, odricanje od nadmoći nema ništa zajedničko sa samoponižavanjem. Umanjenje ličnih vrednosti je zapravo nadmoć sa suprotnim znakom polariteta. Na energetskom nivou znak nije ni od kakve važnosti. Obim potencijala koji se pojavljuje direktno je proporcionalan značaju povećane ocene. Suočivši se sa osećajem važnosti, sile ravnoteže pokušavaju da ga zbace sa pijedestala. U slučaju kompleksa inferiornosti, one teraju čoveka da se svojski trudi kako bi na veštački način podigao unižene vrline. Sile

ravnoteže obično deluju direktno u „čelo“, ne brinući za finese ljudskih odnosa. Zbog toga se čovek ponaša neprirodno i na taj način ističe ono što pokušava da sakrije.

Na primer, tinejdžeri se ponašaju drsko i time nadoknađuju nedostatak samopouzdanja. Stidljivi mogu da se ponašaju razuzdano kako bi prikrili svoju stidljivost. Ljudi sa niskim samo-poštovanjem, želeći da pokažu svoje najbolje strane, mogu da se ponašaju sputano ili izveštačeno. I tako dalje. U svakom slučaju, borba sa kompleksom donosi neprijatnije posledice nego što je on sam.

Kao što shvatate, svi ti pokušaji su uzaludni. Boriti se s kompleksom niže vrednosti je beskorisno. Jedini način da se izbegnu njegove posledice je da se ukloni sam kompleks. Ali prilično je teško spasiti se od njega. Uveravati se kako je kod vas sve savršeno, takođe je beskorisno. Nećete uspeti da obma-nete sebe. Ovde nam može pomoći tehnika slajdova s kojom ćemo se upoznati kasnije.

Na ovoj etapi će biti dovoljno da pojasnimo kako zabrinutost zbog sopstvenih nedostataka, u poređenju s vrlinama, deluje isto kao i potreba da pokažemo svoju komparativnu prednost. Rezultat će biti suprotan nameri. Nemojte zamišljati da svi u okruženju vašim nedostacima pridaju isti značaj kao i vi sami. U suštini je svako zaokupljen samo svojom personom i zato možete mirno da zbacite sa sebe titansko breme. Višak potencijala će nestati, sile ravnoteže će prestati da vam pogoršavaju položaj, a oslobođena energija će biti usmerena na razvoj vrlina.

Reč je o tome da se ne treba boriti protiv svojih mana niti ih pokušavati sakriti, već ih treba nadomestiti drugim kvalitetima. Nedostatak lepote se može nadomestiti šarmom. Postoje ljudi s prilično neprivlačnom spoljašnjošću, ali kad progovore, njihov sagovornik biva potpuno očaran. Fizički nedostaci kompenzuju se samouverenošću. Koliko je velikih istorijskih ličnosti imalo neuglednu spoljašnjost! Nesposobnost da neusiljeno komunicirate možete zameniti veštinom slušanja. Postoji uzrečica: „Svi lažu, ali to ništa ne menja jer niko nikoga i ne sluša“. Vaša krasnorečivost može da zainteresuje ljude, ali na poslednjem mestu. Svi, baš kao i vi, zaokupljeni su isključivo sobom, svojim problemima, pa je zato dobar slušalac, kome se može sve saopštiti – pravi dobitak. Sramežljivim ljudima možemo posavetovati jedno: čuvajte tu svoju osobinu kao dragocenost. Verujte, sramežljivost nosi skriveni šarm. Kada odustanete od borbe sa svojom sramežljivošću, ona će prestati da

izgleda čudno i vi ćete primetiti da ljudi prema vama osećaju simpatiju.

Evo još jednog primera kompenzacije. Umišljena potreba da se bude „kul“ vrlo često podstiče ljude da oponašaju druge kako bi dobili epitet „kul“. Bezumno kopiranje tuđeg scenarija neće proizvesti ništa drugo sem parodije. Svako ima svoj scenario. Dovoljno je da izaberete svoj moto i da živite u skladu s njim. Imitirati druge u dostizanju „kul“ statusa znači koristiti metod muve koja udara u staklo. Na primer, u grupi tinejdžera vođa postaje onaj koji živi u skladu sa svojim motom. Zato je i postao vođa, jer nema obavezu da se konsultuje s drugima oko toga kako da postupa. On nema potrebe da ikoga oponaša, da se nekome dodvorava niti pokušava da nešto dokazuje. Na taj način je oslobođen suvišnih potencijala i stiče zasluženu nadmoć. Lideri u bilo kojim grupama postaju ličnosti koje žive u skladu sa svojim motom. Ako se čovek oslobodio tereta suvišnih potencijala, tada nema šta da brani – na unutrašnjem pla-nu je slobodan, samodovoljan i poseduje više energije. Te prednosti u poređenju sa ostalim članovima grupe ga i čine vođom.

Da li vidite gde je otvoren prozor? Možda mislite: „Sve se to ne odnosi na mene, ja od toga ne bolujem“? Ne pokušavajte da se obmanjete. Svaki čovek je u većoj ili manjoj meri sklon stvaranju viška potencijala oko svoje persone. Ali, generalno, ako se budete pridržavali principa Transurfinga, kompleks inferiornosti ili nadmoći će jednostavno nestati iz vašeg života.

Želja „imati i nemati“

„Ako budeš mnogo želeo, malo ćeš dobiti“. Ovo dečje zadirivanje ima nekog osnova. Samo što bih ga preformulisao u „Što više želiš, manje ćeš dobiti“. Kad nešto previše jako želite da dobijete, tako da ste spremni da sve stavite na kartu, tada proizvodite ogroman višak potencijala i narušavate ravnotežu. Sile ravnoteže će vas odbaciti na linije života gde željeni objekat neće biti ni na vidiku.

Ako zamislimo čoveka koji je obuzet željom, na energetskom nivou će to izgledati otprilike ovako: divlja svinja pokušava da uhvati plavu pticu. Želi da je se dočepa i pritom se oblizuje, grokće i rije zemlju od nestrpljenja. Naravno, ptica će odleteti. Ako lovac šeta u blizini plave ptice sa bezizražajnim izrazom lica, tada on ima velike šanse da je uhvati za rep.

Mogu se izdvojiti tri vrste želja. Prva je: kad jaka želja prelazi u čvrstu nameru da nešto posedujete i vi delujete u tom prav-cu. Tada vam se želja ispunjava. Potencijal želje se pritom razuđuje, zato što energija odlazi na delovanje. Druga vrsta je pasivna, očajnička želja koja predstavlja višak potencijala u čistom obliku. Ona visi u energetskom polju i u najboljem slučaju beskorisno troši energiju patnika, a u najgorem – privlači različite vrste neprijatnosti.

Najpodmuklija je treća vrsta, kad jaka želja prelazi u zavisnost od predmeta želje. Osećaj prevelike važnosti automatski stvara odnos zavisnosti koji proizvodi ogroman višak potencijala, koji izaziva isto tako snažno protivdelovanje sila ravnoteže. Pritom obično nastaju otprilike ovakve smernice: „Ako to postignem, moj život će biti mnogo bolji; ako to ne dobijem, moj život gubi svaki smisao“. „Ako to budem uradio, sebi i svima ću pokazati koliko vredim; ako to ne uradim, ništa ne vredim“. „Ako uspem, biće sjajno; ako ne uspem, biće jako loše“. I tako dalje u različitim varijacijama.

Uključujući se u odnos zavisnosti od predmeta želja, upadate u olujni vrtlog gde ćete jednostavno ostati bez snage boreći se za ono što želite. Na kraju nećete ništa postići i odustaćete od svoje želje. Ravnoteža je uspostavljena, a silama ravnoteže je apsolutno svejedno šta ste zbog toga pretrpeli. To je proizašlo iz vaše silovite potrebe da se želja

ispuni. Želja se našla na jednom tasu vage, a sve ostalo na drugom.

Do realizacije vodi samo prva vrsta želje, kada se ona pretvara u čistu nameru, oslobođenu suvišnih potencijala. Svi smo navikli na to da je potrebno za sve platiti, kao i da se ništa ne poklanja. U suštini, mi plaćamo samo za suvišne potencijale koje sami stvaramo. U prostranstvu varijanti sve je besplatno. Kad se već služimo takvim terminima, kazaćemo da će, kao način otplate za ispunjenje želja, biti odsustvo osećaja važnosti i odnosa zavisnosti. Da biste se preusmerili na liniju života gde se željeno pretvara u stvarnost, dovoljna je samo energija čiste namere. O namerama ćemo govoriti kasnije. Sad ćemo naglasiti da je čista namera – jedinstvo želja i postupanja plus odsustvo osećaja važnosti. Na primer, namera da se ode u kiosk po novine je čista.

Što se više precenjuju događaji, time je neuspeh verovatniji. Ako pridajete jako veliki značaj onome što imate i veoma se ponosite time, tada će vam najverovatnije sile ravnoteže to oduzeti. Ako je ono što želite da dobijete takođe od velikog značaja, ne nadajte se da ćete to dobiti. Neophodno je umanjiti prag značaja, važnosti.

Na primer, poludeli ste za vašim novim automobilom: duvate čestice prašine s njega, čuvate ga, glancate, plašite se da ga ne ogrebete, generalno – mazite ga i pazite. To proizvodi višak potencijala jer ste autu dodelili tako veliku važnost, dok je njegova važnost na energetskom planu ravna nuli. Nažalost, rezultat će biti takav da će sile ravnoteže pronaći glupana koji će ga oštetiti. Ili ćete ga sami, budući da ste previše oprezni, negde zagrebat. Samo ukoliko prestanete da idealizujete svoj auto i počnete da se prema nje-mu odnosite normalno, opasnost će se naglo smanjiti. Odnositi se normalno – uopšte ne znači biti nemaran. Možete savršeno da se brinete o svom automobilu ne stvarajući od njega idola.

Postoji i drugi aspekt silovite želje da se nešto dobije. Uvreženo je mišljenje da ako nešto jako želimo, onda će se to i ostva-riti. Reklo bi se da možemo pretpostaviti da će vas jaka želja odvesti na onu liniju života gde će vam se želja ispuniti. Ali to nije tako. Ako je vaša želja prešla u zavisnost, u neku vrstu psihoze, histeričnu težnju da postignete cilj po svaku cenu, znači da u duši ne verujete u njeno ispunjenje, a samim tim emitujete zračenje s „velikim smetnjama“. Ako nemate veru, trudite se svim silama da ubedite sebe, čime još više pumpate potencijal. Postoji opasnost da na „posao veka“ potro-šite ceo svoj život. Jedino što možete da učinite jeste da smanjite važnost cilja. Da prema njemu idete kao što

idete u kiosk po novine.

Neodoljiva želja da nešto izbegnete logički je produžetak nezadovoljstva svetom ili sobom. Što je veća potreba, time je jači suvišni potencijal. Što više izbegavate nešto, veća je verovatnoća sudara. Silama ravnoteže sasvim je svejedno kako će biti postignut balans. A može biti postignut na dva načina: udaljite se od sudara, ili će se sudariti. Bolje je svesno se udaljiti od neprijatnosti kako ne bi nastao potencijal. Ali to još nije sve. Kada mislite o onome što ne želite, odašiljete energiju na frekvenciji one linije gde će se to obavezno dogoditi. Uvek ćete dobiti ono što zapravo ne želite.

Događa se bukvalno sledeće: čovek se nalazi na svečanom prijemu u ambasadi i oko njega je sve uglađeno, uljudno i uravnoteženo. Odjednom on počinje divlje da mlatara rukama, udara nogama, očajnički vrišti da ne želi i zahteva da ga odmah odvedu s tog mesta. Naravno, pojavljuje se obezbeđenje, čudaka hvataju pod ruku, on se otima i urla, ali ga brzo izvode napolje. Ovo je preuveličana slika stvarnosti, ali na energetskom nivou sve se dešava intenzitetom takve sile.

Pogledajmo još jedan primer. Recimo da vas usred noći bude glasni susedi. Želite da spavate jer ujutro morate na posao, a kod njih je veselje u punom jeku. Što više budete želeli da se utišaju, veća je verovatnoća da će to duže trajati. Što se više budete ljutili, zabava će biti veselija. Ako ih zamrzite u dovoljnoj meri, može se garantovati da će takvih noći biti sve češće. Za rešenje ovog problema možemo da upotrebimo metod uništenja ili gašenja klatna. Gašenje će se desiti ako se prema situaciji postavite ironično. A možete i da je potpuno ignorišete, ne pokazujući nikakve emocije i interesovanja. Tada će doći do uništenja, pri čemu se neće pojaviti ni potencijal. Neka vam spokojstvo donese svest o tome kako imate mogućnost izbora i da znate kako da ga koristite. Uskoro će vam se susedi umiriti. Tako to funkcioniše. Možete da proverite.

Sada možete da analizirate čemu ste sami povećali značaj i kakve probleme ste time dobili. Ako stvari stoje loše, pljunite na značaj, oteresite sa sebe osećaj zavisnosti i konstantno odašiljite pozitivnu energiju. To što je trenutno gore, kasnije će biti bolje. Tako možete da procenjujete situaciju i ako smatrate da ste pretrpeli težak poraz. Radujte se! U ovom slučaju su sile ravnoteže na vašoj strani, jer je njihov zadatak da loše kompenzuju dobrim. Ne može uvek da bude loše, isto kao što ne može ni stalno da bude dobro. Niko ne

može ceo život da jaše na talasu sreće. Na energetskom nivou to izgleda otprilike ovako: napali su vas, izvredali, oduzeli su vam sve, a zatim su vas pretukli i dali vam pun džak novca. Što više štete pretrpíte, time će u džaku biti više novca.

Osećaj krivice

Osećaj krivice je višak potencijala u čistom obliku. Stvar je u tome što u prirodi ne postoje pojmovi kao što su dobro i loše. Dobra i loša dela su ekvivalentna za sile ravnoteže. Ravnoteža se uspostavlja u svim slučajevima kad se pojavi višak potencijala. Ako ste postupili loše i ako ste svesni toga, osetili ste krivicu („treba me kazniti“) i proizveli ste potencijal. Ako ste postupili dobro, postali ste toga svesni i osećate ponos („treba me nagraditi“) te ste takođe proizveli potencijal. Sile ravnoteže nemaju predstavu o tome šta treba da kažnjavaju ili nagrađuju. One samo otklanjaju nastale nejednakosti u energetskom polju.

Otplata za osećaj krivice uvek će biti kazna u ovom ili onom obliku. Ako tog osećaja nema, tada kazna možda i neće uslediti. Nažalost, osećaj gordosti zbog dobrog dela takođe će za sobom povući kaznu, a ne nagradu. Naime, silama ravnoteže je nužno da otklone suvišni potencijal gordosti, jer bi ga nagrada samo uvećala.

Izazvani osećaj krivice, odnosno ono koje vam spolja nameću „ispravni“ ljudi, proizvodi potencijal na kvadrat, budući da čoveka ionako peče savest, a na njega se još obrušava i gnev pravednika. Na kraju, neosnovan osećaj krivice, povezan sa urođenom sklonošću da se „bude za sve odgovoran“ proizvodi najveći višak potencijala. U tom slučaju uopšte ne treba osećati grižu savesti, jer je razlog krivice prosto umišljen. Kompleks krivice može zaista da pokvari život zato što je čovek stalno podvrgnut delovanju sila ravnoteže, odnosno raznoraznim kaznama za umišljene pogreške.

Eto zašto postoji poslovice: „Drskost je druga sreća“. Po pravilu, sile ravnoteže ne diraju ljude koje ne muči griža savesti. A mi tako želimo da Bog kazni zločince. Reklo bi se da pravednost treba da trijumfuje, a zlo da bude kažnjeno. Međutim, priroda ne zna za osećaj pravednosti, ma kako nam to izgledalo tužno. Naprotiv, na poštene ljude sa urođenim osećajem krivice stalno se obrušavaju nove nevolje, a nesavesni i cinični zlikovci često prođu bez kazne i postižu uspeh.

Osećaj krivice obavezno stvara scenario kazne, tako da toga niste ni svesni. U skladu s tim scenarijem, podsvest će vas dovesti do otplate. U najboljem slučaju ćete se

poseći, zadobiti lakše povrede, ili će vam se pojaviti neki problemi. U najgorem slučaju to može biti nesrećan slučaj s teškim posledicama. Eto šta donosi osećaj krivice. On nosi jedino samouništenje, u njemu nema ničeg korisnog i stvaralačkog. Ne treba da mučite sebe grižom savesti – to vam neće biti od pomoći. Bolje je da postupite tako da vas kasnije ne muči osećaj krivice. Kad već osetite krivicu, nema smisla da uzalud patite, od toga nikome neće biti bolje.

Biblijske zapovesti nisu moral u smislu bontona, već su preporuke kako treba da postupamo a da ne narušimo ravnotežu. To samo mi, s našim rudimentima dečje psihologije, zamišljamo zapovesti kao da nam majka kaže da ne budemo nevaljali, a ponekad nas pošalje i u ćošak. Naprotiv, niko nema nameru da kažnjava bezobrazne ljude. Narušavajući ravnotežu, oni sami sebi stvaraju probleme. Zapovesti samo upozoravaju na to.

Kao što smo već rekli, osećaj krivice je kao nit kojom klatna mogu da cimaju čoveka, a naročito manipulatori. Manipulatori su ljudi koji deluju u skladu s formulom: „Moraš da radiš ono što ti kažem zato što si kriv”, ili: „Ja sam bolji tebe, jer ti nisi u pravu“. Oni pokušavaju da svom „štićeniku“ nametnu osećaj krivice kako bi nad njim dobili vlast ili radi samopotvrđivanja. Spolja ti ljudi izgledaju potpuno „ispravno“. Oni su odavno odredili šta je dobro, a šta je loše. Uvek govore prave reči i zato su uvek u pravu. Svi njihovi postupci takođe su besprekorno ispravni.

Međutim, treba reći da nisu svi ispravni ljudi skloni manipulisanju. Odakle manipulatoru potreba da podučava i upravlja? To je uslovljeno time što ga u dubini duše stalno razdiru sumnje i nesigurnost. Tu unutrašnju borbu oni iskusno prikrivaju kako od ljudi iz okruženja tako i od sebe. Nedostatak unutrašnjeg oslonca koji je očigledan kod zaista ispravnih ljudi, tera manipulatora na samopotvrđivanje na račun drugih. Potreba da podučavaju i kontrolišu pojavljuje se iz želje da ojačaju svoje pozicije ponižavajući svog štićenika, pri čemu stvaraju odnose zavisnosti. Bilo bi dobro kad bi sile ravnoteže vratile manipulatorima ono što zaslužuju. Međutim, višak potencijala se javlja samo tamo gde postoji napetost, a pritom nema kretanja energije. U navedenom slučaju štićenik daje svoju energiju manipulatoru, pa zato i nema potencijala, dok za to vreme manipulator nekažnjeno deluje.

Čim je neko izrazio spremnost da prihvati na sebe osećaj krivice, manipulatori se

odmah kače i počinju da mu isisavaju energiju. Da ne bismo potpali pod njihov uticaj, potrebno je samo da se rešimo osećaja krivice. Ni pred kim niste u obavezi da se pravdate i nikome ništa niste dužni. Ako krivica zaista postoji, možete da pretrpите kaznu, ali ne i da ostanete krivi. Da li ste dužni nešto svojim bližnjima? Takođe niste. O njima se brinete iz uverenja, a ne zato što ste prinuđeni na to, zar ne? To je sasvim druga stvar. Odbacite naviku da se pravdate, ukoliko je posedujete. Manipulatori će tad shvatiti da nemaju za šta da se uhvate, pa će vas ostaviti na miru.

Uzgred, početni uzrok kompleksa inferiornosti je osećaj krivice. Ako u bilo čemu osećate da ste inferiorni, znači da se ta inferiornost određuje u poređenju s drugima. Pokreće se posledični proces gde vi sami nastupate kao svoj sudija. Ali samo vam se čini da ste sudija. Zapravo se događa nešto sasvim drugo. Inicijalno ste spremni da preuzmete krivicu na sebe – bez obzira na bilo šta. Jednostavno ste spremni da budete krivi. A čim je tako, saglasni ste da budete osuđeni i da snosite kaznu. Upoređujući se s drugima, dajete im pravo nadmoći nad vama. Zapazite da ste im sami dali to pravo, dozvolili ste drugima da smatraju kako su bolji od vas. Oni najverovatnije tako uopšte ne misle, ali vi ste sami tako odlučili i u ime drugih nastupate kao sopstveni sudija. Ispada da vam oni sude, jer ste se sami prepustili sudu.

Uzmite nazad svoje pravo da budete ono što jeste i ustanite sa optuženičke klupe. Niko neće smeti da vam sudi ako se sami ne osećate krivim. Samo dobrovoljno možete drugima dati privilegiju da budu vaše sudije. Možda će vam se učiniti da se bavim ispraznom demagogijom. Jer, ako postoje stvarni nedostaci, uvek će se pojaviti ljudi koji će to primetiti. Zaista će se pronaći. Ali samo u slučaju ako budu osetili da ste vi spremni da preuzmete na sebe krivicu za svoje nedostatke. Ako bar za trenutak spoznate da ste krivi za to, da ste gori od drugih, oni će to obavezno osetiti. I obrnuto, ako ste oslobođeni od osećaja krivice, nikome neće pasti na pamet da se samopotvrđuje na vaš račun. Ovde se pojavljuje vrlo suptilan uticaj suvišnog potencijala na energetska sredinu u okruženju. S gledišta zdravog razuma, teško je u to stoprocentno poverovati. Međutim, rečima ništa ne mogu da dokažem. Ako ne verujete, proverite!

Postoje još dva zanimljiva aspekta osećaja krivice: vlast i hrabrost. Oni koji imaju taj osećaj uvek se potčinjavaju volji drugih ljudi koji taj osećaj ne poseduju. Ako smo

potencijalno spremni da priznamo kako možemo da budemo u nečemu krivi, podsvesno smo spremni da snosimo kaznu, odnosno spremni smo da se potčinimo. Ako nemamo osećaj krivice, ali imamo potrebu za samopotvrđivanjem na račun drugih, spremni smo da budemo manipulatori. Ni u kom slučaju ne želim da kažem da se ljudi dele na manipulatore i marionete. Jednostavno, obratite pažnju na zakonomernost. Kod gospode i vladara je osećaj krivice sveden na najmanju moguću meru ili ga uopšte nema. Osećaj krivice je nepoznat cinicima i drugim ljudima bez savesti. Hodati po glavama ili leševima drugih metod je kojim se oni koriste.

Ne čudi što na vlast često dolaze nepoštene ličnosti. To opet ne znači da je vlast nešto loše i da su svi ljudi koji su na vlasti loši. Možda se vaša sreća sastoji u tome da postanete miljenik klatna. Svako odlučuje sam za sebe kako će meriti svoju savest – niko nema pravo da nam to određuje. A osećaja krivice bi u svakom slučaju trebalo da se odreknete.

Drugi aspekt, hrabrost, znak je odsustva osećaja krivice. Priroda straha leži u podsvesti i njegov uzrok nije samo neizvesnost koja zastrašuje, već i strah od kazne. Ako sam „kriv“, potencijalno sam spreman da snosim kaznu i zato se plašim. Odvažni ljudi se zapravo ne muče zbog griže savesti niti pate zbog i najmanjeg osećaja krivice. Oni nemaju čega da se plaše jer njihov unutrašnji sudija tvrdi da je ispravno ono što čine. Uplašenoj žrtvi je, naprotiv, svojstvena sasvim drugačija pozicija: nisam siguran da postupam ispravno; mogu me okriviti; svako može da me kazni. Osećaj krivice, čak i najslabiji i najdublje skriven, otvara podsvesna vrata za kaznu. Ako imam osećaj krivice, potencijalno se slažem s tim da kradljivac ili bandit imaju pravo da me napadnu i zato se plašim.

Ljudi su smislili zanimljiv način za otklanjanje suvišnog potencijala krivice, a to je molitva za oprost. I to zaista radi. Ako čovek u sebi nosi osećaj krivice, on je sklon zadržavanju negativne energije i na taj način pumpa višak potencijala. Pomolivši se za oprostaj, čovek se razrešava krivice i omogućava energiji da se rasprši. Molitva za oprost, priznanje svojih grešaka, iskupljivanje greha, kao i ispovest – sve su to metodi za oslobađanje od potencijalne krivice. Dobivši indulgenciju na ovaj ili onaj način, čovek se rešava krivice koju je sam umislio i stoga oseća olakšanje. Potrebno je samo da pripazi da pokajanje ne pređe u zavisnost od manipulatora. Oni samo to i čekaju. Molitvom za oprost

priznajete svoju grešku kako biste se rešili potencijala. Manipulatori će nastojati da vas podsećaju na tu grešku više puta, provocirajući vas i nastojeći da u vama održe osećaj krivice. Ne nasedajte na njihove provokacije, jer imate pravo da molite oprost za grešku samo jednom i poslednji put.

Odricanje od krivice je najefikasnije sredstvo za preživljavanje u agresivnoj sredini: u zatvoru, u kriminalnoj grupi, u vojsci i na ulici. Nije uzalud to što u kriminalnom svetu vlada prećutno pravilo: „Ne veruj, ne plaši se, ne moli“. To pravilo nas opominje da ne proizvodimo suvišni potencijal. U osnovi potencijala koji mogu da vam učine lošu uslugu u agresivnoj sredini leži osećaj krivice. Možete da sačuvate svoju sigurnost demonstracijom sile. U svetu gde preživljava jači samo to i funkcioniše. Ali reč je o pomalo ekstenzivnom načinu. Mnogo je efikasnije isključiti u podsvesti potencijalne mogućnosti kazne. Kao ilustraciju možemo da navedemo sledeći primer: u bivšem Sovjetskom Savezu političke zatvorenike su namerno zatvarali s kriminalcima kako bi im slomili volju. Ali dešavalo se da mnogi politički zatvorenici, budući da su to bile natprosečne ličnosti, ne samo što nisu postajali žrtve poniženja, već su nametnuli autoritet i kriminalcima. Stvar je u tome što se lična nezavisnost i vrline cene više od sile. Mnogi poseduju fizičku snagu, ali snaga ličnosti je retka pojava. Ključ sopstvenog dostojanstva je u odsustvu osećaja krivice. Prava lična snaga nije u sposobnosti da nekoga uhvatite za vrat, već u tome koliko ličnost može sebi da dopusti da bude oslobođena od osećaja krivice.

Poznati ruski pisac Anton Pavlovič Čehov je govorio: „Kap po kap iz sebe cedim roba“. Tom rečenicom je istaknuto čovekovo nastojanje da se oslobodi od osećaja krivice. Osloboditi se znači boriti se. Međutim u Transurfingu nema mesta za borbu i nasilje prema sebi. Poželjnije je drugo: odbaciti, odnosno izabrati. Ne treba cediti osećaj krivice iz sebe. Dovoljno je da sebi jednostavno dozvolite da živite u skladu sa sopstvenim motom. Niko nema pravo da vam sudi. Vi imate pravo da budete ono što jeste. Ako sebi dopustite da budete ono što jeste, nestaće potreba da se pravdate, a strah od kazne će se raspršiti. Tada će se desiti zaista iznenađujuća stvar: niko neće smeti da vas povredi. Bez obzira na to gde se nalazili: u zatvoru, u vojsci, u kriminalnoj grupi, na poslu, ulici ili u baru – gde god bilo. Nikad se nećete naći u situaciji da vam neko pretil nasiljem. Drugi ljudi će povremeno biti izloženi nasilju u ovom ili onom obliku, ali ne i vi, zato što ste iz svoje podsvesti uklonili

osećaj krivice, što znači da na datim linijama života scenario kažnjavanja jednostavno ne postoji. I to je sve.

Novac

Novac je teško voleti bez težnje da se poseduje i zato je ovde praktično nemoguće izbeći zavisnički odnos. Moguće je jedino nastojanje da se on svede na minimum. Radujte se ako vam je pristigao novac. Ali ni u kom slučaju nemojte negodovati uko-liko ga nemate dovoljno ili ukoliko ste ga izgubili, inače će ga biti sve manje i manje. Ako čovek malo zarađuje, njegova tipična greška će biti kuknjava što nov-ca nikad nema dosta. Parametri takvog emitovanja odgovaraju siromašnim linijama života.

Naročito je opasno biti uznemiren što novca sve manje ima. Strah je energetski najzasićenija emocija i zato se, ako osećate strah da ćete izgubiti novac, ili da ga nećete zaraditi, najefikasnije preusmeravate na linije života na kojima novca zaista ima sve manje. Ako ste upali u tu zamku, biće prilično teško izvući se iz nje, ali ne i nemoguće. Za to je potrebno da otklonite uzrok suvišnog potencijala koji ste sami stvorili. Njegov uzrok je zavisnost od novca ili prevelika želja da ga imate.

Za početak se pomirite i zadovoljite onim što imate. Setite se da uvek može da bude i gore. Ne treba da se odričete želje za posedovanjem novca. Potrebno je samo da se mirno postavite prema tome da vam on trenutno ne dotiče kao reka. Potrebno je da zauzmete poziciju igrača, koji u svakom trenutku može da se obogati ili da sve izgubi.

Mnoga klatna koriste novac kao univerzalno sredstvo za obračune sa sledbenicima. Upravo je aktivnost klatna ono što je dovelo do sveopšteg fetišizma novca. Pomoću novca možemo sebi da obezbedimo postojanje u materijalnom svetu. Sko-ro se sve prodaje i kupuje. Novcem se plaćaju sva klatna i vi možete da izaberete koje god želite. Međutim, u tome se i krije opasnost. Upecani na mamac lažnog luksuza, veoma je lako da skrenete sa linija života koje su udaljene od vaše sreće.

Klatna koja prate svoje interese oblikovala su mit o tome da su za ostvarenje ciljeva potrebna sredstva. Na taj način cilj svakog pojedinačnog čoveka se zamenjuje veštačkom vrednošću – novcem. On se može dobiti od raznih klatana i zato čovek ne razmišlja o samom cilju, već o novcu te potpada pod uticaj nepoznatog mu klatna. On prestaje da shvata šta zaista želi od života i uključuje se u jalovu trku za novcem.

Za klatna je takvo stanje stvari vrlo profitabilno, a čovek postaje zavisan i skreće sa svog puta. Radeći za tuđe klatno, on ne može da dobije mnogo novca, budući da služi tuđem cilju. Mnogi se nalaze u takvom položaju. Eto kako je nastao mit o tome da je bogatstvo povlastica manjine. Svaki čovek zapravo može da bude bogat ako sledi svoj cilj.

Novac nije cilj, pa čak ni sredstvo za njegovo dostizanje, već je samo prateći atribut. Cilj je ono što čovek želi od života. Evo nekoliko primera ciljeva: živeti u svojoj kući i uzgajati ruže. Putovati po svetu, obilaziti daleke zemlje. Loviti pastrmke na Aljasci. Skijati se na Alpima. Uzgajati konje na svojoj farmi. Uživati u životu na svom ostrvu u okeanu. Biti estradna zvezda. Slikati.

Jasno je da je neke od ovih ciljeva moguće dostići samo ako imamo pun džak novca. Većina ljudi tako i radi – trude se da se domognu tog džaka. Razmišljaju o novcu odgurujući sam cilj u drugi plan. U skladu s principom Transurfinga oni pokušavaju da pređu na linije života gde ih čeka taj džak. Ali radeći za tuđe klatno, džak novca je jako teško ili čak nemoguće dobiti. Tako se na kraju i događa, da nema ni novca, niti je ostvaren cilj. Drugačije i ne može da bude, jer umesto na cilj, zračenje mentalne energije je usmereno na veštačku zamenu.

Na ovo pitanje ćemo se vratiti u kasnijim poglavljima. Sada ćemo izvesti samo jedan pojednostavljen zaključak. Ako vam se čini da vaš cilj može da se ostvari samo pod uslovom da budete bogati, tornjajte taj uslov dođavola. Pretpostavimo da želite da proputujete ceo svet. Očigled-no da je za to potrebno mnogo novca. Da biste postigli ono što želite razmišljajte o cilju, a ne o bogatstvu. Novac će vam sam doći jer je on prateći atribut. Vrlo prosto. Zar to ne zvuči neverovatno? Međutim, zaista je tako i uskoro ćete se u to uveriti. Klatna, koja razmišljaju o svojoj koristi, okrenula su sve naopačke. Ne dostiže se cilj pomoću novca, već novac dolazi na putu do cilja.

Sada vam je jasno koliko jak uticaj imaju klatna. Taj uticaj je iznedrio veliki broj zabluda i mitova. Evo i sad, dok čitate ove redove, možete da se usprotivite i kažete kako je ionako jasno da čovek prvo mora da postane uspešan preduzetnik, bankar ili filmska zvezda, pa tek onda milioner. To je tačno, ali milioneri su postali samo oni koji nisu razmišljali o bogatstvu, već o svom cilju. Većina ljudi postupa obrnuto: služe tuđem, a ne svom cilju, zamenjuju ga veštačkom vrednošću ili potpuno odustaju od njega zbog nemogućnosti

ispunjavanja uslova da budu bogati.

U stvari, ne postoje ograničenja u bogaćenju. Možete da želite šta god bilo. Ako vam zaista pripada, to ćete i dobiti. Ako vam je, pak, cilj nametnulo klatno, nećete ništa postići. Podrobnije ćemo o ciljevima porazgovarati kasnije. Žurim napred, ali drugačije nije moguće, zato što o novcu generalno nema šta da se kaže. Ponavljam se, ali novac nije ništa više osim propratnog atributa na putu do cilja. Ne brinite se zbog njega, sam će vam doći. Sada je najvažnije da smanjite značaj kapitala na minimum kako ne biste proizveli višak potencijala. Ne razmišljajte o novcu, već samo o onome što želite da dobijete.

Istovremeno, prema novcu treba pažljivo i oprezno da se odnosite. Ako ste na zemlji videli novčić a lenji ste da se sagnete i uzmete ga, znači da ga uopšte ne cenite. Malo je verovatno da će klatno novca prema vama biti raspoloženo ako se prema njegovim atributima odnosite tako nemarno.

Ne treba da se brinete kada trošite novac. Na taj način on ispunjava svoju misiju. Ako ste odlučili da ga trošite, nemojte da žalite. Težnja da skupljate pozamašne iznose i da što manje trošite dovodi do nastanka ogromnog potencijala, koji se skuplja na jednom mestu i nigde ne odlazi. U tom slučaju postoji velika verovatnoća da ćete sve izgubiti. Potrebno je da razumno trošite novac kako bi bilo kretanja. Tamo gde nema kretanja pojavljuje se potencijal. Bogati ljudi se ne bave tek tako dobrotvornim radom. Na taj način smanjuju suvišni potencijal nakupljenog bogatstva.

Savršenstvo

Na kraju ćemo razmotriti najdvoismisleniji i najparadoksalniji slučaj narušavanja ravnoteže. Sve započinje od sitnica, ali može da se završi vrlo teškim posledicama. Po pravilu, od detinjstva nas uče da sve radimo pažljivo, savesno, da imamo osećaj odgovornosti, pri čemu nam ulivaju i predstave o tome šta je dobro, a šta loše. Bez sumnje, tako i treba da bude, jer bi u suprotnom nastala ogromna armija slabih i nesposobnih ljudi. Naročito revnosnim sledbenicima se ovo toliko urezuje u dušu da postaje deo njihove ličnosti.

Težnja ka savršenstvu nekim ljudima prerasta u opsesivnu ideju. Život takvih ljudi je čista borba. Pogađate s čim? Naravno, sa silama ravnoteže. Usmerenost na dostizanje savršenstva svuda i u svemu donosi komplikacije na energetskom nivou, jer se vrednovanje neizbežno precenjuje, a samim tim nastaje suvišni potencijal.

U težnji da sve radite dobro, nema ničeg lošeg. Ali ako tome pridajete preveliki značaj, odjednom će se pojaviti sile ravnoteže. One će jednostavno sve pokvariti. Pritom će se pojaviti povratna sprega i čovek će se sve više vezivati. On će želiti savršenstvo, a dobijaće suprotno; očajnički će pokušavati da sve ispravi, a ispašće još gore. Na kraju, težnja ka savršenstvu postaje navika, ali može da preraste i u maniju. Život se pretvara u neprekidnu borbu i to automatski truje život okruženju zato što idealista nije zahtevan samo prema sebi, već i prema drugima. To se manifestuje kao netrpeljivost prema tuđim navikama i ukusu, što je često povod za sitne konflikte, koji neretko prerastaju u krupnije.

Kad se pogleda sa strane, dobro se vidi apsurdnost pokušaja da se u svemu dostigne savršenstvo i da se pritom tiraniše okolina. Međutim, idealista se tako duboko uživljava u svoju ulogu da mu se čini kao da je on besprekoran i nepogrešiv. Recimo, smatra da ako teži ka etalonu, znači da je on sam etalon. Međutim, on čak ni sebi ne priznaje da je tako zato što zna da se osećaj sopstvene nadmoći ne uklapa u okvire opštepriznatih predstava o savršenstva. Ali na podsvesnom nivou osećaj „sopstvene ispravnosti u svemu“ kod takvog idealiste je duboko ukorenjen.

Ovde idealistu vreba iskušenje da stane pred sve ljude u ulozi vrhovnog sudije koji

odlučuje šta treba i kako treba da rade zabludele duše. Naravno, on lako podleže tom iskušenju, jer kao opravdanje ima osećaj sopstvene ispravnosti, a težnju mu pokreće pravedna želja da sve postavi na put istine.

Od tog trenutka „arbitar“ oblači na sebe mantiju i prisvaja pravo da sudi drugima i da im izriče presudu. U suštini, takav sudski proces ne prevazilazi svakodnevne optužbe i pridikovanja. Međutim, na energetskom nivou se stvara moćan višak potencijala. „Sudija“ preuzima na sebe misiju da odlučuje o tome kako treba da se ponašaju ta nerazumna i bezvredna bića, o čemu treba da misle, šta da cene, u šta da veruju, čemu da teže. Ako slabić samo i pomisli da ima svoje mišljenje na tu temu, treba ga postaviti na mesto, a ako bude istrajavao na tome – znači da mu treba suditi, izreći presudu i zalepiti mu etiketu kako bi svi znali ko je on.

Uveren sam, dragi čitaocē, da je vaš portret vrlo daleko od ovog koji je nacrtan. Ova knjiga i ne može da dospe u ruke kretenu koji je toliko ubeđen u svoju ispravnost. Njemu je ionako jasno da svi treba da žive i zato ga ne izjedaju sumnje. Ali ako sretnete pomenutog kretena, sa živim interesovanjem osmotrite takav primerak. To će biti uzorak najbrutalnijeg kršenja zakona ravnoteže. Svi smo mi gosti na ovom svetu, svako ima volju da izabere svoj put, ali niko nema pravo da sudi drugima, da im izriče presudu i lepi etikete (ostavićemo po strani krivično pravo).

Dakle, tako sve počinje, navodno bezazleno, sa težnjom ka savršenstvu, a završava se pretenzijama da gospodar treba da ima privilegije. Zato će i otpor sila ravnoteže, koji se ranije manifestovao u obliku sitnih neprijatnosti, sve više narastati. Ako je uljez pod pokroviteljstvom klatna, jedno vreme će mu to polaziti za rukom. Ali na kraju će doći vreme da se računi plate. Kad gost zaboravlja da je samo gost i pretenduje na ulogu domaćina, može biti izbačen.

Osećaj važnosti

Na kraju ćemo razmotriti najčešću vrstu suvišnog potencijala, a to je osećaj važnosti. On se pojavljuje tamo gde se nečemu pridaje suvišni značaj. Osećaj važnosti je višak potencijala u čistom obliku, a nakon njegovog ukla-njanja sile ravnoteže stvara-ju probleme onome koji je taj potencijal proizveo.

Postoje dva oblika važnosti: unutrašnja i spoljašnja. Unutrašnja ili sopstvena važnost se ispoljava u vidu precenjivanja ličnih vrlina ili mana. Njena formula glasi ovako: „Ja sam važ-na osoba“ ili „Ja radim važan posao“. Kada kazaljka bitnosti sopstvene persone pređe dopuštene vrednosti, na delo stupaju sile ravnoteže i „važna ptica“ dobija po nosu. Onog koji „radi važan posao“ takođe čeka razočaranje: taj posao nikome neće biti potreban, ili će biti urađen vrlo traljavo. Ali nadobudne i preciozne osobe samo su jedna strana medalje. Postoji i suprotna strana, to jest – omalovažavanje sopstvenih zasluga, samoponižavanje. Šta iza toga sledi, svima je već poznato. Kao što shvatate, obim viška potencijala u oba slučaja je identičan, razlika je samo u polaritetima.

Spoljašnju važnost čovek stvara takođe na veštački način, kada pridaje veliki značaj nekom predmetu ili događaju iz svog okruženja. Njegova formula glasi ovako: „Za mene veliki značaj ima to i to“, ili „Jako mi je bitno da uradim to i to“. Pritom nastaje višak potencijala zbog čega će cela stvar biti uprskana. Ako osećaj unutrašnje važnosti još nekako i možete da obuzdate, sa spoljašnjom stvari stoje teže. Zamislite da morate preći preko brvna koje se nalazi na zemlji. Ne postoji ništa jednostavnije. A zatim morate da pređete preko tog istog brvna koje je postavljeno tako da spaja krovove dve višespratnice. To je za vas veoma važno i vi ne uspevate da ube-dite sebe u suprotno. Jedini način uklanjanja spoljašnje važnosti je da se osigurate. Za svaki konkretni slučaj postoji lično osiguranje. Najvažnije je ne staviti sve na jedan tas vage. Mora da postoji neka protivteža, zaštita, rezervni izlaz.

Više o tome nemam šta da vam kažem. U suštini je o osećaju važnosti sve već napred rečeno. Pogađate? Sve o čemu se govorilo u ovom poglavlju varijacije su na temu važnosti, unutrašnje ili spoljašnje. Sva neuravnotežena osećanja i reakcije – negodovanje, nezadovoljstvo, razdraženost, nemir, uzrujanost, potištenost, konfuznost, očaj, strah, žalost,

vezanost, ushićenost, naklonost, idealizacija, klanjanje, oduševljenje, razočaranje, gordost, razmetljivost, prezir, gađenje, uvređenost, i tako dalje, nisu ništa drugo do manifestacija osećaja važnosti u jednom ili drugom obliku. Višak potencijala nastaje samo onda kad pridajete preterani značaj nekoj osobini, objektu ili događaju na unutrašnjem ili spoljašnjem planu.

Važnost stvara višak potencijala koji izaziva vetar sila ravnoteže. One pak izazivaju gomilu problema i život se pretvara u neprekidnu borbu za preživljavanje. Sad sami možete da prosudite koliko vam unutrašnja i spoljašnja važnost komplikuju život.

Ali to još nije sve. Setite se niti marioneta. Klatna se kače za vaša osećanja i reakcije: strah, nemir, mržnju, ljubav, klanjanje, osećaj dužnosti, krivicu i druge. Kao što shvatate – sve su to posledice važnosti. Bukvalno se dešava sledeće: pred vama se nalazi neki objekat. Na energetskom nivou je on neutralan: nije ni dobar ni loš. Vi mu prilazite, pakujete ga u ambalažu važnosti, odmičete se u stranu, pogledate ga i uzdahnate. Sad ste spremni da date energiju klatnu jer ono ima za šta da vas zakači. Magare će poslušno ići za šargarepom. Osećaj važnosti predstavlja upravo tu šargarepu pomoću koje klatno može da osvoji frekvenciju vašeg emitovanja, da crpi iz vas energiju i odvodi vas gde god poželi.

Na taj način, da bismo uspostavili ravnotežu sa svetom oko nas i oslobodili se klatna, potrebno je da smanji-mo osećaj važnosti. Takođe, da stalno kontrolišemo u kojoj meri kao naročitu važnost doživljavamo sebe i svet koji nas okružuje. Unutrašnji Čuvar ne sme da spava. Umanjujući važnost, odmah ćete dostići stanje ravnoteže, a klatna nad vama neće moći da imaju kontrolu – jer prazninu nije moguće ničim zakačiti. Možda ćete negodovati da ćete se na taj način brzo pretvoriti u kip. Ja vas ne pozivam da odbacite emocije ili da ublažite njihovu amplitudu. Generalno je beskorisno i nepotrebno boriti se sa emocijama. Ako pokušavate da se kontrolišete i spolja glumite mir, dok istovremeno u vama sve ključa, tad će višak potencijala rasti. Emocije nastaju iz odnosa i zato je potrebno da promenite odnos. Osećanja i emocije su samo posledice. Uzrok je u jednom: u osećaju važnosti.

Recimo – ako je neko dobio prinovu, neko je preminuo, predstoji vam svadba, ili neki drugi važan događaj – da li je za vas to važno? Ne. Svejedno vam je? Takođe ne. Primećujete li razliku? Jednostavno, ne pravite problem od toga i ne mučite sebe, kao i sve

oko sebe. A šta je sa saosećanjem? Neću pogrešiti ako kažem da saosećanje i pomoć onima kojima je zaista potrebna još nikome nisu naneli štetu. Ali i ovde treba pripaziti na važnost. Pogrešno sam se izrazio da se pomoć može pružati samo onima kojima je zaista potrebna. Ali šta ako čovek sam želi da pati? Ako mu se, na primer, to dopada i vaše saosećanje prema njemu je – način samopotvrđivanja na vaš račun? Ili, na primer, videli ste siromašnog bogalja i dali mu nešto novca, a on vam se samo zlobno osmehnuo jer uopšte nije bogalj, već profesionalni prosjak.

U životinjskom i biljnom svetu, kao i uopšte u prirodi, ne postoji takav koncept kao što je važnost. Postoji samo celishodnost s tačke gledišta delovanja zakona ravnoteže. Osećaj sopstvene važnosti mogu da ispoljavaju jedino domaće životinje koje se nastanjuju pored ljudi. Da, socijum i na njih vrši uticaj. Ostale životinje se u svom ponašanju rukovode jedino nagonima. Osećaj važnosti je ljudski izum, na ogromnu sreću klatana. Veliko precenjivanje spoljašnje važnosti stvara fanatike. A precenjivanje unutrašnje važnosti? Šta mislite koga stvara? Okrutne ljude.

Možda se stvara utisak da je situacija toliko loša da je strašno napraviti i jedan korak. Na sreću, nije sve tako loše. Sile ravnoteže počinju osetno da deluju na vas samo u slučaju ako ste snažno vezani za svoje predstave, fiksirani ste i idete zaista predaleko. S klatnima je takođe sve jasno. Svi smo pod njihovim uticajem. Najvažnije je da budete svesni na koji način vam se približavaju i koliko daleko ćete im dopustiti da u tome idu.

Smanjenje važnosti ne samo što će bitno smanjiti broj problema u vašem životu, već ćete, kad odbacite spoljašnju i unutrašnju važnost, dobiti blago kao što je sloboda izbora. Zapitaćete se kako dobijamo slobodu izbora kad u skladu s prvim principom Transurfinga već imamo pravo na izbor? Da, imate ga, ali ne možete da ga uzmete. To vam ne dopuštaju sile ravnoteže i klatna. Zbog osećaja važnosti, ceo život vam prolazi u borbi sa silama ravnoteže. Otud vam ne preostane energije ne samo za izbor, već ni za to da biste razmislili šta zaista želite od života. A klatna neprestano nastoje da uspostave kontrolu i da vam nametnu tuđe ciljeve. O kakvoj slobodi tu može biti reč?

Svaka važnost kako unutrašnja tako i spoljašnja je umišljena. Svi mi apsolutno ništa ne značimo u ovom svetu. A istovremeno su nam dostupna sva bogatstva ovog sveta. Zamislite kako se deca veselo brčkaju u talasima pored obale. Recimo da niko od njih ne

razmišlja o tome je li dobar ili loš, da li je voda dobra ili loša, jesu li druga deca dobra ili loša. Sve dok se održava takav poredak, deca su srećna – u ravnoteži su s prirodom. I svaki čovek je došao na ovaj svet kao dete prirode. Ako ne narušava ravnotežu, dostupno mu je sve najbolje što ovde postoji. Ali čim počne da umišlja važnost, odmah se pojavljuju problemi. On ne vidi uzročno-posledičnu vezu između umišljene važnosti i problema i zato mu se čini da je svet inicijalno neprijateljska sredina, gde nije lako da dobije ono što želi. U stvari, jedina prepreka na putu do ispunjenja želja je veštački stvorena važnost. Možda još uvek nisam uspeo da vas u to uverim, međutim, moji argumenti ni izbliza nisu iscrpljeni.

Od borbe ka ravnoteži

Postoji li način na koji možemo da se suprotstavimo silama ravnoteže? Upravo se time vi i ja bavimo svakodnevno. Ceo život se sastoji od borbe sa silama ravnoteže. Sve poteškoće, neprijatnosti i problemi su povezani sa delovanjem sila ravnoteže. U svakom slučaju, suprotstavljanje tim silama je besmisleno jer će one svejedno obavljati svoj posao. Napori usmereni na otklanjanje posledica nigde vas neće dovesti. Naprotiv, situacija će se samo pogoršavati. Jedino sredstvo protiv sila ravnoteže je otklanjanje uzroka, odnosno smanjenje viška potencijala važnosti koji su one stvorile. Životne situacije su toliko raznovrsne da je nemoguće dati univerzalni recept za rešenje svih problema. Mogu navesti samo opšte preporuke.

Svaki čovek se samo time i bavi, gradi zid na temelju osećaja važnosti, a zatim pokušava da prođe kroz njega ili da ga probije glavom. Umesto da se savladavaju prepreke, zar nije bolje izvući ciglu iz temelja kako bi se srušio zid? Svi mi jasno vidimo svoje prepreke. Ali videti na kakvom temelju se one drže uopšte nije lako. Ako ste se suočili s problematičnom situacijom, pokušajte da definišete šta je ono u čemu odlazite predaleko, na šta ste preterano fokusirani, čemu pridajete prevelik značaj. Definišite svoju važnost, a zatim je se odrecite. Zid će se srušiti, prepreka će sama pasti i problem će se sam rešiti. Nemojte prevazilaziti prepreke, već umanjujte važnost.

Umanjivati ne znači boriti se sa svojim osećanjima ili ih potiskivati. Preterane emocije i preživljavanja su posledica važnosti. Potrebno je otkloniti uzrok – odnos. Mogu vas posavetovati da se prema životu odnosite filozofski, ukoliko je to moguće. Iako je taj retorički poziv već svima dosadio, potrebno je shvatiti da vam osećaj važnosti neće doneti ništa osim problema, a zatim ga svesno treba smanjivati.

Smanjenje spoljašnje važnosti nema ništa zajedničko s nipodaštavanjem i potcenjivanjem. Naprotiv, nipodaštavanje je važnost suprotnog polariteta. Prema životu se treba odnositi jednostavnije – ne nipodaštavajte ga, ali ga i ne prikazujte u lepšem svetlu. Takođe, manje razmišljajte o tome kakvi su ljudi – dobri ili loši. Svet treba prihvatiti onakvim kakav jeste.

Smanjenje unutrašnje važnosti nema ništa zajedničko s poniznošću i samoponižavanjem. Kajati se za svoje greške i grehe je isto kao i isticati svoje vrline i dostignuća. Razlika je samo u polaritetu: plusu ili minusu. Vaše kajanje može biti potrebno samo klatnima koja žele da nad vama uspostave kontrolu. Prihvatite sebe onakvim kakvi jeste. Dopustite sebi luksuz da budete ono što jeste. Ne preuveličavajte i ne umanjujte svoje vrline i mane. Težite ka unutrašnjem miru: niti ste važni, niti ste beznačajni.

Ako situacija u kojoj se nalazite veoma zavisi od nekog događaja, pronađite rezervnu varijantu. Da biste mirno prešli preko brvna, morate da se osigurate. Svaki konkretni slučaj će se razlikovati. Jednostavno se zapitajte šta u određenom slučaju može da vam posluži kao osiguranje. Zapamtite da je borba sa silama ravnoteže beskorisna. Strah ili uzbuđenje ne mogu da se potisnu. Možete jedino smanjiti važnost ako se osigurate ili imate rezervnu opciju. Nikada ne stavljajte sve na jednu kartu, ma koliko ona bila pouzdana.

Jedina stvar koja ne proizvodi višak potencijala je smisao za humor, sposobnost da se nasmejemo sebi i drugim ljudima, ali bez zlobe, da ih ne bismo uvredili. Ukoliko posedujete ma-kar jedno od toga, neće vam dozvoliti da se pretvorite u bezosečajnu lutku. Humor je negiranje važnosti, njena karikatura.

Prilikom rešavanja problema trebalo bi da se pridržavate jednog zlatnog pravila. Pre nego što se zauzmete za rešavanje problema, potrebno je da umanjite njegovu važnost. Tada vas sile ravnoteže neće ometati i problem će se rešiti lako i jednostavno.

Da bismo umanjili važnost, potrebno je da se za početak setimo i budemo svesni: problematična situacija se pojavila kao posledica pridavanja važnosti. Sve dok, kao u snu, ne objasnite sebi da je svaki problem posledica važnosti i dok naglavačke zaranjate u taj problem, u potpunosti ćete biti u vlasti klatna. Zaustavite se, otrgnite se iz bunila i setite se šta je važnost. Zatim planski promenite svoj odnos prema njenom objektu. To vam neće biti teško. Jer, poznato vam je da svaka važnost stvara prepreku. Najveća teškoća se sastoji u tome da bi povremeno trebalo da se setite kako se prućakate u unutrašnjoj ili spoljašnjoj važnosti. Da biste to postigli potreban vam je Čuvar – unutrašnji posmatrač, koji stalno brine o vašim unutrašnjim vrednostima.

Čovekove misli okupira osećaj važnosti baš kao što se mišići spontano kontrahuju. Na primer, kada vas nešto tišti, rameni i leđni mišići su u grčevitoj napetosti. Vi i ne

primećujete tu napetost dok se ne pojavi bol. Ali ako se na vreme setite i obratite pažnju na svoje mišiće, uspećete da olabavite kleme.

Hvatajte sebe u osećaju važnosti svaki put kad se pripremate za neki događaj. Ako on za vas ima zaista veliki značaj, ne pumpajte ga još više. Najbolji recept je spontanost, improvizacija, lakoća odnosa. Priprema mora da bude samo u vidu osiguranja. Ni u kom slučaju ne treba da se „pripremate ozbiljno i temeljno“ jer to samo povećava važnost. Pasivna zabrinutost proizvodi još veći pritisak. Potencijal važnosti se raspr-šuje delovanjem. Ne razmišljajte, već delujte. Ako ne možete da delujete, nemojte da razmišljate. Preusmerite pažnju na drugi objekat, olabavite situaciju.

Najveću efikasnost u svakom delovanju moguće je postići ako fokus pažnje sa sebe, kao izvršitelja i krajnjeg cilja, prenesete na proces vršenja akcije. U tom slučaju „ja ne obavljam va-žan posao“ i „posao nije važan“ uklanjaju višak potencijala i sile ravnoteže ne proizvode smetnju. Delovanje se obavlja nepristrasno, ali nikako ne opušteno i bezbrižno. Možda će vam se pojaviti sumnja: zašto bi trebalo da izmestim fokus pažnje sa krajnjeg cilja? Kako mogu da obavim posao ne razmišljajući o krajnjem cilju? Ovu ne baš očiglednu činjenicu ćete shvatiti u sledećim poglavljima knjige.

Zašto se nekad dogodi da veoma strahujete pred nekim događajem, stalno razmišljate o njemu, zamišljate različite propratne komplikacije i problematične situacije, a na kraju se sve završi jednostavno i srećno? I obrnuto, događa se da se prema predstojećem događaju odnosite lakomisleno, a nastane sasvim nepredvidljiva neprijatnost. U prvom slučaju ocena događaja na skali je negativna, a u drugom pozitivna. Ono što na kraju dobijemo je posledica delovanja sila ravnoteže. Sile moraju da uravnoteže višak potencijala koji ste veštački stvorili, pa one to i čine.

Možete pretpostaviti da ako, polazeći od toga, pre ispita budete zamišljali najstrašnije slike, najverovatnije ćete dobiti bolju ocenu? Kako da ne. To je veštačka namera. Takva namera je proizvod razuma, a ne duše. Možete pokušavati da prevarite sebe, međutim to će biti varka koja nema nikakav energetski osnov. Energetski osnov imaju samo namere duše. Baš zato ne možete da ostvarite željeni cilj običnom vizualizacijom slike. Ali o tome ćemo govoriti kasnije.

Nikada i ni u kakvim okolnostima se nemojte hvaliti čak ni onim što ste pošteno

zaslužili. A tim pre onim što još niste dostigli. To je potpuno neisplativo, jer će sile ravnoteže u tom slučaju uvek biti uperene protiv vas.

Osećajte se kao kod kuće, ali nemojte zaboraviti da ste u gos-tima. Ako ste u harmoničnoj ravnoteži s klatnima oko vas, to jest borite se s njima skladno, život će vam proticati lako i prijatno. Na taj način ste ušli u rezonancu sa svetom koji vas okružuje, dobijate energiju i bez naročitog napora dostižete svoje ciljeve.

Ako ste doveli sebe u takvo stanje u kome je praktično nemoguće da živite u ravnoteži sa svetom oko sebe (na primer, ako vas muž tuče), trebalo bi da razmislite o tome da napravite odlučan korak i promenite svoje okruženje. Možda vam se čini da nemate gde da odete? To je sugestija klatna kome odgovara da vas drži pored sebe. Izlaz uvek postoji – i to ne samo jedan. Setite se muve na staklu koja ne vidi otvoren prozor. Potrebno je samo da izbegavate nepromišljene i nagle pokrete. Optimalni izlaz će se pronaći čim umanjite važnost i rešite se uticaja destruktivnog klatna koje vam ne daje da živite na miru. Načini oslobođenja su vam sad poznati – eliminisanje ili gašenje.

Sa ovim završavam obimnu i složenu temu ravnoteže. Pošto vam je jasan mehanizam delovanja sila ravnoteže, lako možete da definišete gde se krije uzrok različitih neuspeha. Došli smo do zaključka da je u svemu potrebno poštovati princip ravnoteže. A sad moram da vas upozorim da nije potrebno pomno da ga sledite. Ako budete fokusirani na njega, pokušavajući da ga fanatično sledite, narušićete svoj princip. Ako stonogi detaljno počnemo da objašnjavamo kako treba da hoda, ona će se zbuniti i neće se pomeriti s mesta. U svemu je potrebno imati meru. Dopustite sebi da ponekad pomalo narušite ravnotežu i ništa strašno se neće dogoditi. Glavno je da kazaljka važnosti pritom ne prekorači dopuštene vrednosti.

Rezime

- Suvišni potencijal nastaje samo u slučaju kada se oceni pridaje značaj.
- Jedino lični osećaj važnosti dodeljuje vašu energiju oceni.
- Veličina potencijala će se uvećati ako ocena ne bude predstavljala stvarnost.
- Delovanje sila ravnoteže je usmereno na otklanjanje viška potencijala.
- Delovanje sila ravnoteže često je suprotstavljeno nameri koja stvara potencijal.
- Dajući sebe u najam, uključite unutrašnjeg Čuvara koji nadgleda da sve bude besprekorno.
- Nezadovoljstvo i osuda sile ravnoteže uvek okreću protiv vas.
- Potrebno je da uobičajene negativne reakcije zamenite pozitivnim odašiljanjem.
- Bezuslovna ljubav je ushićenost bez prava na posedovanje i bez klanjanja.
- Formulisanje uslova i upoređivanje stvara odnose zavisnosti.
- Odnosi zavisnosti stvaraju višak potencijala.
- Idealizacija i precenjivanje se uvek završavaju demistifikacijom.
- Da bismo ostvarili uzajamnu ljubav, moramo da se odrekemo prava posedovanja.
- Za prezir i sjetu ćemo morati da platimo.
- Rešite se potrebe da potvrđujete svoju nadmoć.
- Težnja da prikrijete mane ima suprotan efekat.
- Svaki nedostatak se kompenzuje vrlinama koje posedujete.

- Što je značajniji cilj, manja je verovatnoća da će se on dostići.
- Ispunjavaju se želje koje su oslobođene od potencijala značaja i zavisnosti.
- Oslobodite se osećaja krivice i obaveze da se pravdate.
- Da biste se rešili osećaja krivice, dovoljno je da sebi dopustite da budete ono što jeste.
- Niko nema pravo da vam sudi. Imate pravo da budete ono što jeste.
- Novac dolazi samo kao propratni atribut na putu do cilja.
- Novac dočekujte s ljubavlju i pažnjom, a od njega se rastavljajte bezbrižno.
- Odričući se unutrašnje i spoljašnje važnosti, dobijate slobodu izbora.
- Jedina prepreka na putu ka ispunjenju želja je važnost.
- Ne savlađujte prepreke, već smanjujte važnost.
- Brinite se bez zabrinutosti.

5. Indukovani prelazak

NE PUŠTAJTE U SEBE NEGATIVNU INFORMACIJU

Zašto svaka starija generacija smatra da je život nekad bio bolji? Koliko se već generacija smenilo od početka istorije čovečanstva! I svaka generacija je ubeđena da je svet postao gori. Proizilazi da svet ima tendenciju degradacije? Ali ako bi to bilo tačno, tada bi čovečanstvu preostalo svega nekoliko desetina pokolenja, a zatim bi sve moralo da se pretvori u pakao. Što se zapravo događa?

Smena generacija

U svim epohama ljudi su razmišljali na sledeći način: „Kako su nekad bila lepa vremena!“ S godinama, čoveku se život čini sve gori. Priseća se svoje mladosti kada su boje bile žive, utisci snažniji, snovi ostvarljiviji, muzika bolja, klima povoljnija, ljudi srdačniji, pa je čak i kobasica bila ukusnija, a da ne govorimo o bodrijem zdravlju. Život je bio ispunjen nadom, donosio je radost i zadovoljstvo. Danas, nakon toliko godina, čovek iz istih događaja više ne crpi toliko radosti. Na primer izleti, žurke, koncerti, bioskopi, praznici, sastanci, odlasci na more – svi oni i dalje imaju nekadašnji kvalitet, ako objektivno prosuđujemo. Praznici su bili veseliji, bioskopi zanimljiviji, a more toplije. Ali to ipak nije to. Boje su izbledele, doživljaji otupeli, interesovanje je zamrlo.

Zašto je u mladosti sve bilo tako lepo? Zar sa starenjem čovekova percepcija gubi oštrinu? Međutim, s godinama čovek ne gubi sposobnost da plače i da se smeje, da oseća boje i ukuse, razlikuje istinu od laži, loše od dobrog. Ili se svet zaista približava ambisu? Zapravo, svet sam po sebi ne degradira i ne postaje gori. On postaje gori za svakog pojedinačno. Paralelno sa negativnom linijom života postoje linije koje je čovek svojevremeno napustio, a gde je sve dobro – isto kao što je bilo i ranije. Ispoljavajući nezadovoljstvo, čovek se usmerava na još teže puteve. Kad je već tako, ti putevi ga uvlače u

sebe.

U skladu sa načelom Transurfinga, u prostranstvu varijanti postoji sve i za sve. Na primer, postoji područje u kome je život za konkretnog čoveka izgubio sve boje, a za druge je ostao isti kao i ranije. Čovek koji odašilje negativnu mentalnu energiju dospeva u područje gde su se scenografije njegovog prostora promenile. Istovremeno je za druge ljude svet i dalje isti. Čak ne treba ni da razmatramo takve radikalne slučajeve kad je čovek postao invalid, kad je izgubio krov nad glavom, svoje bližnje, ili se propio. Najčešće on polako ali sigurno klizi ka linijama gde sve boje scenografije postaju beživotne. U takvim trenucima se on priseća kako je sve bilo živo i sveže pre mnogo godina.

Po rođenju, čovek prihvata svet onakvim kakav on jeste. Detetu je još uvek nepoznato da li svet može da bude gori ili bolji. Mladi još uvek nisu toliko razmaženi i probirljivi. Oni samo otkrivaju svet i raduju se životu, jer imaju više nade nego zamerki, pa stoga veruju da će biti čak i bolje. Zatim dolaze nevolje, čovek počinje da shvata da mu se snovi ne ostvaruju, da drugi ljudi bolje žive, da se za mesto pod suncem treba izboriti. Vremenom se zamerke umnožavaju a nada slabi. Nezadovoljstvo i prigovaranje su pokretačke sile koje potiskuju čoveka na neuspešne linije života. Izražavajući se terminima Transurfinga, čovek odašilje negativnu energiju koja ga preusmerava na linije života koje odgovaraju negativnim parametrima.

Svet postaje lošiji što lošije vi razmišljate o njemu. U detinjstvu niko od vas nije previše razmišljao o tome da li je svet dobar ili nije, već ste ga prihvatili zdravo za gotovo. Tek ste počinjali da ga otkrivajte, niste zloupotrebljavali kritiku. Najveće ljutnje su bile one koje su upućene vašim bližnjim, koji vam na primer nisu kupili igračku. Ali zatim ste ozbiljno počinjali da budete ogorčeni na ceo svet. On vam je donosio sve manje zadovoljstva, a što ste mu više zamerali, rezultat je bio gori. Svi oni koji su prošli kroz mladost i dostigli zrelost, znaju da je nekada bilo mnogo bolje.

Evo jednog takvog štetnog paradoksa: susrećete se s neprijatnim okolnostima, ispoljavate svoje nezadovoljstvo, a nakon toga situacija postaje još teža. Vaše nezadovoljstvo vam se vraća kao trostruki bumerang. Kao prvo – višak potencijala nezadovoljstva okreće protiv vas sile ravnoteže. Kao drugo, nezadovoljstvo je kanal kroz koji klatno isisava energiju iz vas. Kao treće, odašiljući negativnu energiju, prelazite na

odgovarajuće linije života.

Navika da se negativno reaguje toliko se ukorenila da su ljudi izgubili privilegiju koju imaju u odnosu na niža živa bića – svest. Školjka takođe negativno reaguje na spoljašnje nadražaje. Ali čovek, za razliku od školjke, može svesno i s namerom da reguliše svoj odnos prema spoljašnjem svetu. Međutim, on ne koristi tu privilegiju, već agresivno uzvraća i na najmanju nezgodu. On agresiju pogrešno smatra svojom snagom, a zapravo se samo bespomoćno bacaka u paučini klatna.

Vi smatrate da je život postao gori, međutim, onima koji su u cvetu mladosti on se čini predivnim. Zašto je tako? Možda zato što mladi ne znaju kako je nekad bilo dobro, kada ste vi bili u njihovim godinama? Ali i tada su postojali ljudi stariji od vas koji su se isto tako žalili na život i prisećali se kako je ranije bilo bolje. Uzrok se nalazi samo u odlici čovekove psihe da iz prošlosti briše sve loše i zadržava ono dobro. Jer, nezadovoljstvo je usmereno na ono što se dešava sad, pa se ono čini gorim od onoga što je bilo nekada.

Iz prethodnog proizilazi da ako prihvatimo činjenicu kako život iz godine u godinu postaje sve gori, znači da je svet odavno trebalo da se raspadne na komadiće. Koliko se generacija smenilo od početka istorije čovečanstva? I svaka od njih smatra da je svet postao gori! Na primer, starija osoba će vam ubeđeno reći da je Coca-Cola nekad imala bolji ukus. Međutim, Coca-Cola je proizvedena 1886. godine. Zamislite koliko je tek danas odvratna! Možda i čulo ukusa s godinama otupljuje? Teško. Jer su se za čoveka u godinama pogoršale i druge stvari, kao na primer nameštaj ili odeća.

Kada bi svet bio za sve isti, tada bi se nakon smene nekoliko desetina pokolenja on jednostavno survao u pakao. Kako shvatiti tu paradoksalnu tvrdnju da svet nije isti za sve? Svi mi živimo u istom svetu materijalne realizacije varijanti. Ali njegove varijante su drugačije za svakog čoveka ponaosob. Mi primećujemo očigledne razlike u sudbinama: bogati i siromašni, uspešni i propali, srećni i nesrećni. Svi oni žive u istom svetu, ali pritom i svako ima svoj svet. Reklo bi se da je ovde sve jasno, isto kao što postoje siromašne i bogate četvrti.

Međutim, razlikuju se ne samo scenariji sudbine i uloga, već i scenografije. Ta razlika nije toliko očigledna. Jedna osoba posmatra svet kroz prozor svog luksuznog automobila, a druga iz kontejnera. Neko je za praznike veseo, a drugi zabrinut svojim

problemima. Jedan vidi veselu grupu omladine, a drugi razuzdanu rulju huligana. Svi gledaju u isto, ali dobijene slike se razlikuju poput filma u boji od crno-belog. Svaki čovek je usmeren na svoje područje u prostranstvu varijanti i zato svako živi u svom svetu. Svi ti svetovi se naslanjaju jedan na drugi i stvaraju ono što podrazumevamo pod prostorom u kome živimo.

Možda vam je teško da to zamislite. Jedan sloj je nemoguće razdvojiti od drugog. Svaki čovek svojim mislima oblikuje svoju stvarnost i istovremeno se ta stvarnost ukršta i stupa u interakciju sa okruženjem.

Zamislite Zemlju na kojoj nema nijednog živog bića. Duvaju vetrovi, vulkani izbacuju lavu, protiču reke – svet postoji. Zatim se rađa čovek koji sve to posmatra. Energija njegovih misli tvori materijalnu realizaciju u određenom području prostranstva varijanti i od toga nastaje – život ovog čoveka u ovom svetu. Njegov život je novi sloj tog sveta. Zatim se rađa se drugi čovek i pojavljuje se još jedan sloj. Čovek umire i sloj nestaje ili se transformiše u zavisnosti od toga šta se događa iza vrata smrti.

Čovečanstvo maglovito nagađa da postoje i druga živa bića koja se nalaze u nekim paralelnim dimenzijama. Ali hajde da za trenutak dopustimo da živih bića nema na ovom svetu. Kakva je onda energija proizvela materijalnu realizaciju prostora u kome nema nijednog živog bića? O tome možemo samo da nagađamo. A možda će svet iščeznuti kad umre i poslednje živo biće? Ko može da potvrdi da svet postoji ako u njemu nema nikog? Ako nema nikog ko može da kaže da svet (prema našim shvatanjima) postoji? Znači da o tako nečem nema ni govora.

Zasad bi to bilo sve. Nećemo se dalje probijati kroz neispitana područja nego ćemo sve to ostaviti po strani. Ne zaboravite da je Transurfing samo jedan od brojnih modela. Čovekove predstave o svetu koji ga okružuje i životu u njemu nisu ništa drugo do model. Setite se osećaja važnosti i ne proizvodite spoljašnju važnost Transurfinga. U suprotnom, možete da postanete zagovornik beskorisne ideje i da svima dokazujete istinitost baš svog pogleda na svet. Istina je apstrakcija. Dato nam je da spoznamo samo neke njene manifestacije i zakonitosti. Naš cilj se sastoji samo u tome da izvučemo praktičnu korist iz našeg modela.

Vratimo se svetovima generacija. Svaki čovek se tokom života prestrojava iz jednog

područja prostranstva varijanti u drugi i na taj način transformiše sloj svog sveta. Budući da sa zadovoljstvom jadikuje i odašilje više negativne nego pozitivne energije, nastaje tendencija pogoršanja kvaliteta života. Čovek s godinama može da stekne materijalno blagostanje, ali zbog toga neće biti ništa srećniji. Boje scenografije blede i život ga sve manje raduje. Predstavnik starijeg pokolenja i mladić piju istu Coca-Colu, kupaju se u istom moru, skijaju se na padinama iste planine – i sve je čini se isto kao i pre mnogo godina. Međutim, stariji je ubeđen da je nekada sve bilo bolje, dok je mlađem sve savršeno. Kada mladić ostari, priča će se ponoviti.

U takvoj tendenciji se primećuju odstupanja kako na negativnu tako i na pozitivnu stranu. Može se desiti da čovek s godinama tek počne da oseća ukus života, ali i da se potpuno srećna osoba strovali u duboku jamu. Ipak, generalno su pokolenja manje ili više jednoglasna u tome da se kvalitet života pogoršava. Tako dolazi do smene slojeva generacija. Sloj starije generacije se pomera ka lošijoj strani, a sloj mlađe generacije kasni, ali se kreće istim putem. Do smene dolazi postupno i svaki put počinje sa optimističkim ispoljavanjima. Upravo zato se svet u celosti ne pretvara u pakao. Svako ima sloj koji je sam izabrao. Čovek zaista ima mogućnost da izabere svoj sloj, što on i čini. Sada vam postepeno postaje jasnija slika na koji način on sebi nanosi štetu.

O tome kako da ne stvarate pakao u svom sloju već smo govorili u prethodnim poglavljima. A kako da vratite svoj pređašnji svet, kako da se vratite na linije gde je život ispunjen bojama i nadama, kao što je to bilo u detinjstvu i mladosti? S tim zadatkom se možemo izboriti pomoću tehnike Transurfinga. Ali za početak treba da razjasnimo na koji način napuštamo te srećne linije, prepune nada, i odlazimo tamo gde mogu da nas upitaju: „Kako ste samo uspeali da toliko potonete?“

Vrtlog klatna

Čovekova psiha je sazdana tako da on žustrije reaguje na negativne podražaje. To može biti neka neprijatna informacija, neprijateljski postupak, opasnost ili, jednostavno, negativna energija. Naravno, pozitivna delovanja takođe mogu da izazovu snažne emocije. Ali strah i gnev po snazi nadilaze radost i veselje. Uzrok takve neravnoteže se može potražiti u dubini vekova, kada su strah i gnev bili odlučujući faktori za preživljavanje. Kakva je korist od radosti? Ona nam ne pomaže ni da se zaštitimo, ni da izbegnemo opasnost, niti da obezbedimo hranu. Takođe i život ispunjen teškoćama i oskudicom je tokom cele istorije donosio više tuge i straha nego radosti i veselja. Otuda sklonost ljudi da se lakše prepuste uniniji i depresiji, a da ih radost brzo prođe. Zar ste nekada čuli da je normalna osoba patila zbog preteranog veselja? Dok stresa i depresije ima gde god se okrenemo.

Te karakteristike ljudske percepcije klatna aktivno koriste a pogotovo sredstva masovnog informisanja. U informativnim programima retko ćete čuti dobre vesti. Obično se to radi ovako: uzima se neka negativna činjenica koja se razrađuje, a iz toga isplivavaju novi detalji, pa se sve to sa slašću pakuje i na sve načine dramatiše.

U skladu sa istim principom se nude i druge negativne vesti: nesreće, prirodne nepogode, teroristički napadi, oružani sukobi, i tako dalje. Obratite pažnju na jednu zakonitost. Događaji se odmotavaju spiralno: u početku ide zaplet, zatim razvoj, onda se sve više pojačava napetost, pa sledi kulminacija. Emocije su već na vrhuncu i onda dolazi rasplet, kad se sva energija raspršuje u prostoru i dolazi do privremenog zatišja. Setite se kako se talasi razbijaju o obalu. U skladu sa istim principom se prave i beskonačne televizijske serije. Sa objektivne tačke gledišta, u njima nema ničeg naročito; sva „dramatika“ je bukvalno isisana iz prsta. Ali dovoljno je da pogledate dve-tri epizode i da se navučete. Zašto? U tim sapunicama se ne događa ništa preterano zanimljivo. Radi se o tome da je frekvencija mentalnog zračenja zahvaćena klatnom zaduženim za serije i čovekova pažnja se fiksira na to područje.

Pogledajmo mehanizam razmotavanja pomenute spirale. U početku se čovek suočava sa činjenicom koja teoretski može da ga uznemiri, a možda i ne. Recimo da je to

vest onegativnom događaju u nekoj zemlji. To je prvo treperenje destruktivnog klatna. Ako vest zakači čoveka, on odgovara na njen uticaj: izražava svoj stav, brine, što znači da uzvraća odašiljanjem energije iste vrste kao što je i prvo treperenje, odnosno na istoj frekvenciji. Pomenuta osoba, kao i hiljade drugih, odgovorila je klatnu svojom zainteresovanošću i učešćem. Emitovanje je stupilo u rezonancu s klatnom i njegova energija se povećala. Sredstva masovnog informisanja nastavljaju svoju kampanju. Čovek zainteresovano prati razvoj događaja i klatno opet dobija punjenje. Na taj način ono uvlači u svoje mreže sledbenike i iz njih isisava energiju. Zainteresovane osobe primaju u sebe negativnu energiju i bivaju uvučene u igru makar i kao posmatrači.

Na prvi pogled se ništa naročito nije dogodilo. Obična stvar. Šta s tim što je čovek usmerio deo svoje energije na punjenje destruktivnog klatna? To se praktički nije odrazilo na njegovo zdravlje. Međutim, odašiljući energiju na frekvenciji negativnog događaja, čovek prelazi na linije života gde mu se slični događaji sve više približavaju. On učestvuje u zapletu i zatiče se u zoni delovanja spirale koja se razmotava i privlači ga ka sebi, slično vrtlogu. Interakcija čoveka i klatna postaje sve bliža i čovek prihvata pomenuti događaj kao deo svog života. Njegova pažnja radi selektivno i stalno mu pristižu nove činjenice s različitih strana. On diskutuje o tim novostima sa svojim poznanicima i bližnjima, dobija njihov odziv u vidu interesovanja i saosećanja. Energija klatna se povećava, a čovek je frekvencijom svog zračenja sve bliži linijama događaja gde više nije posmatrač, već neposredni učesnik.

Sada ćemo definisati pojavu uvlačenja u vrtlog kao indukovani prelazak na liniju života, gde sledbenik postaje žrtva destruktivnog klatna. Njegova reakcija na potres destruktivnog klatna i, posledično tome, uzajamno punjenje energijom nastalom usled vibracija, indukuje prelazak na liniju života koja je po svojoj frekvenciji bliska oscilacijama klatna. Kao posledica, dolazi do toga da se negativni događaj uključuje u sloj sveta pomenute osobe.

Nesreće

Mnogi ljudi, na jedan ili drugi način, dopuštaju teoretsku mogućnost da mogu doživeti neku nesreću. Ali ne dopušta svako takvoj mogućnosti da prodre u njihov sloj sveta. Postoje ljudi koji ne gledaju TV serije, ne zanimaju ih novosti, ne dotiču ih događaji koji su se negde tamo nekome desili. Oni žive u svojim slojevima i sledbenici su drugih klatana. Ne brine ih što se negde tamo srušio avion. Oni mogu da slušaju vesti o takvim događajima i da pritom ravnodušno nastavljaju sa svojom večerom. Dosta im je i sopstvenih briga.

Indukovanom prelazu su podložniji oni koji ispoljavaju interesovanje, zabrinutost, koji se uznemiravaju zbog pomenutih nesreća što su se dogodile drugim ljudima. Ako čovekov život nije prepun briga, on pokušava da popuni taj manjak prebacujući pažnju na događaje u tuđim slojevima. Takva osoba redovno čita žutu štampu, gleda serije, ili čeka nove vesti o nesrećama i prirodnim nepogodama. Crna hronika i serije su u nadležnosti sitnih i bezopasnih klatana. Privrženost im samo dopunjava deficit informacija, emocija i briga. Međutim, pokazivanje zanimanja prema destruktivnim klatnima katastrofa i prirodnih nepogoda u sebi krije realnu opasnost. Ta klatna su snažna i vrlo agresivna.

Frekvencija mentalnog zračenja osobe koja obraća pažnju na slične događaje zarobljava podjednako kao i kad je reč o serijama. Čovek koji pokazuje zanimanje za negativne informacije, uvek će ih dobijati u izobilju. U početku je on u ulozi bezazlenog posmatrača. Sedi na tribini i gleda fudbalsku utakmicu. Ali potom se sve više unosi u igru i postaje aktivni navijač. Zatim silazi na teren i trči, ali još uvek mu ne dodaju loptu. Postepeno i neprimetno sve više se uvlači u igru i na kraju dobija loptu. Gledalac se pretvara u igrača, odnosno u žrtvu nesreće.

Zar je moglo da bude drugačije? Ne, jer su nesreće postale deo njegovog života. Sam ih je pustio u svoj sloj, nesvesno je preuzeo sudbinu žrtve i materijalizovao nesrećnu varijantu. Naravno, on nije želeo da se nađe u ulozi žrtve, ali to i nije bitno. Uloge raspoređuje klatno ukoliko čovek prihvati njegovu igru. Zato, ako je za mnoge ljude neka nesreća samo fatalni splet okolnosti, za našu žrtvu je to zakonomeran logički kraj. Verovatnoća da će se naš junak naći na pravom mestu u pravo vreme već postaje

natprosečna.

Ako budete ignorisali treperenja destruktivnih klatana, nikad nećete pretrpeti nesreću. Recimo da će verovatnoća toga biti blizu nule. Možete da negodujete i kažete: pa kako onda na hiljade ljudi gine za vreme katastrofa ili prirodnih nepogoda? Zar svi oni istovremeno razmišljaju o nesrećama? Stvar je u tome što na ovom svetu ne živite samo vi. Okružuje vas masa ljudi koja aktivno radi za destruktivna klatna i odašilje energiju u spektru tih klatana. Niko ne može potpuno da se zaštiti od tog zračenja. Polje zračenja vas zahvata i vi, a da toga niste ni svesni, počinjete da zračite na istim frekvencijama. Koreni takvog ponašanja sežu u dubinu vekova, kada je nagon stada bio od pomoći da se izbegne opasnost. Baš zato energetsko polje indukovanog prelaza raste poput lavine i uvlači vas u sebe poput vrtloga.

Vaš zadatak je da se što više udaljite od središta vrtloga. To znači da ne puštate u sebe informaciju o nesrećama i katastrofama, da se ne zanimate za to, ne brinete, ne razgovarate o to-me, odnosno – da puštate da prođu pored vas. Obratite pažnju: ne treba da pobegnute od informacija, već ih nemojte puštati u sebe. Kao što vam je poznato iz prethodnih poglavlja, izbegavati susret s klatnom je isto što i tražiti susret s njim. Kada se nečemu protivite, kada nešto ne želite ili izražavate neprijateljstvo, samim tim aktivno odašiljete energiju na frekvenciji onoga što želite da izbegnete. Ne puštati u sebe znači ignorisati, ne reagovati na negativnu informaciju, već svoju pažnju preusmeriti na neškodljive TV emisije i knjige.

Ako ne možete da se suzdržite a da ne reagujete, tada vam preostaje samo da se uzdate u Anđela čuvara. Na primer, ako se plašite da letite avionom, nemojte leteti. Ako postoji strah, znači da u spektru vašeg zračenja postoji frekvencija koja rezonuje sa linijom života na kojoj je zabeležena avionska nesreća. To uopšte ne znači da ćete obavezno skliznuti na tu liniju, ali takva verovatnoća ipak postoji. Ako jednostavno ne budete razmišljali o opasnosti u avionu, onda nemate čega ni da se plašite. Naprotiv, ako osetite neobičan nemir pre leta, biće razumno da ga propustite. Ako niste u mogućnosti da ne otputujete, tada naučite da slušate šum jutarnjih zvezda. Šta je to i kako se to radi tek ćete saznati.

Rat

Rat u suštini nastaje kao i obična tuča. Prvo jedna strana iznosi svoje mišljenje drugoj. Njeno mišljenje je suprotno mišljenju druge strane i zato konstatacija deluje kao podsticaj za destruktivno klatno. Druga strana odgovara na prvi podsticaj s nešto većim zamahom. Prva strana ponovo odgovara, ali ovaj put agresivnije. I tako uzlaznom putanjom, sve dok ne dođe do razmene udaraca.

Pred nama se tad pojavljuje uobičajena i očigledna slika bitke dva klatana koji, zadajući međusobne udarce, vibriraju sve jače. Prilikom sazrevanja uslova za rat ili revoluciju deluje mnogo faktora, ali je suština ista. Prvo se ljudima govori kako loše žive. S tim se ubrzo svi slože i – prvi zamah klatna je prihvaćen. Zatim se pronalazi objašnjenje da našem narodu smetaju neki drugi narodi kako bi mogao bolje da živi. To izaziva nezadovoljstvo i klatno počinje da treperi. Zatim sledi provokacija sa jedne ili druge strane, što izaziva opšti metež – klatno je prikupilo snagu i rat ili revolucija mogu da počnu. Svaki zamah klatna proizvodi odjek, koji mu pojačava ljuljanje. Zatim, poput lavine, dolazi do prelaska na linije života gde se napetost povećava.

Situaciju je moguće promeniti jedino na početku, dok je kasnije ona van kontrole. U trenutku uvijanja spirale, ako se na prvi potres klatna odgovori miroljubivo, ili se prosto odmaknete u stranu, klatno će biti eliminisano ili ugašeno, a sledstveno tome neće prelaziti na novi nivo ili novu liniju. Ako pak prihvatimo oscilacije klatna, tada će se frekvencije odašiljanja učesnika po parametrima uklopiti u liniju novog zaokreta spirale.

Nažalost, ako neki učesnik događaja ne bude reagovao na klatno, to još nije garancija da neće biti uvučen u rat ili revoluciju. Ako upadne u snažan vrtlog, tada, ma koliko se trudio, neće uspeti da se izvuče. Međutim, u slučaju odbijanja igre klatna, učesnik će u krajnjoj liniji dobiti veće šanse da preživi i izađe s najmanjim gubicima. Ovde je potrebno samo pravilno shvatiti šta znači neprihvatanje rata ili revolucije. Možete da ih mrzite ili da se aktivno borite, međutim, klatnu je svejedno da li ste za ili protiv. Odgovara mu energija bilo kog polariteta. Ako se odašilje energija na frekvenciji rata, doći će do prelaska na tu liniju. Tada prihvatate rat i učestvujete u njemu – na bojnem ste polju. Ako se

borite protiv rata, ona će vas svejedno progutati.

Ne prihvatati klatno znači ignorisati ga. Naravno, ignorisanje ne uspeva uvek; u tome i jeste opasnost od indukovanog prelaza. U krajnjoj meri, ne treba se svrstati ni u pobornika, niti u protivnika rata. Oduvek su postojale neutralne zemlje koje su ostajale po strani i posmatrale kako se drugi narodi međusobno uništavaju. Obratite pažnju na demonstracije i mitinge na kojima ljudi besno protestuju protiv ratnih dejstava. Za klatno, koje pokušava da podstakne borbu s protivnikom, oni su isto tako predani i poželjni sledbenici kao i zagovornici borbe. Aktivni protesti su najprirodnija pomoć ratu iako su naivni sledbenici uvereni u suprotno. Miroljubive ponude i otkrivanje pravog lica i motiva koje ima klatno ono je što ima moć da zaustavi rat. Sećate li se alegorije s košnicom divljih pčela? Klatno objavljuje svojim sledbenicima da su pčele opasne i da ih zato treba uništiti. A šta je zapravo potrebno klatnu? Možda njihov med?

Nezaposlenost

Kao što smo već rekli, učestvovati u igri destruktivnog klatna moguće je na različite načine, bilo da ga podržavate ili ga odbacujete. Po svoj prilici, druga opcija je još opasnija budući da želja da se izbegne sudar s klatnom stvara višak potencijala koji vas uvlači u vrtlog prelaska. Danas se svi ili skoro svi plaše gubitka posla. Indukovani ostanak na ulici je veoma podmukao. Sve počinje sa sitnicom i potpuno bezazleno. To može da bude prvi slabašan signal: krajičkom uha ste čuli da vaše preduzeće nije tako uspešno kao pre. Ili, neko od vaših poznanika je izgubio posao ili kruže glasine kako dolazi do smanjenja broja zaposlenih i tome slično.

Na podsvesnom nivou, neprimetno za vas, upalila se crvena lampica. Zatim sledi drugi signal, na primer, povećanje inflacije. To vas već uznemirava, kao i druge ljude oko vas. Počinju diskusije o tome, a klatno nezaposlenosti dobija energetsko punjenje. Potom pristižu vesti o oscilacijama na berzi i opšta napetost raste. Nemir biva brzo zamenjen brigom, a za-tim prelazi u strah. U tom trenutku potpuno generišete energiju na frekvenciji linija života gde vidite sebe bez posla.

Kada u sebi nosite strah da ćete se naći među otpuštenima, smatrajte da je to toliko jasno vidljivo, kao kad biste na sebe okačili tablu s natpisom „Možete me otpustiti“. Ako mislite da možete da prikrivate taj strah, jako grešite. Prpratni gestovi i prizvuk intonacije u glasu nekad govore više od reči. Izgubivši samopouzdanje, više niste tako efikasan radnik kao nekada. Ono što vam je pre uspevalo s lakoćom, sad vam ne ide. U komunikaciji sa saradnicima se pojavljuje napetost budući da su i oni u istom položaju.

Nervozu prenosite i na porodicu gde vas umesto podrške još i okrivljuju. Pojavljuje se stres i to je to: više niste zaposleni – na grudima vam visi tablica „Zreo sam za otkaz“.

Uzrok straha od otkaza krije se u osećaju krivice koji tinja ili gori jakim plamenom u vašoj podsvesti. Koga prvo otpuštaju? Najgore radnike. Ako dopustite sebi da smatrate kako možete biti gori od drugih, znači da ste se sami upisali na crnu listu. Odbacite osećaj krivice. Dopustite sebi luksuz da budete ono što jeste. Ako vam to ne uspe, krenite s procesom traženja drugog posla. Višak potencijala zabrinutosti biće ublažen konkretnom akcijom.

Neki ljudi kreću u potragu za novim poslom čim dobiju radno mesto. Oni to ne čine zato što imaju nameru da odmah promene posao. Osigurati se znači izgraditi samopouzdanje: ako se nešto desi, postoji rezervna varijanta. Ako ne strepite za svoju budućnosti, delovanje sila ravnoteže vas neće dotaknuti.

Epidemija

Verovatno mislite da kad je epidemija u pitanju, nema govora o tamo nekim linijama života: čovek se jednostavno razboli jer se zarazio. I bićete u pravu, ali samo u tom smislu da je čovek dozvolio da bude zaražen. Ne želim uopšte da kažem da je pacijent trebalo da ide s gazom preko usta – to ga ne bi spasilo. Ne verujete? Pa, čisto spekulativno ja to ne mogu da vam dokažem, kao uostalom ništa od onoga o čemu se govori u knjizi. Ali ni vi nećete nositi povez tokom epidemije gripa da biste to proverili? Stoga ću jednostavno reći ono što znam, a da li ćete poverovati ili ne – to je vaša stvar.

Dakle, otvaramo istoriju bolesti. Uzrok oboljenja je vaša dobrovoljna saglasnost da učestvujete u igri pod nazivom „Epidemija“. Sve počinje od glasina da negde vlada epidemija gri-pa. Svim normalnim ljudima je poznato da se grip lako prenosi vazdušno-kapljičnim putem. Samim tim, vi, kao i svaki normalan čovek, dopuštate mogućnost da se to svakome može dogoditi. U glavi odmah počinje da vam se odmotava film: imate temperaturu, kijate i kašljete. O tome se radi. Od tog trenutka ste već u igri, jer odašiljete mentalnu energiju na frekvenciji destruktivnog klatna.

Podsvesno već tražite potvrdu da epidemija nastupa i pažnja počinje da vam radi selektivno. Oko vas se pojavljuju ljudi koji kijaju. Njih uvek ima, ali vi ranije niste obraćali pažnju na njih. S vremena na vreme neko na poslu ili kod kuće otpočinje tu temu. Vaša pretpostavka da epidemija kreće dobija nove potvrde. To se dešava čak i kad ne tražite specijalnu potvrdu i niste naročito zabrinuti zbog te teme. Ona se dešava nekako sama od sebe.

Ako ste se od početka igre podesili na frekvenciju destruktivnog klatna, vaša vezanost za njega biće sve jača nezavisno od vašeg svesnog učešća. Ako ste spremni da se razbolite ili ste usmereni na loše stvari, tada ste najaktivniji sledbenik klatna. Ili ne – odlučili ste da se ne razbolite i sugerišete sebi da ste apsolutno zdravi i da se nećete razboleti. Od toga nema ništa. Razmišljate o bolesti, što znači da odašiljete na frekvenciji bolesti. Usmerenost misli na „za“ ili „protiv“ nema nikakve važnosti. Drugim rečima, ako pokušavate da ubedite sebe da se nećete razboleti, onda inicijalno dopuštate takvu

mogućnost i nikakva uveravanja vam neće pomoći.

Reči koje izgovorite glasno samo uskomešaju vazduh, reči koje izgovorite u sebi nemaju nikakvu snagu, ali vera je moćna energija, iako nečujna. Neće vas spasiti čak ni ako odjurite po vakcinu. Svejedno ćete oboleti u ovom ili onom obliku. Prvi simptom bolesti pred vas postavlja izbor: da li ćete se razboleti ili ne. Vi se slabo opirete i na taj način se mirite s bolešću. To unosi finalnu korekciju u vaše emitovanje i stoga prelazite na liniju života gde bolest nastupa svom silinom.

Indukovani prelazak je počeo od trenutka kada ste prihvatili klatno. Ako uopšte ne marite za epidemiju, prelaska neće biti. Ili, ako ste na odmoru, ni sa kim ne komunicirate, ne slušate novosti i ništa ne znate o epidemiji, klatno vas neće dirati. Jednostavno će propasti, kao u bezdan.

Da li ste se zamislili nad tim zašto se lekari ne zaraze od pacijenata? Mnogi od njih čak hrabro rade bez poveza. To nije zbog toga što su vakcinisani, jer ne postoji vakcina protiv svih bolesti. Stvar je u tome što lekari takođe igraju igru klatna bolesti, ali uloga koju oni imaju sasvim je drugačija. Slično tome, pogledajte ponekad stjuardese u avionu. Te dobre vile svima neprestano preporučuju da zavežu pojas, a same vijore, kao da u slučaju nečega, lako, poput kolibrija, mogu da lete kroz vazduh.

„A šta je sa odojčadima, koja su zaražena sidom?“ – upitaće pedantni čitalac. – Zar i ona odašilju energiju prelaza?“ Kao prvo, pitanje epidemije razmatramo kao tendenciju. Kao drugo, ja i ne pokušavam da dokažem da ne postoji nikakva zaraza, već jedino odašiljanje mentalne energije na frekvenciji bolesti. Transurfing nije dogma i konačna instanca istine. Ne treba uzdizati nijednu ideju u apsolut. Moguće je samo uzeti u obzir takve zakonomernosti. A istina je uvek tu „negde u blizini“, ali gde tačno, ne zna se.

Panika

Panika je najintenzivniji i najbrži indukovani prelazak. Ona najkontrastnije naglašava sve njegove karakteristike. Kao prvo, uvijanje spirale se događa vrlo postupno, jer signal o stvarnoj opasnosti uvek zvuči uverljivo i čovek se odmah uključuje u igru destruktivnog klatna. Iz istog razloga se intenziviranje oscilacija klatna dešava vrlo brzo, praktično poput lavine.

Kao drugo, čovek gotovo u potpunosti gubi kontrolu nad sobom, što znači da se pretvara u osetljiv prijemnik, a, istovremeno, i u aktivni repititor oscilacija klatna. I, na kraju, samo klatno nalazi svoju idealnu materijalizaciju u gomilama ljudi. Nažalost, svi ti faktori čine zadatak njegovog uništenja ili gašenja vrlo komplikovanim. Čoveku u tom trenutku ne pada ni na pamet da razmišlja o metodima borbe s njima.

Međutim, ako budete kontrolisali sebe i ne budete se prepuštali panici, postoji velika verovatnoća da ćete spasiti život sebi i svojim najbližima. Na primer, na brodu koji tone uvek nastane gužva pored nekoliko spasilačkih čamaca, dok, istovremeno, nedaleko odatle drugi čamci stoje prazni. A potreban je samo trenutak da se pogleda uokolo. U tome i jeste podmukla osobina indukovanog prelaza, jer on radi kao vrtlog, usisavajući u sebe sve ono čega se dočepa.

Siromaštvo

Ako zdravorazumski razmišljamo, kako je moguće da postane bogat prosečan čovek, koji je rođen u nekom bednom i zabačenom mestu? Kriminalni put nećemo uzimati u obzir, kao ni sladunjave priče o milionerima. Dakle, razmišljanja zasnovana na zdravom razumu nas nigde neće odvesti. Kakvu onda korist imamo od uobičajene logike? Transurfing se ne uklapa u okvire zdravog razuma i zato omogućava da se uradi ono što se smatra nemogućim.

Postupajući logički, ljudi postižu odgovarajući rezultat. Ako se čovek rodio u siromaštvu, on se nalazi u siromašnom okruženju, navikao je na njega i podešen je na emitovanje energije na frekvenciji linije svog siromašnog života. Preusmeriti se na liniju blagostanja prilično je teško ako prema svojoj bedi osećate samo mržnju, zavidite bogatima i imate želju da budete materijalno obezbeđeni. Ili, rekao bih da je praktično nemoguće preusmeriti se na liniju bogatstva samim tim što posedujete te tri stvari. Pogledajmo zašto.

Verovatno je jedno od prvih otkrića dece koja se pripremaju za život bila sledeća činjenica: ako nešto ne želiš, to još ne znači da ćeš od toga biti sačuvan. Ponekad se iz duše jednostavno otme krik očaja: „Ali ja ga nikako ne želim! Mrzim ga! Zašto me ne ostavi na miru? Zašto se to uvek događa meni?“

Slično pitanje u nastupu gneva ne postavljaju samo deca, već i odrasli. U suštini, jako je teško pomiriti se s takvim stanjem da ako nešto ne želiš, to će se svejedno dogoditi, ili ako nešto mrziš, onda te to nemilosrdno proganja. Možemo mrzeti svoje siromaštvo, posao, svoje fizičke mane, susede, klošare na ulici, alkoholičare, narkomane, pse, lopove, bandite, drsku omladinu, vladu... Što više nešto mrzite, time ga više srećete u životu. Već znate zašto. To vas „kači“ na udicu, vi razmišljate o tome, što znači da odašiljete na frekvenciji linije života gde objekata vašeg nezadovoljstva ima i izobilju. Nije važno kakav je polaritet tog zračenja: „dopada“ ili „ne dopada“. Drugo je čak i efikasnije jer su emocije snažnije. S druge strane, ono što vam je neprijatno jeste destruktivno klatno i zato ga svojim preživljavanjima još više ljuljate. I, na kraju, ako aktivno mrzite, znači da proizvodite suvišni potencijal. Sile ravnoteže će biti usmerene protiv vas, jer im je lakše da uklone jednog protivnika nego da menjaju svet koji nekome nije po volji. Zamislite samo koliko je

štetnih faktora ugrađeno u negativan odnos prema životu!

Vratimo se čoveku koji je rođen u siromaštvu. On mašta o tome da postane bogat. Ali jedna želja, kao što je poznato, ništa ne menja. On može da se ispruži na kauču i da lenjivo mrmrlja: „Ne bi bilo loše kad bih imao činiju jagoda. Ali gde sad da ih pronađem? Nema ih nigde zato što je zima“. Otprilike na taj način siromašna osoba mašta o bogatstvu.

Ako čovek nije spreman da radi kako bi dobio željeno, on ga neće ni dobiti. Istovremeno on ništa ne preduzima ubeđen da ionako od svega toga ništa neće biti. To je zatvoreni krug. Njegova želja nema nikakvu snagu. On ne može čak ni prstom da mrdne. To čini namera, odnosno odlučnost da se deluje. Namera u sebi takođe uključuje spremnost da se nešto dobije. Čovek može da kaže: „Eh, to mi ne mogu oduzeti! Jer, to je tako lako i ja želim da budem bogat!“

Ne. Ponovo između „želim“ i „spreman sam“ leži duboka provalija. Na primer, siromašan čovek se „ne oseća u svojoj ko-ži“ u bogatom ambijentu ili u skupocenoj prodavnici, čak i ako se svim silama trudi da ubedi sebe i druge u suprotno. U dubini duše on smatra da svega toga nije dostojan. Bogatstvo ne ulazi u zonu komfora bednika ne zato što je biti bogat ne-udobno, već zato što je on daleko od svega toga. Nova fotelja je praktičnija, ali je zato stara udobnija.

Siromašnima je poznata samo spoljašnja strana bogatstva: raskošne kuće, skupi automobili, nakit, klubovi... Ako siromašnog čoveka stavite u takav ambijent, on će se osećati neu-dobno. A ukoliko mu date kofer pun novca, on će početi da čini raznorazne gluposti i na kraju će sve izgubiti. Frekvencija energije koju on odašilje nalazi se u ogromnom neskladu s takvim životom. I dok siromah ne dopusti atributima bogatstva da pristupe njegovoj zoni, dok ne nauči da se oseća vlasnikom skupih stvari, ostaće siromašak čak i ako pronađe blago.

Još jedna prepreka na putu do bogatstva je zavist. Kao što je poznato, zavideti znači biti ozlojeđen zbog tuđeg uspeha. U tom smislu pomenuti osećaj ne nosi u sebi ništa konstruktivno. Zato u zavisti postoji snažan destruktivni element. Čovekova psiha je sazdana na sledeći način: ako zavidim onome što bih sam hteo da imam, tada se svojski trudim da to omalovažim. To je logika „crne zavisti“: „Zavidim mu jer on to ima. Ja ne-mam i teško da ću ikada imati. Po čemu sam ja gori od njega? Znači, ta stvar je loša i ona mi ne treba“.

Na taj način želja da nešto imamo prelazi u psihičku zaštitu, a zatim prerasta u odbacivanje. Odbacivanje se odvija na suptilnom planu, zato što podsvest sve bukvalno shvata. Svest obezvređuje predmet zavisti samo prividno, radi samosmirenja, a podsvest sve prima ozbiljno. I ovde ona pravi medveđu uslugu, čineći sve kako se ne bi dostiglo ono što je omalovaženo i odbačeno.

Na taj način vidite kakve žilave sile okivaju čoveka na siromašnoj liniji života. Još dramatičnije se odvijaju događaji pri indukovanom prelazu sa materijalno zbrinute na siromašnu liniju života. Često se dešava da veoma imućna osoba izgubi sve i nađe se na ulici. Sva podlost indukovanog prelaza ka siromaštvu se ogleda u tome što se njegova spirala uvija prvo polako, neprimetno, a zatim sve brže, tako da ju je nemoguće zaustaviti.

Ta spirala počinje da se uvija u razdoblju finansijskih teškoća. Primetite kako se povremeni finansijski problemi uvek i svima događaju. To je tako uobičajena neizbežnost kao, recimo, kiša na dan kad ste se pripremali da pođete na izlet. Ako zbog toga ne budete upadali u gnev, depresiju, nemir ili se ljutili na život, tada oscilacije destruktivnog klatna neće dobiti punjenje i samim tim će se ugasi. Indukovani prelaz započinje u slučaju ako ste se uhvatili za rep spirale. Da bi se spirala zavrtela, potrebna je vaša reakcija na destruktivno klatno.

Vaša prva reakcija je nezadovoljstvo. Za klatno je to suviše slaba podrška i ako za to ponestane vaših emocija, ono će se ugasi. Druga reakcija je negodovanje, a to je već jače: klatno će živnuti duhom i poslati vam informaciju o tome da je za vaše finansijske teškoće neko kriv. Na taj drugi potres vi odgovarate negativnim odjekom ili postupcima koji su adresovani na krivce. U tom trenutku je destruktivno klatno već sasvim oživelo i započelo je novi okret spirale: redovna plata vam se dodatno smanjuje, cene su skočile ili zahtevaju od vas da vratite dug.

Obratite pažnju da na ovoj etapi još ne shvatate da se odigrava neki proces. Jednostavno vam se može učiniti da su nastale neprijatne okolnosti. U stvari, to je već ciljan proces koji indukujete vi sami, odgovarajući na oscilacije klatna. Frekvencija vašeg energetskog odašiljanja sve se više prestrojava sa linija na kojima ste uspešni na linije gde ste uskraćeni i ogorčeni. Zbog toga se i premeštate na linije koje odgovaraju tim novim parametrima.

I tako se vaš položaj još više pogoršava. Iz svih pravaca počinju da vam pristižu loše vesti: cene rastu, posao u vašem preduzeću ide loše. Počinjete aktivno da diskutujete o tim negativnim pitanjima sa poznanicima i bližnjim. Diskusije se po pravilu vode na destruktivan način, odnosno kroz žalbe, nezadovoljstvo i agresiju upućenim na račun pretpostavljenih krivaca. Naročito upečatljivo se ispoljava u firmama kojima posao jako loše ide. U njima dan otpočinje sa izjavom „nema novca“, kao jutarnjom molitvom.

U toj etapi ste već potpuno zahvaćeni spiralom. Vaše odašiljanje je podešeno na frekvenciju destruktivnog klatna. Budući da poslovi idu sve lošije, obuzima vas nemir. Energiju nemira, bez obzira na to što nije velika, klatno veoma dobro usisava i postaje sve bezobzirnije. U takvom stanju ćete neminovno oko sebe proizvoditi suvišne potencijale: nezadovoljstvo, agresiju, depresiju, apatiju, uvredljivost i tako dalje. Sada, kad su se destruktivnom klatnu pridružile sile ravnoteže, situacija se otima kontroli i počinje da se izliva kao lavina. Osećate strah i shvatate da je sve veoma ozbiljno.

Osećate kao da su vas uhvatili za ruke i zavrteli, a zatim naglo bacili. Odleteli ste u stranu, pali i ostali da ležite u stanju šoka. Strašna slika. A sve je počelo s manjim finansijskim teškoćama. Klatnu nije potreban vaš novac, njega zanima negativna energija koju odašiljete dok vas novac napušta. Na kraju, kada se spirala zavrtela, nesrećnik je u najboljem slučaju izgubio veoma mnogo, a u najgorem – sve. Destruktivno klatno više nema interesovanja za njega, jer nema šta da mu uzme. Dalji događaji mogu da se odvijaju na različite načine: nesrećnik će ostati da leži na neuspešnoj liniji života, ili će početi uz teškoće da se iskobeljava. Takav indukovani prelaz može da se dogodi svakom čoveku, pa i većoj grupi ljudi. U drugom slučaju, kao što znate, to nije samo spirala, već pravi vrtlog iz koga je vrlo teško izvući se.

Jedino sredstvo protiv indukovano prelaza je da se ne hvatate za rep spirale, da se ne upuštate u igru destruktivnog klatna. Nije dovoljno samo znati kako taj mehanizam funkcioniše, već ga se treba uvek setiti. Vaš Čuvar ne sme da spava. Ukorite sebe svaki put kad po navici, kao u snu, prihvatite igru klatna, odnosno kad pokazujete nezadovoljstvo, negodovanje, osetite nemir, učestvujete u destruktivnim diskusijama, i tako dalje. Zapamtite: sve što u vama izaziva negativnu reakciju posledica je provokativnog delovanja destruktivnih klatana. I u snu se događa isto: dok ne osvestite da je to san, vi ste marioneta u

tuđoj igri i možete imati noćne more. Čim se probudite, otresli ste se od priviđenja i shvatili kakva se igra vodi – postajete gospodar situacije, a ne žrtva okolnosti dok su svi oko vas u zombiranom stanju.

Rezime

- Svaki čovek stvara zaseban sloj sveta u kome i živi.
- Svet ljudi u celini se sastoji iz zasebnih slojeva, koji su naslagani jedan na drugi.
- Odašiljući negativnu energiju, čovek pogoršava sloj svog sveta.
- Agresija se pogrešno smatra snagom, a nezadovoljstvo normalnom reakcijom.
- Odgovor na negativan događaj indukuje prelaz na negativne linije života.
- Indukovani prelaz uključuje negativan događaj u sloj konkretnog čoveka.
- Ne puštajte nijednu negativnu informaciju u sloj svog sveta.
- Ne puštati ne znači izbegavati, već svesno ignorisati, ne zanimati se za to.

6. Tok varijanti

*KADA SE KREĆETE PO TOKU VARIJANTI,
SVET VAM IDE U SUSRET*

Odakle dolaze predosećaji, intuicija, predskazanja, otkrića i umetnička remek-dela? Da li ih zaista otkriva i stvara čovekov razum? Tok varijanti je raskošan dar za razum, ali čovek i ne sluti da je tako. A šta su to znamenja i zašto ona deluju?

Informaciono polje

Prostranstvo varijanti je informaciono polje ili energetska matrica, šablon onoga šta i kako treba da bude. Kada energija, podešena na određeni sektor matrice, počne da ga „osvetljava“, šablon se realizuje u obliku materijalne forme. Pojavljuje se pitanje: da li se informacija može iskoristiti dok se nalazi u nerealizovanom obliku?

Može se reći da se svi mi svakog dana bavimo time. Svest ne ume da učita informaciju iz prostranstva varijanti. Zato podsvest ima direktan pristup informacionom polju. Upravo odatle dolaze predosećaji, intuicija, predskazanja, otkrića, kao i umetnička remek-dela.

Informacija pristiže u svest iz spoljašnjeg sveta, kao interpretacija spoljašnjih podataka, ili iz podsvesti, na intuitivnom nivou. Podaci zapisani u polju su, grubo govoreći, istina u čistom obliku. Drugim rečima, to je objektivna informacija lišena interpretacije. Kada istina prolazi kroz filter razuma, ona se pretvara u interpretaciju, odnosno u znanje. Sva živa bića doživljavaju istinu u svojoj interpretaciji. Kokoška vidi i shvata svet različito od čoveka. Različiti ljudi čak mogu da vide i shvataju istu stvar na različite načine. Zato je znanje više-manje iskrivljen oblik istine.

Podaci u informacionom polju su predstavljeni u obliku složene energetske strukture. U njemu je zapisano sve što podstiče materiju da se kreće u skladu sa određenim zakonima. U početku podatke iz informacionog polja prihvata podsvest (duša), a zatim ih

svest (razum) prevodi u verbalne ili simboličke opise. Tako nastaje otkriće ili nastaje nešto novo: muzika, umetnička dela, odnosno ono što čovek nije mogao direktno da vidi ili sazna. Na isti način se pojavljuju intuitivna znanja i predosećaji.

Možda vas sve ovo šokira i deluje vam neverovatno. Ispada da razum ne može da stvori ništa novo, već jednostavno dobija podatke iz informacionog polja? Nije baš tako. Razum može da konstruiše novi objekat ili reši zadatak operišući poznatim objektima i logičkim konstrukcijama. Drugim rečima, razum može da sagradi novu kuću od starih cigala. Ali da stvori nešto principijelno novo, odnosno što ne može da se konstruiše iz starog – on nije u stanju.

Fundamentalna naučna otkrića ne dolaze kao posledica logičkih razmišljanja, rasuđivanja, već kao uvidi, tj. znanje niotkuda. Isto se odnosi i na genijalne pronalaskе. Dobra muzika se ne stvara odabirom nota, već kao da sama dolazi odnekud. Umetnička remek-dela ne nastaju kao rezultat profesionalnog tehničkog izvođenja, već se rađaju iz nadahnuća. Idealno tehnički naslikano platno ne mora obavezno da postane re-mek-delo. Remek-de-lom ga čini ono što se nalazi iza granica tehničkog izvođenja. Poezija koja dotiče dušu ne nastaje iz razumnog izbora pravilnih rima, već dolazi iz dubine duše.

Celokupno stvaralaštvo zasnovano je na nadahnuću i uvidima, te samim tim nema ništa zajedničko s razumom. Razum tek kasnije proizvode takvog stvaralaštva preuzima kao svoje attribute. Na primer, razum može savršeno da iskopira staro remek-delo, ali nije u stanju da tvori novo. On analizira podatke dobijene iz podsvesti, iz informacionog polja, i odeva ih u simboličku interpretaciju – u vidu slike, melodije, stihova, formula, šema i dr.

Zasad nam nije poznato na koji način podsvest dobija pristup informacionom polju. Možemo samo da budemo svedoci kako se manifestuje taj pristup. Primer za to je vidovitost, odnosno sposobnost da se percipiraju događaji koji su se dogodili u prošlosti, još se nisu dogodili ili se događaju izvan vidnog polja vidovnjaka. Mi ne shvatamo mehanizam tih pojava i proglašavamo ih paranormalnim. Klatna fundamentalne nauke, ne želeći da priznaju svoju nemoć, slične pojave ne shvataju ozbiljno. Međutim, zbog toga što ne možemo da ih objasnimo, one ne prestaju da budu činjenice i mi ne možemo tek tako da ih odbacimo.

Postoje ljudi koji vide događaje u informacionom polju tako jasno kao da se događaju pred njihovim očima u svetu materijalne realizacije. Takve osobe imaju

sposobnost da se tačno podese na realizovana područja u prostranstvu varijanti. Na primer, da bi se podesio na područje nestale oso-be, vidovnjak mora da vidi njenu fotografiju ili dodirne njene stvari. Uslugama takvih vidovnjaka ponekad se koristi i policija.

Ali ne vide svi tako jasno pa se zato i događaju greške. Postoje dva razloga zbog kojih nastaju greške. Prvi je povezan s tim što se vidovita osoba podešava na područje koje nije realizovano, niti će biti. Različita područja, u zavisnosti od njihove relativne udaljenosti, mogu u znatnoj ili neznatnoj meri da se razlikuju po scenarijima i scenografijama. Drugi razlog leži u interpretaciji podataka. Na primer, drevni vidovnjaci i proroci, posmatrajući neobične scene iz budućnosti, tumačili su ih na svoj način, u skladu sa svojim nivoom znanja. Zbog toga su njihova predskazanja često bila netačna.

Da li želite u to da poverujete ili ne – stvar je vašeg izbora. Ne zaboravite da je Transurfing samo model koji omogućava da se koriste zakoni sveta za sopstvenu dobrobit, a ne opis ustrojstva ovog sveta. Transurfing takođe nije granitni spomenik s natpisom „Ovde je skriveno blago“. Kao što vam je poznato, istina je uvek tu negde. Tvrdnja da je čovek sposoban da sintetizuje sve novo pomoću razuma takođe je samo smernica. Jednostavno smo se davno navikli na taj model i on nam je postao zgodan. Treba zapaziti da je ta uobičajena šema života nedokaziva kao i model Transurfinga. Da li se to dešava ovako ili drugačije, za nas u principu i nije tako važno. Činjenica se sastoji u tome da podaci iz prostranstva varijanti na neki način dolaze do nas u obliku različitih nagoveštaja, vizija, uvida, znakova i mi, koliko nam mogućnosti dopuštaju, treba da shvatimo njihovo značenje.

Znanja niotkuda

Samo retke, posebne ličnosti mogu jasno da iščitaju podatke iz informacionog polja. Većina samo dobija odbljeske tih podataka u obliku prolaznih predosećaja i nejasnih znanja. Ljudi koji se bave naukom i stvaralaštvom dobijaju uvide nakon mnogih dana ili godina kontemplacije. Otkriti nešto novo je veoma teško jer se frekvencija mentalnog odašiljanja, koliko god mi razmišljali o tome, najlakše usklađuje sa već realizovanim područjem prostranstva varijanti. Fundamentalno novo se uvek nalazi u nerealizovanim područjima. A kako se podesiti na njih? Za sad nam to nije dato da znamo.

Kada potraga za novim rešenjem u realizovanim područjima ne da rezultate, podsvest na neki slučajan način vrši upliv u nerealizovano područje. Takvi podaci nisu u obliku poznatih simboličkih interpretacija i zato ih svest doživljava kao neodređenu i nejasnu informaciju. Ako mozak uspe da uhvati suštinu te informacije, dolazi do prosvetljenja i jasnog razumevanja.

U mehanizmima rada svesti i podsvesti ima mnogo nejasnoća i protivrečnosti. Neće-mo se baviti svim tim problemima već ćemo se samo dotaći pojedinih aspekata. Da bismo izbegli zabunu u terminologiji i semantici, radi pojednostavljenja, označićemo sve što je povezano sa svešću – razumom, a ono sa podsvešću – dušom.

Kada bi razum shvatio sve ono što duša želi da mu saopšti, čovečanstvo bi dobilo direktan pristup informacionom polju. Teško je zamisliti kakve bi visine u tom slučaju dosegla naša civilizacija. Ali razum ne samo što ne ume da sluša, već i ne želi. Čovekova pažnja je neprestano okupirana objektima spoljašnjeg sveta ili unutrašnjim razmišljanjima i brigama. Unutrašnji monolog skoro nikad ne prestaje i nalazi se pod kontrolom razuma. A on ne sluša slabašne signale duše već autoritativno nameće svoje. Kada razum „razmišlja“, on operiše kategorijama kojima je označio osobine vidljivih objekata u realizovanim područjima. Drugim rečima, on razmišlja pomoću utvrđenih oznaka: simbola, reči, pojmova, šema, pravila i tako dalje. Svaku informaciju on pokušava da sortira po policama odgovarajućih oznaka.

Oznake su danas dodeljene svemu što postoji u svetu oko nas: nebo je plavo, voda je

mokra, ptice lete, tigrovi su opasni, zimi je hladno, i tako dalje. Ako informacija dobijena iz nerealizovanog područja nema prepoznatljive oznake, razum je prihvata kao neko zagonetno znanje. Ako se unese nova oznaka za to znanje ili se objasni u granicama starih oznaka, rađa se otkriće.

Principijelno je novom znanju uvek vrlo teško da pronade oznaku. Zamislite čoveka koji prvi put čuje muziku. Ona je takođe informacija u obliku zvukova. Kad razum dobija tu informaciju, on zna, ali ne shvata jer još uvek nema oznaku. Razumevanje se javlja kasnije kad čovek više puta čuje muziku i kad mu se pokažu sve oznake i objekti: muzičari, instrumenti, no-te, pesme. Ali kad je razum prvi put čuo muziku, za njega je to bilo potpuno realno znanje, ali istovremeno i nedokučiva misterija.

Pokušajte da malom detetu objasnite definiciju: „mleko je belo“. Ono tek počinje da koristi apstraktne kategorije i zato će vam postaviti gomilu pitanja. Njemu je jasno šta je mleko. Ali šta znači belo? To je boja. A šta je boja? To je osobina predmeta. A šta je osobina? A predmet? I tako u beskraj. Lakše je ne objašnjavati, već mu pokazati predmete različitih boja. Tada će detetov razum označiti to po čemu se razlikuju predmeti kroz apstraktnu kategoriju boja. Na taj način ono definiše i označava sve što ga okružuje, a zatim razmišlja koristeći te definicije. Za razliku od razuma, duša ne koristi simbole. Kako ona može da mu objasni da je „mleko belo“?

Od trenutka kad je razum počeo da razmišlja pomoću apstraktnih kategorija, veza između njega i duše postepeno je atrofirala. Duša ne koristi te kategorije. Ona ne razmišlja i ne govori, već oseća ili zna. Ona ne može da izrazi rečima i simbolima ono što zna. Zbog toga razum ne može da se dogovori s dušom. Recimo da se duša podesila na nerealizovano područje i saznala nešto što još ne postoji u materijalnom svetu. Kako ona tu informaciju može da dostavi razumu?

Osim toga, razum je stalno zauzet svojim brbljanjem. On smatra da je sve moguće logički objasniti i neprestano kontroliše sve informacije. Od duše pristižu samo nejasni signali koje razum ne može uvek da definiše pomoću svojih kategorija. Nejasna osećanja i znanja gube se u gromoglasnim mislima. Kada kontrola razuma oslabi, ka svesti se probijaju intuitivni osećaji i znanja.

To se manifestuje kao nejasan predosećaj koji se naziva i unutrašnji glas. Razum se

za trenutak pomeo, i u tom trenutku ste osetili osećanja ili znanja duše. To i jeste šum jutarnjih zvezda, glas bez reči, razmišljanje bez misli, bezglasni zvuk. Nešto uspevate da shvatite, ali nejasno. Ne mislite, već intuitivno osećate. Svako je nekad osetio šta je intuicija. Na primer, kad osećate da neko treba da vam dođe, ili da nešto treba da vam se dogodi, ili kad nešto jednostavno znate, bez objašnjenja.

Razum je neprekidno zauzet generisanjem misli. Glas duše je bukvalno zaglušen tim „mikserom misli“ i zato su intuitivna znanja teško dostupna. Kad bismo zaustavili tok misli i jednostavno kontemplirali prazninu, mogli bismo da čujemo šum jutarnjih zvezda – unutrašnji glas bez reči. Duša može da pronade odgovore na mnoga pitanja samo ako bismo oslušnuli njen glas.

Naučiti dušu da se jednousmereno podese na nerealizovana područja i naterati razum da sluša ono što duša želi da kaže, prilično je teško. Počnimo od malih stvari. U duši postoje dva prilično jasna osećaja: mir i nemir. Razum poseduje ozna-ke za ta dva osećaja: „dobro sam „ i „loše mi je“ „siguran sam“, „brinem se“, „dopada mi se“ i „ne dopada mi se“.

U životu na svakom koraku moramo da donosimo rešenja – da li ćemo da uradimo ovo ili ono. Materijalna realizacija se premešta u prostranstvu varijanti a kao rezultat toga nastaje ono što nazivamo sopstvenim životom. U zavisnosti od naših misli i postupaka, realizuju se jedno ili drugo područje. Duša ima pristup informacionom polju. Na neki način ona vidi ono što se nalazi ispred, u još nerealizovanim područjima, ali koji nam se približavaju. Ako se ona podese na područje koje još ni-je realizovano, zna šta je tamo čeka: prijatno ili neprijatno. Ta osećanja razum percipira kao nejasne osećaje mira ili nemira.

Duša vrlo često zna šta je čeka i ona tihim glasom to pokušava da prenese razumu. Međutim, on je skoro uopšte ne čuje niti pridaje značaj nejasnim predosećajima. Razum je zauzet klatnima, previše okupiran rešavanjem problema i ubeđen je u ispravnost svojih postupaka. On donosi energične odluke, vođen logičkim postavkama i zdravim rasuđivanjem. Međutim, dobro je poznato da racionalno prosuđivanje ne garantuje ispravno rešenje. Za razliku od razuma, duša ne razmišlja – ona oseća i zna, te zato ne greši. Koliko često se ljudi kasno dosete: „Pa znala (znao) sam da iz toga neće izaći ništa dobro!“

Naš zadatak se sastoji u tome da naučimo da definišemo šta duša govori razumu u trenutku donošenja odluke. To nije tako teško učiniti. Potrebno je samo narediti svom

Čuvaru da obrati pažnju na mir u duši. Na primer, vi donosite neku odluku. Vaš razum je u potpunosti zahvaćen klatnom ili zadubljen u rešavanje zadatka. Kako biste čuli šum jutarnjih zvezda, dovoljno je da se na vreme setite da obratite pažnju na svoje duševno stanje. To je toliko trivijalno da je čak i nezanimljivo. Ali tako je. Problem se sastoji samo u tome da obratite pažnju na svoja osećanja. Ljudi su skloniji da veruju argumentima razuma nego svojim osećanjima. Zato su se i odvikli da obraćaju pažnju na stanje duševnog mira.

Dakle, u glavi vrtite jednu od varijanti rešenja. Razum se u tom trenutku ne rukovodi osećanjima već zdravim rasuđivanjem. On uopšte nije sklon da prihvati bilo kakva osećanja. Ako ste uspeali da se setite, obratite pažnju na to što osećate. Da li vas nešto zabrinjava, muči, čini nesigurnim ili vam se ne dopada? Doneli ste odluku. Naredite razumu da za trenutak začuti i upitajte sebe: „Da li mi je dobro ili loše?“ Zatim se usmerite na drugu varijantu rešenja i opet se zapitajte: „Da li mi je dobro ili loše?“

Ako ste uspeali da dobijete jednoobrazan odgovor „da, meni je dobro“ ili „ne, loše mi je“, znači da ste čuli šum jutarnjih zvezda. Sada znate odgovor. To ne znači da postupate u skladu sa diktatima duše. Nemamo uvek slobodu volje u svojim postupcima. Ali barem ćete znati šta da očekujete u nerealizovanom području.

Molilac, Uvređeni i Ratnik

Postoje dve krajnosti ponašanja u životnim situacijama: plivati po toku, kao bezvoljni papirni brodić, ili veslati protiv struje uporno istrajavajući na svom putu.

Ako je čovek pasivan, ne pokazuje inicijativu, ničemu ne teži, već samo egzistira, tada život upravlja njime. U tom slučaju on postaje marioneta klatana i ona upravljaju njegovom sudbinom po svom nahođenju. Zauzimajući takvu poziciju, čovek se odriče od izbora svoje sudbine. Njegov izbor se sastoji u tome da je sudbina predodređena: ono što mora da se dogo-di, to će se i dogoditi. Slažući se sa ovakvom postavkom, čovek tvrdi da se od sudbine ne može pobeći. I on je potpuno u pra-vu, budući da u prostranstvu varijanti za njega postoji i takva varijanta. Nakon takvog izbora čoveku preostaje samo da bespomoćno jadikuje na sudbinu i da se uzda u više sile.

Predajući svoju sudbinu u tuđe ruke, on može da izabere dva životna puta. Krećući se prvim putem, može da bude ponizan i da traži milostinju za svoj život, obraćajući se molbama klatnima ili nekim višim sila-ma. Klatna teraju Molioca da radi i on ceo život povija leđa, pri čemu dobija skromna sredstva za preživljavanje. Molilac se naivno okreće višim silama, ali njima nije stalo do njega.

Molilac odbacuje sa sebe odgo-vornost za svoju sudbinu i kaže: „Sve je volja Božja“. Ako je tako, samo treba lepo zamoliti, a Bog je milostiv, daće. „Brda i doline! Reke i mora! O nebo! O zemljo! Klanjam se vašoj moći! Prepun sam vere i strahopoštovanja. Verujem da ćete mi pomoći da kupim svoje jutarnje novine!“ Šta, malo sam preterao? Uopšte ne, jer za svemoćne sile nema razlike da li su u pitanju jutarnje novine ili dvorac. Sve je moguće. „Biće da sam se loše molio... Šta da se radi, moliću se i dalje“.

Evo jedne anegdote. Čovek leži u krevetu i moli se: „Gospode, pomози mi da se obogatim. Ti si svemoćan! Verujem u tvoju svemoć! Uzdám se u tvoju milost“. A Bog će na to ljutito: „Čoveče, pa kupi bar listić za lutriju!“ Dakle, to je vrlo udobna pozicija: skinuti sa sebe odgovornost i istovremeno se razmetati u svojoj unutrašnjoj važnosti. U čemu se ona ovde krije? U tome što je čovek umislio da je toliko bitna figura, da smatra kako će Bog u svojoj svemoći i milosrđu brinuti o njegovom blagostanju. Bog je ionako čoveku već mnogo

dao. Dao mu je slobodu izbora, a on zbog svoje infantilnosti ne želi da prihvati taj dar nego je večno nezadovoljan.

Infantilnost pronalazi svoje opravdanje u tome što se na putu do cilja pojavljuje brdo prepreka. Čoveku večito nešto smeta. A smetaju mu sile ravnoteže i klatna koja se pojavljuju kao posledica viška potencijala važnosti koje je sam umislio. Ispada kao u dečjoj igri: „Guske-guske“ – „Ga-ga-ga!“ – „Hoćete li da jedete?“ – „Da-da-da!“ – „Pa, letite!“ – „Ne možemo! Sivi vuk pod gorom tom ne pušta nas domu svom!“

Ako čoveku ne odgovara uloga Molioca, može da izabere drugi put i preuzme ulogu Uvređenog, odnosno može da ispoljava nezadovoljstvo i traži ono što mu navodno duguju. Uvređeni stvara još veću štetu sudbini svojim zahtevima. Kao primer ćemo navesti još jednu alegoriju. Čovek odlazi na izložbu slika koja mu se ne dopada i smatra kako ima pravo da izrazi nezadovoljstvo. Počinje da udara nogama, preti, zahteva i lomi sve oko sebe. Naravno, odmah mu zbog toga sledi kazna. On se još više ljuti i nastavlja žustrije da negoduje: „Kako to? Pa oni treba da polome noge kako bi mi ugodili!“ Uopšte mu ne pada na pamet da je on samo gost na ovom svetu.

S tačke gledišta Transurfinga, i prvi i drugi metod su potpuno besmisleni. Transurfing predlaže sasvim novi put: ne moli i ne traži, već kreni i uzmi.

I šta je tu novo? Pa tako i postupa čovek koji je načinio drugi izbor: moja sudbina je u mojim rukama. On počinje da se bori sa svetom za svoje mesto pod suncem. Zauzevši ratobornu poziciju, čovek ulazi u borbu s klatnima, s konkurencijom, lakta se. Generalno rečeno, ceo njegov život je neprekidna borba za opstanak. On je izabrao borbu i ta varijanta takođe postoji u prostranstvu.

Već znamo da nas i poniznost i nezadovoljstvo uvlače u zavisnost od klatana. Setite se poglavlja o potencijalima važnosti i sve će vam biti jasno. Molilac stvara potencijal svoje krivice i dobrovoljno se prepušta u ruke manipulatorima. Onaj koji moli, unapred pretpostavlja da je dužan da moli, čeka i da će možda dobiti. Uvređeni stvara potencijal nezadovoljstva, okreće sile ravnoteže protiv sebe i aktivno kvari svoju sudbinu.

Ratnik, koji je izabrao borbu, zauzima produktivniju poziciju, ali njegov život je težak i oduzima mnogo energije. Koliko god se suprotstavljao, on se samo više upetljava u paučinu. Čini mu se da se bori za svoju sudbinu, dok, zapravo, samo uzalud rasipa energiju.

Ponekad čovek izbora pobjedu. Ali po kojoj ceni? Pobjeda se veliča i svi se po ko zna koji put uveravaju da nije lako doći do lovorika. Tako se formira i utvrđuje javno mnjenje: kako bi neš-to dostigao, potrebno je naporno da radiš ili da se hrabro boriš.

Javno mnjenje zapravo formiraju klatna. Potencijali važnosti služe kao hranilice za klatno. Cilj nije lako dostupna – spoljašnja važnost. Nju može da dostigne samo osoba koja poseduje natprosečne kvalitete – unutrašnju važnost. Međutim, na putu do cilja sve će joj biti oduzeto. Možda joj dopuste da dođe do finala i ona će biti jako zadovoljna, ne shvatajući da je energiju utrošila ne toliko na sam cilj, koliko na namete klatnima.

Nastaje otprilike sledeća slika: da bi došao do svog cilja čovek treba da prođe kroz gomilu prosjaka. Svi oni galame, preprečuju mu put, hvataju ga za ruke. On pokušava da se pravda, izvinjava se, daje novac, gura se, probija, bori. Na kraju, uz velike teškoće stiže do cilja. Energija utrošena na dostizanje cilja čini samo mali deo i usmerena je na to da se jedva održi na no-gama. Preostala količina energije utrošena je na borbu s nasrtljivim prosjacima.

Kada pokida okove klatana, čovek dobija slobodu. Prosjaci ga ostavljaju na miru i preusmeravaju se na druge. Kako se sećate, da biste se oslobodili klatana, trebalo bi da se odreknete unutrašnje i spoljašnje važnosti. Ako to učinite, prepreke na pu-tu do cilja će se same ukloniti. Tada nećete morati da molite, već tražite i nećete morati da se borite, nego ćete prosto otići i uzeti ono što vam pripada.

Sada se pojavljuje pitanje: kako shvatiti frazu „otići i uzeti“ i šta je potrebno učiniti za to? Preostali deo knjige posvećen je odgovoru na to pitanje i uskoro ćete sve saznati. Do sada smo predstavljali opštu strategiju izbora svoje sudbine. Uloge Molioca, Uvređenog i Ratnika nam ne odgovaraju. Šta mislite, kakvu ulogu Transurfing dodeljuje gospodarstvu svoje sudbine u igri koja se zove život? To je vaš domaći zadatak.

A sada ćemo razmotriti taktičke metode ponašanja u životnim situacijama.

Kretanje u skladu s tokom

Molilac i Uvređeni bezvoljno plivaju nizvodno po toku života. Ratnik, naprotiv, pokušava da se bori s tokom. Naravno, čistih tipova takvih ljudi nema. Svako s vremena na vreme preuzima ovu ili onu ulogu u većem ili manjem obimu. Igrajući takve uloge, čovek deluje krajnje neefikasno. Ali ako ne treba ići ni nizvodno niti uzvodno, šta nam onda preostaje?

Prethodno smo pokazali kako razum autoritarno diktira svoju volju zasnovanu na zdravom rasuđivanju. Mnogi ljudi rasuđuju vrlo trezveno, ali nikako ne mogu da se izbore sa svojim problemima. Imamo li onda neku korist od zdravog razuma? On ne može da nam garantuje pouzdano rešenje. Njemu se čini da razmišlja trezveno, a zapravo samo torbari od klatna do klatna. Ni o kakvoj slobodi kretanja ne može biti govora sve dok čovek nastupa u ulozi Molioca, Uvređenog ili Ratnika. Čak ni Ratnik nema veću slobodu volje nego što je ima papirni brodić.

Kako se Ratnik kreće po toku života? Klatna ga izazivaju na borbu, a on pliva protiv struje ne shvatajući da je lakše i isplativije ako je bude koristio za sebe. Razum je zahvaćen klatnima, ali Ratnik je podešen da bude odvažan i, donoseći energične odluke, on iz sve snage udara ruka-ma po vodi tamo gde može da čini smirene i ravnomer-ne pokrete.

Sad zamislite sebe kako se ne odupirete toku i kako mu ne stvarate suviše turbulencije, ali istovremeno ne plivate ni bezvoljno, kao brodić od papira. Svesno se krećete u skladu s njim, primećujete sprudove na koje nailazite, prepreke, opasne delove i ravnomernim pokretima održavate izabrani smer. Kormilo je u vašim rukama.

Da li život možemo da posmatramo kao tok? I zašto u njemu ne bi trebalo ni da bezvoljno plutamo niti da mu se suprotstavljamo? S jedne strane informacija nepomično leži u prostranstvu varijanti u obliku matrice. Ali je struktura informacije istovremeno organizovana i kao lanac uzročno-posledičnih veza. Uzročno-posledične veze stvaraju tok varijanti. Upravo o tom toku će i biti reči.

Glavni razlog zašto se toku ne treba aktivno suprotstavljati je što se beskorisno ili na našu štetu troši jako puno energije. Ali možemo li da se pouzdamo u tok varijanti? Jer, on

nas može odneti ne samo u mirnu lagunu, već i ka vodopadu. Baš zato da biste izbegli neprijatnosti, morate ravnomernim pokretima da korigujete svoje kretanje. Naravno, za početak je potrebno da pravilno izaberete opšti pravac toka. Smer se određuje izabranim ciljem i načinom njegovog dostizanja. Nakon što je izabran smer, treba da se maksimalno pouzdate u tok i ne činite nagle pokrete.

Svako od nas može ugru-bo da zamisli opšti pravac svog toka. Na primer, sad studiram, zatim ću dobiti posao, zasnovaću porodicu, napredovaću u karijeri, sagradiću svoju kuću, i tako dalje. Mnogi na svom putu prave gomile grešaka i osećaju žaljenje osvrćući se unazad. Ali ništa se ne može ispraviti. S tim je gotovo. Tok je otišao daleko od željenog cilja. Zdrav razum nas ne spasava. Preostaje nam samo žaljenje: „Da sam znao gde ću pasti, po-suo bih slamu“.

Svako od nas želi da zna šta ga očekuje iza ugla. Ne obraćaju se svi ozbiljno vračarama i astrolozima, ali mnogi se interesuju bar iz čiste znatiželje. Optimistična astrološka prognoza ili predskazanje pali iskru nade, dok se neželjene prognoze odbacuju. Model Transurfinga nije u protivrečnosti sa astrologijom. Prognoze nose u sebi realnu osnovu – prostranstvo varijanti. Astrologija postoji ne samo zato što su ljudi radoznali da zavire u budućnost. Ako bi procenat pogodaka bio prenizak, ni-ko se ne bi oslanjao na efemerna predviđanja. Međutim, postojanje toka varijanti zaista omogućava, oslanjajući se na određene zakonomernosti, da se zaviri u nerealizovana područja prostranstva. Druga je stvar to što astrološki proračuni, naravno, ne mogu da garantuju stoprocentnu tačnost kao kad je reč o vidovitosti.

Neka svako za sebe odluči koliko će se oslanjati na predviđanja i astroprognoze. Mi ćemo s poštovanjem tu temu ostaviti po strani i pogledati šta korisno možemo da izvučemo iz znanja o postojanju toka varijanti. Glavno pitanje se sastoji u tome koliko se možemo prepustiti toku ako je dobro izabran osnovni pravac i zašto mu se uopšte treba prepustiti?

Kao što smo ranije pokazali, razum se stalno nalazi pod pritiskom veštački stvorene važnosti i zato on ne može da donosi efikasne odluke. Unutrašnja i spoljašnja važnost su u suštini osnovni izvor problema. Delovanje sila ravnoteže pojavljuje se u obliku brzaka i virova na putanji toka. Ako odbacimo važnost, tok će preći u mirnije struje. Pitanje o tome da li se treba prepustiti toku takođe je pitanje važnosti. Spoljašnja važnost prisiljava razum

da traži složena rešenja za jednostavne probleme. Unutrašnja važnost uverava razum u to da on zdravo prosuđuje i da donosi jedinu ispravnu odluku.

Ako odbaci sopstvenu važnost, razum će lakše moći da diše jer će se osloboditi uticaja klatna i pritiska veštački stvorenih problema. Moći će da donosi objektivnije i adekvatnije odluke. Ali sva lepota je u tome što razum, oslobođen važnosti, neće imati potrebu za snažnim intelektom. Naravno, za rešavanje svakodnevnih zadataka biće potrebno logičko razmišljanje, kao znanje i analitički aparat. Ali na sve to će se trošiti daleko manje energije. Postojanje toka varijanti je raskošan dar za razum koji on faktički i ne koristi.

Tok varijanti u sebi već sadrži rešenje za sve probleme. Takođe, većinu problema veštački stvara sam razum. Nemiran razum stalno oseća potrebu klatna i na sebe pokušava da preuzme rešenje svih problema, nastojeći da drži situaciju pod kontrolom. Njegove voljne odluke uglavnom su besmislena pljeskanja rukama po vodi. Većina problema, naročito onih sitnih, rešavaju se sami od sebe ako to ne smeta toku varijanti.

Snažan intelekt ništa ne vredi ako rešenje već postoji u prostranstvu. Ako ne budemo zalazili u neispitana područja i smetali toku varijanti, rešenje će doći samo od sebe – i to najoptimalnije. Optimalnost je već ugrađena u strukturu informacionog polja. Stvar je u tome što uzročno-posledične veze stvaraju pojedinačne bujice u toku varijanti. Te bujice su optimalni putevi kretanja uzroka i posledica. U prostranstvu varijanti postoji sve, ali s velikom verovatnoćom se realizuju samo optimalne varijante koje imaju najmanju potrošnju energije. Priroda ne troši energiju uzalud. Ljudi hodaju na nogama, a ne na ušima. Svi procesi teže da se odvijaju uz najmanji utrošak energije. Zato su bujice varijanti organizovani kao linija manjeg otpora. Baš u njima se nalaze najoptimalnija rešenja. Razum zarobljen klatnima radi u njihovom interesu i stalno ispada iz bujice. Drugim rečima, razum zalazi u neispitane oblasti, odnosno traži komplikovana rešenja za jednostavne probleme.

Sva ta razmišljanja mogu da vam se učine preterano apstraktnim. Ali možete se praktično uveriti koliko je realno postojanje bujica. To je zaista raskošan dar za razum. Svaki problem ima kodirane ključeve za rešenje. Prvi ključ je kretanje linijom najmanjeg otpora. Ljudi po pravilu traže složena rešenja, jer probleme doživljavaju kao prepreke, a poznato je da se prepreke savladavaju uz napor. Neophodno je steći naviku izbora najjednostavnije varijante rešenja problema.

Svi ponekad moramo da naučimo nešto novo ili da radimo već poznate i uobičajene stvari. Kako jedno i drugo raditi na najefikasniji način? Odgovor je toliko jednostavan da je u njega teško poverovati: vođeni principom kretanja u skladu s tokom, treba da se trudimo da sve radimo na najlakši i najjednostavniji način.

Optimalne varijante bilo kojih dejstava organizovane su u bujice. Te bujice su sastavljene od karika optimalnih uzročno-posledičnih veza. Kada donesete odluku da naćinite naredni korak u svom delovanju, vi birate sledeću kariku u lancu. Preostaje samo da se odredi koja je karika element bujice. Šta ćovek ćini u takvim slućajevima? Donosi logićku odluku koja se, s gledišta zdravog razuma i svakodnevnog iskustva, ćini naj-ispravnijom.

Razum donosi voljnu odluku. Smatra da je sposoban da sve izraćuna i objasni. Ali to nije tako, što i sami moćete da potvrdite. Na primer, koliko ste se puta sa zakašnjem dosetili kako je nešto moglo drugaćije da se uradi. Stvar uopšte nije u rasejanosti ili nedovoljnoj oštrini uma. Ra-zum ne moće svaki put da izabere optimalnu varijantu zato što se karike bujice ne podudaraju uvek s nje-govim logićkim konstrukcijama

Ma koliko se trudili, teško da ćete uspeti da odaberete optimalnu varijantu dejstva samo pomoću logićkih zakljućaka. Po pravilu, razum se nalazi pod pritiskom stresa, briga, depresije ili povišene aktivnosti. Drugim rećima, razum stalno ometaju klatna i zato on uvek deluje energićno i forsira svaki napad na spoljašnji svet.

Da biste izabrali sledeću kariku bujice, potrebno je samo da se oslobodite od niti klatana i da jednostavno pratite taj tok. Odnosno, potrebno je da zauzmete poloćaj ravnoteće i da ne stvarate višak potencijala. Da ne biste stvarali suvišni potencijal, potrebno je da uvek pazite na nivo vaćnosti.

Kada ućete u stanje ravnoteće sa svetom oko sebe, jednostavno pratite bujicu. I sami ćete videti mnoštvo znakova koji će vas povesti. Distancirajte se od situacije, nemojte biti ućesnik, već posmatrać sa strane. Nemojte biti rob ni gospodar, već samo izvršilac. Naloćite svom Ćuvaru da vas upozori svaki put kad razum pokuša da donese „razboritu“, voljnu odliku. Dajte se u najam kao izvršilac, a vi posmatrajte sa strane. Sve je mno-go lakše nego što se to ćini. Predajte se toj jednostavnosti. Do vodopada će vas dovesti razum, a ne tok varijanti.

Na primer, potrebno vam je da u prodavnici kupite neophodnu stvar, ali ne znate gde

možete da je pronađete. Razum vam predlaže najlogičniju, ali najkomplicovaniju varijantu. Obilazite pola grada, ali prodavnicu na kraju pronalazite u blizini svoje kuće. Da je važnost zadatka bila manja, razum ne bi tražio komplikovano rešenje.

Drugi primer. Pred vama stoji ceo spisak poslova koje treba da uradite. Šta prvo izabrati, a šta odgoditi za kasnije? Ne treba da razmišljate. Ako poredak nema bitan značaj, jednostavno radite onako kako želite. Krećite se zajedno s bujicom, oslobodite svoj razum od uticaja klatna. Nije reč o tome da treba da se pretvorite u bezvoljni papirni brodić na talasima, već o tome da ne pljeskate rukama po vodi kada je dovoljno da činite lake i ravnomerne pokrete.

Neću nastavljati spisak primera. Sami ćete doći do mnoštva korisnih i zadivljujućih otkrića ako bar jednog dana pokušate da se krećete u skladu sa tokom. Svaki put kada je neophodno da pronađete neko rešenje, zapitajte se: koji je najlakši put? Izaberite najjednostavniji put traganja. Kad vas neko ili nešto odvuče ili skrene s puta, ne žurite da se aktivno suprotstavljate ili sklanjate. Pokušajte da sebe date u najam i posmatrajte šta će biti dalje. Svaki put čim nešto treba da uradite, zapitajte se: kako se to može najjednostavnije učiniti. Omogućite da se situacija odvija na najlakši mogući način. Svaki put kad vam nešto predlažu ili vam dokazuju svoju tačku gledišta, ne žurite da je odbijete i da raspravljate. Možda vaš razum ne shvata korist, kao ni alternative tome. Aktivirajte Čuvara. U početku posmatrajte, a tek onda dejstvujte. Siđite među publiku, ne žurite da uspostavljate kontrolu i dopustite igri da se razvija koliko god može samostalno, pod vašim nadzorom. Ne treba da pljeskate rukama po vodi. Ne sprečavajte život da se kreće u skladu sa tokom i videćete koliko će vam biti lakše.

Putokazi

Kako razlikovati sprud koji se približava ili vodopad od normalnog vrtloga u bujici? Možemo da se orijentiramo pomoću sasvim jasnih znakova, koje nam svet neprestano šalje.

Najpoznatija i najrasprostranjenija vrsta znakova su znamenja. Postoje dobra i loša znamenja. Ako ste videli dugu, to je dobar znak. Ako vam je crna mačka prešla put, snaći će vas nesreća. Tako je opšteprihvaćeno mišljenje. Takva znamenja oblikovala su se kao posledica mnogobrojnih posmatranja i upoređivanja. Ako je procenat ostvarenih znamenja prilično visok, identifikuje se obrazac koji postaje javno vlasništvo, budući da ljudi uporno jedni drugima govore o neobičnim pojavama. Ali znamenja nisu uvek istinita. Zašto se to dešava?

Šta se događa kada čovek zaboravi na neku stvar i mora da se vrati po nju? On misli: ako se vratim, to je loše znamenje. Možda i ne veruje u znamenje, ali stabilan društveni stereotip će mu svejedno baciti senku u podsvest. U mislima mu se rađa pretpostavka da treba da očekuje neku neprijatnost. Ili ne, razmišljaće on – neću se vraćati. Ali to mu takođe neće biti od pomoći zato što je ravnomeran tok već narušen i čovek u nekoj meri već biva izbačen iz ravnoteže. Očekivanje nevolje unosi svoje korekcije u parametre mentalnog zračenja i on preusmerava sebe na linije života koje odgovaraju tim parametrima. Sustiže ga ono od čega je strepeo. Sam je dopustio takvu mogućnost u svoj scenario. Upravo se zato verovatnoća delovanja znamenja povećava.

Kao što vidite, opšteprihvaćena znamenja sama po sebi nisu zakon, niti čak zakonomernost. Zašto baš crna mačka za sve predstavlja standardno loš znak? Ili zašto bi crna mačka mogla na bilo koji način da utiče na naš život? Uticaj nema sama mačka, već naš odnos prema znamenju. Ako verujete u znamenja, ona će učestvovati u formiranju događaja vašeg života. Ako ne verujete, ne sumnjajte, uticaj znamenja će oslabiti, ali će svejedno ostati. Ako ne verujete i ne obraćate pažnju na njih ona neće imati nikakvog uticaja na vaš život. Sve je vrlo jednostavno: dobijate ono što dopuštate da uđe u scenario vašeg života. Čovek koji znamenje smatra praznoverjem, nema u sloju svog sve-ta nikakvih naznaka njihovog ispunjenja. Znamenje deluje u slojevima tuđih svetova zato što ti ljudi nalaze

potvrdu za njih, za razliku od našeg bezbožnika.

Ako znamenje samo po sebi nema uticaja na događaje u životu, o kakvim je onda putokazima reč? Crna mačka ne može da ima uticaj, ali može da posluži kao znak koji upozorava na događaj koji će imati svoje mesto na putu toka varijanti. Pitanje je samo u tome koje znakove možemo da smatramo putokazima. Ako sebi postavimo za cilj da posmatramo, možemo u svemu što nas okružuje da vidimo učestale znake. Ali kako ih protumačiti? Time se nećemo baviti. To je nezahvalan zadatak. Prilično je nepouzđano i nejasno. Jedino što možemo da uradimo je da ih uzmemo u obzir, povećamo budnost Čuvara i budemo oprezniji.

Putokazi su znaci koji ukazuju na mogući preokret u toku varijanti. Drugim rečima, znak je najava događaja koji će uneti potpuno primetnu promenu u stabilan tok života. Ako očekujete neki preokret, pa makar i beznačajan, tada se mogu pojaviti znaci koji signaliziraju o njemu. Ako se sprema preokret koji ne očekujete, takođe se može pojaviti neki karakterističan znak. Šta znači karakterističan?

Stvar je u tome da kada tok varijanti proizvede zaokret, vi prelazite na drugu liniju života. Prisetimo se da je linija manje-više ujednačena s kvalitetom života. Bujica u toku varijanti može da preseca različite linije. Linije života se međusobno razlikuju prema svojim parametrima. Promene mogu da budu beznačajne, ali razlika se ipak oseća. Tu kvalitativnu razliku možete da primetite svesno ili nesvesno: kao da nešto više nije onako kako je bilo samo minut pre toga.

Na taj način se putokazi pojavljuju samo onda kad otpočne prelazak na druge linije života. Vi možda nećete obratiti pažnju na pojedinačne pojave. Na primer, vrana je zakreštala, ali vas to nije uznemirilo. Niste osetili kvalitativnu razliku, što znači da se i dalje nalazite na prethodnoj liniji. Ali ako ste obratili pažnju na tu pojavu, osetili u njoj nešto neobično, nespecifično, to može da bude znak.

Znak se od obične pojave razlikuje po tome što on uvek signalizira započet prelazak na bitno različitu liniju života. Obično uznemiravaju pojave koje su se desile odmah nakon prelaska na drugu liniju. To je zato što se linije međusobno kvalitativno razlikuju. Te razlike mogu da budu drugog karaktera, a ponekad ih nije moguće valjano objasniti, već se radi o osećaju kao da nešto nije u redu. Kada se dogodi prelazak, mi to intuitivno osećamo, a

ponekad primećujući očigledne promene u obliku znakova. Kao da krajičkom oka vidimo ili slutimo da se pojavilo nešto novo u toku. Znaci su pokazatelji i oni nam govore: nešto se promenilo, nešto se dešava.

Pojava koja se desila na tekućoj liniji života po pravilu ne uznemirava. Ona poseduje isti kvalitet kao i druge pojave na toj liniji. Ipak, ako čovek ignoriše sve što se dešava oko njega, neće primetiti ni očigledne znake. Prelazak na suštinski različitu liniju obično se odvija etapno, preko prelaznih linija. Znaci na tim linijama mogu da se pojave kao upozorenja različitog stepena ozbiljnosti. Dešava se da je čovek ignorisao prvo upozorenje. Prelazak se nastavlja i zatim sledi drugo upozorenje, pa treće, i ako se posle toga on ne zaustavi, dolazi do onoga što mora da se dogodi na krajnjoj liniji.

Kao što smo već rekli, vrlo je teško nedvosmisleno protumačiti znakove. Ne možete da budete sigurni čak ni u tome da je pojava na koju ste obratili pažnja baš znak. Možete samo da primite k znanju da svet želi nešto da vam saopšti. Jer, nas pre svega interesuju plićaci i brzaci koji nam se približavaju. Ponekad želimo da dobijemo makar nagoveštaj onoga što nas očekuje. U većini slučajeva pitanje možemo da formulišemo tako da dobijemo bipolaran odgovor: da ili ne. Na primer, da li ću dobiti ili ne, da li ću uspeti ili ne, dobro ili loše, opasno ili ne, itd. Tumačenje znaka treba svesti samo na nagoveštaj verzije odgovora bilo „potvrdnog” ili „negativnog“. Na veliku tačnost ne treba računati.

Znak u sebi nosi nagoveštaj budućeg preokreta. Ako je povezan s neprijatnim osećajima, to izaziva strah, nepoverenje, neprijatno iznenađenje, nemir, neudobnost, što znači da signalizira o negativnom preokretu događaja. Ako su osećaji nejasni, tada nema smisla tumačiti znak jer će ocena biti nepouzdana. U svakom slučaju, ne vredi se zbog toga mnogo brinuti i pridavati mu veliki značaj. Međutim, ako ste obratili pažnju na znak, ne treba ga zanemarivati. Možda on nosi upozorenje da treba biti oprezniji, ili promeniti ponašanje, ili se na vreme zaustaviti, ili izabrati drugi smer delovanja.

Znaci mogu da imaju najrazličitije oblike. Potrebno je samo razlikovati kakav imaju smisao; pozitivan ili negativan. Na primer; žuri mi se, a put mi je preprečila starica sa štapom koju nikako ne mogu da obiđem. Kakav je smisao tog znaka? Najverovatnije da ću zakasniti. Ili: evo, moj autobus, koji obično vozi sporo, danas iz nekog razloga leti kao lud. Očigledno sam otišao predaleko i trebalo bi da budem oprezniji. Ili, recimo, ono što sam

zamislilo nikako da se ostvari, već mi se vazda pojavljuju prepreke i stvari se odvijaju uz teškoće. Možda sam izabrao ćorsokak i moram da se vratim nazad?

Glavna prednost znakova je u tome što su sposobni da vas na vreme probude iz sna i daju vam do znanja da možda delujete u interesu destruktivnog klatna na svoju štetu. Čovek čes-to fatalno greši nalazeći se pod zombijevskom narkozom klat-na, a zatim se seća kako nije bio svestan svojih postupaka, tj. da je izgubio budnost. U takvom slučaju interpretacija čak i najbezopasnijih znakova, kao upozorenja, neće biti suvišna. Obazrivost i svesnost, trezven pogled na ono što se dešava nikad ne može da bude smetnja. Najvažnije je da oprez ne preraste u nemir i sumnjičavost. Treba se brinuti, ali bez briga. Dajući se u najam, treba dejstvovati besprekorno.

Ma kako bilo neobično, najjasniji i najrazumljiviji putokazi su fraze koje ljudi nabace u prolazu, slučajno, spontano, bez prethodnog promišljanja. Ako svesno pokušavaju da vam nametnu svoje mišljenje, možete ga propustiti kroz uši. Ali ako je nabačena spontana fraza, koja je preporuka da se nešto ura-di ili postupi, prema tome se postavite vrlo ozbiljno.

Spontane fraze su one koje se iznose potpuno nepromišljeno. Setite se kako izgleda kad odgovarate na nečiju repliku bukvalno odmah, bez razmišljanja. Odgovor kao da već negde postoji u dubini vaše svesti i silazi s vaših usana zaobilazeći analitički aparat razuma. Na sličan način se nabacuju razbacane fraze kada razum drema ili je zauzet nečim drugim. Kada razum drema, govori duša, a ona se direktno obraća informacionom polju.

Na primer, slučajno su vam dobacili: „Uzmi šal, prehladićeš se“. Ako ne poslušate, najverovatnije ćete zažaliti. Ili, recimo, zabrinuti ste zbog izvesnog problema, a neko vam usput dobaci savet koji vam deluje beznačajno. Ne žurite da ga odbacite već ga saslušajte. Ili kad ste, na primer, ubeđeni da ste u pravu, a neko vam neobavezno, spontano ukaže da to nije tako. Ne budite tvrdoglavi već pogledajte da li ste vi taj koji mlatara rukama po vodi.

Duševni nemir je takođe vrlo jasan znak, ali po pravilu na njega se ne obraća dovoljna pažnja. Ako treba da se donese odluka, niko od vaše duše neće bolje znati kako to učiniti. Često je jako teško shvatiti šta vam tačno govori duša. Ali kako je već pokazano, moguće je potpuno jednoobrazno odrediti da li joj se odluka razuma dopada ili ne. Na primer, potrebno je da donesete neku odluku. Zaustavite se i oslušnite šum jutarnjih zvezda. Ukoliko je vaš razum već doneo odluku i sa zakašnjenjem ste se setili šuma, potrudite se da

se setite kakva osećanja ste imali u trenutku kad ste doneli odluku. Ta osećanja se mogu okarakterisati kao „dobro mi je“ ili „loše mi je“. Ako ste odluku doneli oklevajući, ako ste bili potišteni, tada je to jednoobrazno „loše“. U slučaju da možete promeniti odluku, hrabro je promenite.

Nije teško odrediti stanje duševnog nemira. Teško je setiti se na vreme da bi trebalo da slušate svoja osećanja, jer razum razmišlja autoritativno i nije raspoložen da sluša nikog drugog, osim sebe. Gromoglasna bučnost zdravog razuma ne utišava samo šapat duše. Razum uvek pokušava da se na svaki način opravda i dokaže svoju ispravnost. Nalazite se pred izborom: „da“ ili „ne“. Duša bojažljivo pokušava da kaže „ne“. Razum je svestan da duša govori „ne“, ali se pretvara da je ne čuje i uverljivo potkrepljuje, oslanjajući se na „zdravo rasuđivanje“, svoje „da“. Pročitavši ove redove, odložite ih na posebnu policu svog pamćenja i sledeći put kad budete donosili odluku, setite ih se. Uverićete se da se sve odvija upravo tako.

Predlažem vam da dobro zapamtite jednostavan i pouzdan algoritam za određivanje duševnog „ne“: ako treba da se uveravate i nagovarate sebe da kažete „da“, znači da duša govori „ne“. Zapamtite – kad vaša duša govori „da“, nema potrebe da nagovarate sebe. Kasnije ćemo se vratiti tom algoritmu.

Potrebno je da stalno pratite kakve znakove vam šalje svet. Ali ne treba da tražite znakove u svemu. „Evo, ptice lete visoko. Šta bi to moglo da znači?“ Da, one se ne plaše visine, pa tako i lete. Potrebno je samo da uzmete u obzir znake i da ih prihvatite kao vodilju. Čim za-boravite na to, klatna vas mogu uzeti pod svoje i vi možete postati žrtva okolnosti.

Naročito pažljivo treba da proveravate želje i postupke koji mogu da iz korena promene vašu sudbinu. Ako želja izaziva neku neprijatnost u vama, a postoji mogućnost da odustanete, odustanite. Ona dolazi iz duše, ne od razuma. Želje razuma uvek nameće klatno. Isto je i kada je reč o postupcima. Ako budete ignorisali duševni nemir, u većini slučajeva se ništa strašno neće dogoditi, ali ponekad možete gorko da zažalite. Zato je bolje, ako je moguće, da se odreknete želja i postupaka koji izazivaju neugodnost, sumnju, bojazan i osećaj krivice. To će vam umnogome pojednostaviti život i izbaviti vas od gomile problema.

Istina, ovde postoji jedno „ali“. Ako zbog pogrešnih postupaka nastane čitavo

klupko problema, onda princip odbijanja neće uvek biti prikladan. U nekim slučajevima moraćete da radite „neprijatne“ stvari, kao što je, na primer, da govorite laži ili da odlazite na omraženi posao. Međutim, kad se klupko rasplete, možete hrabro da koristite principe odbacivanja.

To je sve što se može reći o putokazima u okviru modela Transurfinga. Samo vi možete da primetite i protumačite svoje znake. Nije potrebno da vas neko uči kako se to radi. Sve ćete sami shvatiti ako budete posmatrali sebe i svet oko sebe. Samo, ne bi trebalo da pripisujete nedovoljno jasnim znacima preterano bitan značaj i da negativna tumačenja uključujete u scenario svog života. Da se ne biste nasukali na sprud ili naleteli na brzake dovoljno je da ne stvarate višak potencijala. To možete da učinite i bez znakova. Ipak nam nije dato da jasno shvatimo njihov smisao. Jedini znak na koji treba da obratite naročitu pažnju je stanje duševnog mira prilikom donošenja odluke. Šum jutarnjih zvezda uistinu vredi oslušnuti.

Olabavite situaciju

Postojanje bujica u toku varijanti oslobađa razum od dva preteška tereta: potrebe da racionalno rešava probleme i da stalno kontroliše situaciju. Naravno, pod uslovom da on dopusti sebi da se oslobodi. Da bi razum to dozvolio, potrebno mu je manje-više racionalno objašnjenje. Kao što ste приметili, u ovoj knjizi je mnogo iracionalnog, što se ne slaže s pozicijom zdravog razuma. I uprkos tome što cilj Transurfinga nije objašnjavanje strukture sveta oko nas, nekako uvek moram da potkrepim sve te, za razum šokantne zaključke.

A kako drugačije? Monolit zdravog razuma vrlo je teško uzdrmati. Razum nije navikao da sve uzima zdravo za gotovo. On zahteva potkrepljenje i dokaze. Dokaze ćete dobiti sami ukoliko proverite principe Transurfinga u praksi. Ja mogu da navedem samo neke argumente kako bi se nepoverljiv razum umirio. U suprotnom, ne samo što ne biste proveravali te principe, već biste prestali da čitate knjigu. A ovo je tek početak. Pred vama je još mnogo neverovatnih otkrića.

Dva pomenuta tereta ugrađena su u razum još od detinjstva. Stalno su nas učili: „Razmišljaj svojom glavom! Da li si svestan šta radiš? Objasni mi svoj postupak! Uči, samo će ti pamet pomoći da nešto postigneš u životu. Zbrka ti je u glavi! Da li uopšte razmišljaš?“ Nastavnici i okolnosti su od razuma skleпали „vojnika“ koji je u svakom trenutku spreman da pronade objašnjenje, pruži odgovor na postavljeno pitanje, proceni situaciju, donese odluku, kontroliše ono što se događa. Razum je naučen da bude delotvoran sa stanovišta zdravog razuma.

Nemojte pomisliti kako sam toliko zabrazdio da sam spreman da potpuno eliminišem zdrav razum. Naprotiv, zdrav razum je minimalno neophodan skup pravila o tome kako se treba ponašati u svetu da bismo opstali. Jedina greška razuma je u tome što on bukvalno sledi taj kodeks pravila isuviše pravolinijski. Fiksacija na zdravom smislu mu smeta da se osvrne oko sebe i vidi šta u tim pravilima nije dosledno.

Na svetu postoji mnogo neslaganja sa zdravim razumom. Potvrda toga je njegova nesposobnost da sve objasni i da čoveka sačuva od problema i neprijatnosti. Postoji vrlo jednostavan izlaz iz te situacije: oslonite se na bujice u toku varijanti. Obrazloženje ovog

stava je takođe vrlo jednostavno: u bujicama se nalazi upravo ono što traži razum – svrsishodnost. Kao što znate, bujice se kreću linijom najmanjeg otpora. Razum teži da rasuđuje zdravo i logički se oslanja na uzročno-posledične veze. Ali nesavršenstvo mu ne dopušta da se bez greške orijentiše u svetu koji ga okružuje i da pronalazi jedine ispravne odluke.

Priroda je izvorno savršena i zato u bujicama ima više svrsishodnosti i logike nego u najmundrijim razmišljanjima. I ma kako razum bio uveren u to da razmišlja ispravno, svejedno će grešiti. Međutim, on će u svakom slučaju praviti greške, ali će ih biti mnogo manje ako bude obuzdao svoju marljivost i dopustio da se problemi rešavaju bez njegovog aktivnog uplitanja. Upravo to znači olabaviti situaciju. Drugim rečima, potrebno je da se popusti stisak, smanji kontrola, ne ometa tok i dopusti više slobode svetu oko sebe.

Već znate da je ne samo beskorisno nego i štetno pritiskati svet. Kada se opire toku, razum proizvodi suvišni potencijal. Transurfing predlaže sasvim drugačiji put. Kao prvo, prepreke stvaramo sami, pumpajući suvišni potencijal. Ako umanji-mo važnost, one će se same ukloniti. Kao drugo, ako prepreke ne popuštaju, ne treba se boriti s njima, već ih jednostavno treba zaobići. U tome će vam pomoći putokazi.

Problem razuma je i u tome što je sklon da događaje koji se ne uklapaju u njegov scenario doživljava kao prepreke. Razum obično sve unapred planira, proračunava, a ako se zatim dogodi nešto nepredviđeno, počinje da se aktivno bori kako bi događaje prilagodio svom scenariju. To dodatno otežava situaciju. Naravno, razum nije u stanju da idealno isplanira događaje. Ovde je potrebno dati više slobode toku. Tok nije zainteresovan da uništi vašu sudbinu. To je takođe nesvrshodno. Sudbinu uništava razum svojim besmislenim dejstvi-ma.

Celishodnost je, s tačke gledišta razuma – onda kad se sve odvija u skladu s planiranim scenarijem. Sve što nije u skladu s tim smatra se neželjenim problemom. A problem je potrebno rešiti, za šta se razum svojski zauzima s velikom marljivošću, izazivajući nove probleme. Na taj način sam razum na svom putu gomila prepreke.

Razmislite i sami: kada su ljudi srećni? Da li onda kad osećaju ispunjenost i kada su zadovoljni sobom? Srećni su onda kad sve ide po planu. Svako odstupanje od scenarija se doživljava kao neuspeh. Unutrašnja važnost ne dopušta razumu da prihvati mogućnost

odstupanja. Razum razmišlja: „Pa sve sam unapred isplanirao i proračunao. Sigurno ja bolje znam šta je za mene dobro, a šta je loše. Ja sam razborit“. Život ljudima često prinosi darove koje oni nerado primaju jer ih nisu planirali „Nisam hteo takvu igračku!“ Stvarnost je takva da vrlo retko dobijamo baš onu igračku koju smo isplanirali i zato idemo uokolo sumorni i nezadovoljni. A sada zamislite koliko bi život bio radosniji kada bi razum smanjio svoju važnost i priznao pravo na postojanje odstupanja u scenariju!

Svako može sam da reguliše nivo svoje sreće. Donji prag tog nivoa kod većine ljudi je previsok i zato oni ne smatraju da su srećni. Ne pozivam vas da budete zadovoljni onim što ima-te. Sumnjiva formula poput „ako hoćeš da budeš srećan – budi“, nije pogodna za Transurfing. Dobićete svoju igračku, ali o tome ćemo govoriti kasnije. Sada je na tabli situacija kako izbeći neprijatnosti i smanjiti broj problema.

Upravo odbijanje razuma da dopusti odstupanja u svom scenariju ne dopušta mu da iskoristi spremna rešenja u bujicama toka varijanti. Manijakalna tendencija uma da sve drži pod kontrolom pretvara život u neprestanu borbu s tokom. Kako on može dozvoliti da tok ide svojim putem i da se ne potčinjava njegovoj volji? Na ovom mestu smo došli do najveće greške razuma. Razum ne teži da upravlja svojim kretanjem po toku, već da upravlja samim tokom. To je jedan od uzroka pojavljivanja različitih problema i neprijatnosti.

Svrshodna struja, koja se kreće linijom najmanjeg otpora, ne može da stvara probleme i prepreke – stvara ih glup razum. Aktivirajte Čuvara i posmatrajte bar jedan dan kako razum pokušava da upravlja tokom. Nešto vam nude, a vi odbijate, nešto pokušavaju da vam kažu, a vi odbacujete. Neko izražava svoju tačku gledišta, a vi se suprotstavljate; neko radi po svom, a vi ga usmeravate na pravi put. Nude vam rešenja, a vi negoduje-te. Očekujete jedno, a dobijate drugo i ispoljavate nezadovoljstvo. Neko vam smeta, a vi besnite. Nešto nije u skladu s vašim scenarijem – a vi žurite u direktan napad kako biste usmerili tok ka pravoj liniji. Možda se vama lično sve dešava malo drugačije, ali u ovome ipak ima delić istine. Zar ne?

A sada pokušajte da oslabite stisak svoje kontrole i dopustite više slobode toku. Ne predlažem vam da se sa svim saglašavate i da sve prihvatite. Prosto promenite taktiku: premestite oslonac sa kontrole na posmatranje. Nastojte da više posmatrate, a manje da kontrolišete. Nemojte žuriti da odbacujete, suprotstavljate se, raspravljate, ometate,

upravljate, kritikujete. Dajte situaciji priliku da se reši bez vaše aktivne intervencije ili protivljenja. Ako ne budete zapanjeni, onda ćete sigurno biti iznenađeni. Desiće se apsolutno paradoksalna stvar. Kad se odreknete od kontrole, dobićete više kontrole nad situacijom nego što ste je imali ranije. Posmatrač sa strane uvek ima veću prednost od direktnog učesnika. Zbog toga vam stalno ponavljam: dajte sebe u najam.

Kada se osvrnete unazad, uverićete se da je vaša kontrola išla protiv toka. Ponude drugih nisu bile bez smisla. Nije bilo potrebe za svađom. Vaše uplitanje je bilo izlišno. Ono što ste sma-trali preprekom, uopšte nije bilo prepreka. Problemi se iona-ko uspešno rešavaju i bez vašeg znanja. Ono što ste postigli, iako nije bilo u planu, uopšte nije tako loše. Slučajno nabačene fraze zaista imaju snagu. Vaš duševni nemir je predstavljao upozorenje. Niste trošili suvišnu energiju i ostali ste za-dovoljni. To i jeste taj raskošni dar toka razumu o kome sam govorio na početku.

Na kraju, kao dodatak svemu rečenom, setimo se naših „prijatelja“. Klatna ometaju kretanje u skladu s tokom. Na svakom koraku čoveku priređuju provokacije i primoravaju ga da mlati rukama po vodi. Postojanje struje u toku ne odgovara klatnima iz jednostavnog razloga što sam tok teži minimalnoj potrošnji energije. Energija koju čovek troši na borbu s tokom odlazi na stvaranje viška potencijala i za hranu klatana. Jedina kontrola kojoj treba pokloniti pažnju je kontrola nivoa unutrašnje i spoljašnje važnosti. Setite se da upravo važnost smeta razumu da olabavi situaciju.

Olabaviti situaciju je u mnogim slučajevima daleko efikasnije i korisnije nego istrajavati na svom. Potreba ljudi da se samodokazuju još od detinjstva stvara naviku da se dokazuje sopstvena važnost. Odatle na sve načine nastaje štetna sklonost da se dokazuje lična ispravnost po svaku cenu. Ta težnja stvara višak potencijala i stupa u sukob sa interesima drugih ljudi. Često se ljudi trude da dokazuju kako su u pravu, čak i u slučajevima kada presuda u korist ove ili one strane uopšte direktno ne ugrožava njihove interese.

Kod nekih ljudi je osećaj unutrašnje važnosti toliko hipertrofirao da oni istrajavaju na svom čak i kad su u pitanju najmanje sitnice. Unutrašnja važnost prerasta u maniju da se sve drži pod kontrolom: „Svima ću dokazati da sam u pravu po svaku cenu!“ Štetna navika. Ona komplikuje život pre svega samom zaštitniku istine.

Ako vaši interesi zbog toga ne budu jako ugroženi, hrabro olabavite situaciju i prepustite drugima da udaraju rukama po vodi. Ako to budete učinili svesno, odmah ćete osetiti olakšanje na duši, čak i veće nego da dokazujete svoju tačku gledišta. Satisfakciju će vam pružiti činjenica što ste se uzdigli za stepenik više: niste kao i obično branili svoju važnost, već ste postupili kao mudar roditelj s nerazumnim detetom.

Navedimo još jedan primer. Preterana revnost u poslu je isto tako štetna kao i bezbrižnost. Recimo da ste dobili prestižan posao o kome ste davno maštali. Postavljate pred sobom vi-soke zahteve jer smatrate kako morate da se pokažete u najboljem svetlu.

To je ispravno, ali ako se prihvatite posla suviše revnosno, najverovatnije nećete izdržati napor, naročito ako je zadatak složen. U najboljem slučaju će vaš rad biti neefikasniji, a u najgorem ćete dobiti nervni slom. Čak možete da imate lažno ubeđenje kako niste u stanju da se izborite s tim poslom.

Moguća je još jedna varijanta. Razvijate vrlo intenzivnu aktivnost i samim tim narušavate uspostavljeni poredak stvari. Čini vam se da je na poslu mnogo toga moguće usavršiti i pritom ste apsolutno sigurni da postupate ispravno. Međutim, ako vaše inovacije budu remetile uobičajeni način života drugih zaposlenih, ne očekujte ništa dobro. To je slučaj kada se inicijativa kažnjava. Postavili su vas u spor, ali miran i uravnotežen tok, a vi iz sve snage mlatite rukama po vodi pokušavajući da plivate brže.

Da li to znači da ne smete da kažete ni reči protiv i da treba da budete manji od makovog zrna? Ne baš tako radikalno. Tom pitanju treba prići „trgovački“. Možete se ljutiti i psovati samo kad vam nešto direktno smeta i samo u slučaju ako vaša kritika može nešto da poboljša. Nikad ne kritikujte ono što se već desilo, što je nemoguće promeniti. Ostatak principa kretanja po toku možete da primenite ne bukvalno, slažući se u svemu i sa svačim, već samo kroz premeštanje centra težišta sa kontrole na posmatranje. Više posmatrajte i ne žurite da kontrolišete. Osećaj za meru će vam doći sam, o tome ne treba da brinete.

Rezime

- Razum tumači informaciju pomoću skupa utvrđenih oznaka.
- Duša ne razmišlja i ne govori, već oseća i zna.
- Razum je u stanju samo da načini relativno novu verziju kuće od starih cigala.
- Principijelno nova otkrića dolaze iz nerealizovanih područja.
- Duša je posrednik između principijelno nove informacije i razuma.
- Duša prihvata nerealizovanu informaciju kao znanje, ne tumačeći je pritom.
- Ako razum uspe da protumači informaciju duše, dolazi do otkrića.
- Razum je u stanju da jednoobrazno odredi stanje duševnog mira.
- Da biste ga dostigli, naviknite se da obraćate pažnju na duševni mir.
- Odričući se važnosti, dobijate slobodu izbora svoje sudbine.
- Sloboda izbora će vam omogućiti da ne molite, ne zahtevate i ne borite se, već da krenete i uzmete.
- Struktura informacije je organizovana u vidu lanca uzročno–posledičnih veza.
- Uzročno–posledične veze stvaraju tok varijanti.
- Putevi najmanjeg otpora su organizovani u zasebne bujice.
- Bujice u toku varijanti u sebi sadrže rešenje svih problema.
- Unutrašnja i spoljašnja važnost odvlače razum iz optimalne bujice.
- U toku varijanti vas do vodopada vodi razum, a ne bujice.

- Sve se radi mnogo jednostavnije nego što se čini. Predajte se toj jednostavnosti.
- Deluje ne samo znamenje, već vaš odnos prema njima.
- Putokazi upućuju na mogući preokret u toku varijanti.
- Linije života se međusobno kvalitativno razlikuju.
- Znaci nagoveštavaju opreznost, jer se pojavljuju pri prelasku na drugu liniju.
- Znaci se razlikuju po tome što izazivaju osećaj da nešto nije u redu.
- Spontane fraze možemo da prihvatimo kao vodič za delovanje.
- Stanje duševnog nemira je jasan znak.
- Ako morate da nagovarate sebe, to znači da duša kaže „ne“.
- Ako postoji mogućnost da odustanete od odluke koja vam usađuje nemir, odustanite.
- Potrebno je da olabavite stisak i uključite nepredviđen događaj u svoj scenario.
- Važnost otežava da se prihvati mogućnosti odstupanja od scenarija.
- Razum teži ne samo da upravlja svojim kretanjem po toku, već da upravlja samim tokom.
- Prenesite težište sa kontrole na posmatranje.
- Kada se odreknete kontrole imaćete istinsku kontrolu nad situacijom.
- Ako se budete kretali po toku varijanti, svet će vam poći u susret.

Autor o sebi...

Diplomirao sam kvantnu fiziku na Državnom univerzitetu u Kaljiningradu, gde ujedno i živim. U dobi sam od pedeset godina, ože-njen sam i otac jedne ćerke. Po nacionalnosti sam Rus, a jednom četvrtinom Estonac. Sve osta-lo nema nikakvog značaja, kao što uostalom nema ni ovo. Što se tiče mojih istraživanja, mogu samo da kažem da Transurfing besprekorno funkcioniše. Ne že-lim da ističem svoj lični život, jer će nakon toga on prestati da bude lični. Velika popularnost se okrene protiv vas kad podlegnete iskušenju i popnete se na pijedestal da bi svi mogli da vas vide. Kod nekih naroda, na primer, kod američkih Indijanaca, postoji uverenje da ako je neko nacrtao vaš portret (uradio fotografiju), ukrao je deo vaše duše. Naravno, ovo je samo sujeverje, ali ono ni-je nastalo bez nekog osnova. Proizvod ličnog stvaralaštva se može distribuirati, ali praviti tiraž od ličnosti – nikad.

Na pitanje radoznalih čitalaca: „Ko je Vadim Zeland”? obično odgovaram: Niko. Moja biografija ne može i ne treba da bude predmet interesovanja budući da nisam ja autor *Transurfinga* već samo njegov „prenosnik”. Zaista je potrebno da budem „niko”, samo prazan sud, kako ničim ličnim ne bih izvitoperio ovo drevno znanje koje otvara vrata u svet gde nemoguće postaje moguće. Stvarnost prestaje da postoji kao nešto spoljašnje i nezavisno, a postaje pristupačna ako se slede određena pravila. Tajna, prikrivena samo onim

što leži na površini, toliko je veličanstvena, da identitet njenog prenosnika prestaje da bude važan. Možda su pravi interes zaslužili „Čuvari” koji su mi dali ovo znanje, ali i oni više vole da ostanu u senci...”

IZDANJA IK ARUNA

KNJIGE S.N. LAZAREVA

Edicija Dijagnostika Karme

1. Sistem samoregulacije polja – knjiga 1.
(Audio–knjiga „Sistem samoregulacije polja”)
2. Čista karma – knjiga 2. – I deo
3. Čista karma – knjiga 2. – II deo
4. Ljubav – knjiga 3.
5. Dodir s budućnošću – knjiga 4.
6. Koraci ka spasenju – knjiga 6.
7. Dijalog sa čitaocima - knjiga 8.
8. Život kao zamah krila leptira – knjiga 12.

Edicija Čovek Budućnosti

1. Prvi korak u budućnost
2. Vaspitavanje roditelja – I deo
3. Vaspitavanje roditelja – II deo
4. Vaspitavanje roditelja – Odgovori na pitanja

5. Vaspitavanje roditelja – III deo

6. Vaspitavanje roditelja – IV deo

7. Vaspitavanje roditelja – V deo

Edicija Dijagnostika Karne (druga serija)

1. Iskustva preživljavanja – I deo

Nove knjige S. N. Lazareva

1. Ozdravljenje duše

2. Čovekovo zdravlje – Susret nauke i religije

3. Odgovori S.N. Lazareva na pitanja čitalaca s Balkana

4. Tajne porodične sreće

5. Oblici gordosti

6. Blaženi siromašni duhom

7. 40 pitanja o duši, sudbini i zdravlju

8. Recept za sreću

9. Prevazilaženje gordosti

10. Lek za sve bolesti

KNJIGE VADIMA ZELANDA

EDICIJA TRANSURFING

1. Prostranstvo varijanti-(kn.1)
2. Šum jutarnjih zvezda-(kn.2)
3. Napred u prošlost-(kn.3)
4. Upravljanje stvarnošću-(kn.4)
5. Jabuke padaju u nebo-(kn.5)

KNJIGE KACUDŽO NIŠIJA

1. Lečenje disanjem – Energetsko disanje
2. Sistem prirodnog podmlađivanja
3. Zlatna pravila zdravlja
4. Pročišćenje duše – duhovni praktični sistem
5. Čime se to hrane „besmrtni,? Tajne japanske dugovečnosti
6. Lečenje krvnih sudova i krvi
7. Makrobiotika – energetska hrana
8. 10 koraka do uspeha
9. Pravila pročišćenja
10. Zlatna naštimavanja

RUSKI ISCELITELJ

ANATOLIJ MALOVIČKO

Velika KNJIGA pročišćenja:

1. Pročišćenje želuca i creva – Anatolij Malovičko
2. Pročišćenje jetre i žučne kese – Anatolij Malovičko
3. Pročišćenje endokrinog sistema – Anatolij Malovičko
4. Pravilna ishrana i pročišćenje na ćelijskom nivou – Anatolij Malovičko
5. Knjiga koja donosi zdravlje-Recepti za pravilnu ishranu Anatolij Malovičko

EDICIJA SISTEMI ISCELJENJA

1. Mudre – drevne metode za isceljenje
2. Mudre koje leče – Kim De Silva
3. Prekaljivanje, bosonogo hodanje, gladovanje – Porfirije Ivanov, ruski iscelitelj
4. Dijabetes – Vladimir Sokolov
5. Visok krvni pritisak – Aleksej Gončarov
6. Bolesti želuca i creva – Andrej Perevalov
7. Bubrežne bolesti – lečenje fitoterapijom – Sergej Vasiljev
8. Bol u kičmi – Tamara Svetlova
9. Kako pobediti rak – Filip Baron
10. Prostata: drugo srce mu škarca, lečenje – Mihail Levin
11. Iscelite svoje srce – Jevgenija Bereslavskaja
12. Proširene vene – Ana Kučanskaja
13. Impotencija, lečenje narodnim sredstvima – Vera Ozerova
14. Moždani udar: Kako sprečiti, lečiti, obnoviti funkcije – Lav Menvelov, Albert Kadikov
15. STOP Celulitu! Kompleksni program za izbavljenje od celulita – Oleg Astašenko
16. Homeopatijom protiv raka – Sergej Barakin

PRIRODOM DO ZDRAVLJA

1. Prirodno lečenje medom
2. Lečenje pčelinjim proizvodima
3. Lečenje žitaricama – Semenje zdravlja
4. Prirodno lečenje sokovima od voća – Dr Norman Voker
5. Prirodno lečenje sokovima od povrća – Dr Norman Voker
6. Čajevi – priručnik za lečenje
7. Lečenje začinima
8. Upoznajte lekovito bilje – ilustrovani vodič za sakupljanje lekovitog bilja
9. Lečenje vodom – snegom, rosom, ledom, parom
10. Prirodno lečenje belim lukom
11. Limun - prirodno lečenje, zdravlje i lepota
12. Lečenje aromatičnim biljem
13. Prirodno lečenje metalima
14. Pivo za zdrav život
15. Prirodno lečenje alojom

Distribucija i plasman knjiga:

064/15-77-045; 064/195-18-56

Internet knjižara:

<https://aruna.rs>

email: aruna@aruna.rs